

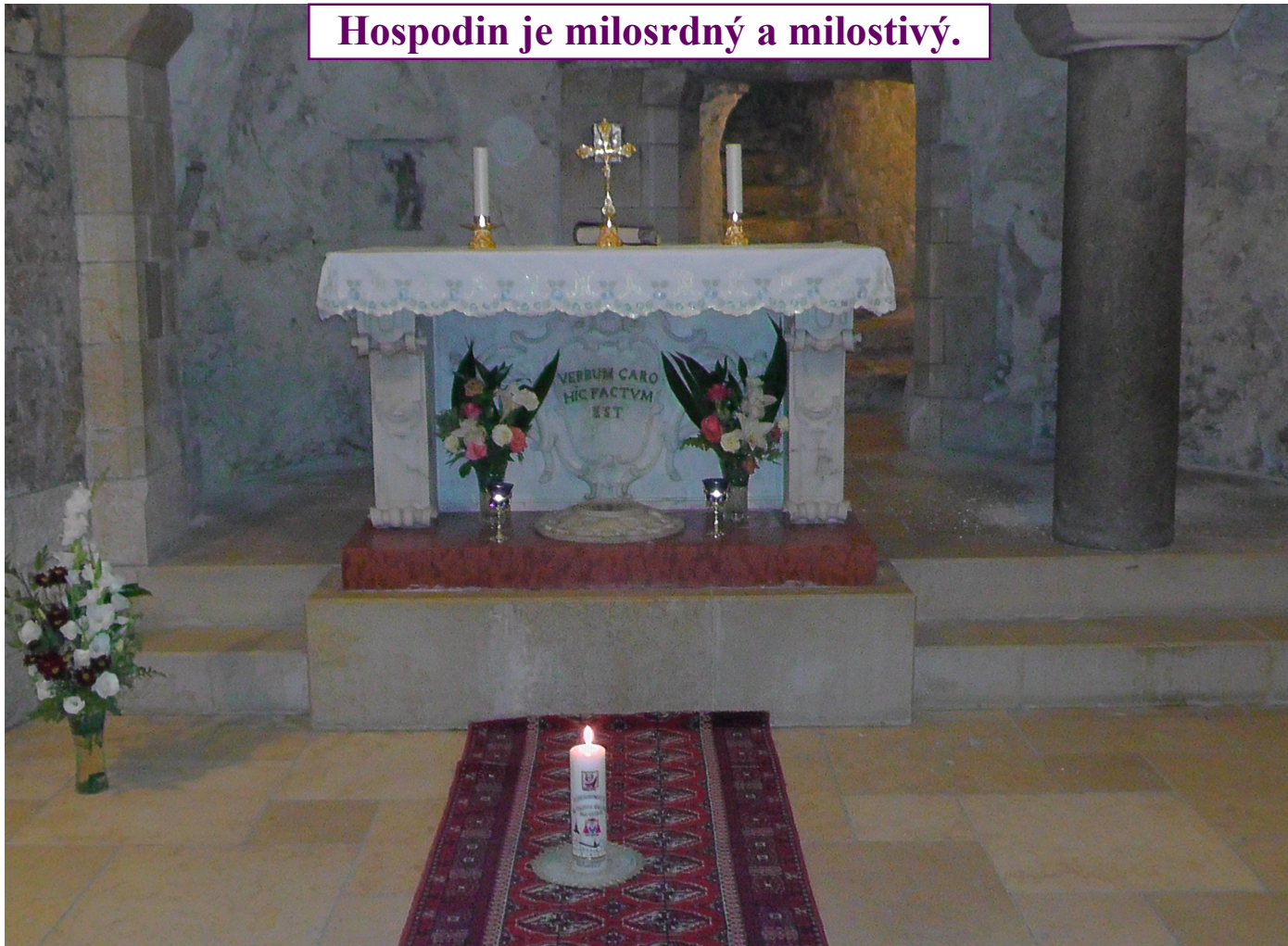

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

3. NEDĚLE POSTNÍ – 23. BŘEZNA 2025

Hospodin je milosrdný a milostivý.

"TADY SE SLOVO STALO TĚLEM"

VOTIVNÍ SVÍCE NA MÍSTĚ ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ, *Peregrinatio Ad Fontes Salutis, Nazaret, Izrael*, 28. února 2013.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

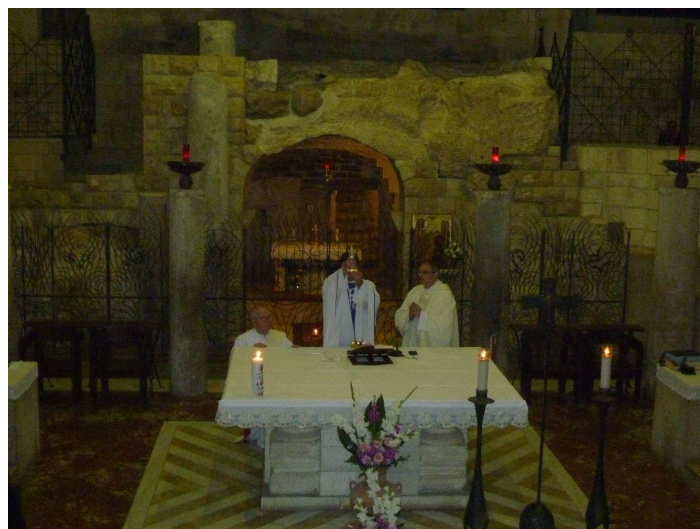
K: Bratři a sestry, Bůh Mojžíšův je Bohem blízkým a současně vzdáleným; je ve světě, ale není ze světa, je Bohem, který nám jde vstříc: proto k němu volejme:

L: TY, KTERÝ JSI, SMILUJ SE NAD NÁMI.

- Tys Mojžíšovi zjevil v hořícím keři na Sinaji své jméno a dal mu vstoupit do „zářivé temnoty“: dej i nám kráčet dobou postní v síle tvého Jména.
- Prosme za dar zdraví a sílu Ducha Svatého pro papeže Františka.
- Prosme za zmučený ukrajinský národ, ať pozná čas spravedlivého míru, a všichni, kdo vládou národům, ať prahnou po spravedlnosti, a tak se stávají šířiteli pokoje.
- Prosme, ať doba postní posílí naši vytrvalost v prokazování dobra všem lidem.
- Modleme se, aby rozdělené rodiny dokázaly najít v odpuštění uzdravení svých zranění a i přes rozdíly znovu objevily vzájemné bohatství.
- Prosme za ty, kteří nás předešli a spí spánkem pokoje, aby měli plnou účast na životě věčném, k němuž se na křtu zrodili.

K: Otče svatý, vzdáváme Ti díky pro tvé svaté Jméno, které si učinilo příbytek v našich srdcích. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

POUTNÍCI PŘI SLAVENÍ EUCHARISTIE NA MÍSTĚ, KDE SE „SLOVO STALO TĚLEM“:
 NAHOŘE: v kryptě baziliky Zvěstování v Nazaretě, *Peregrinatio Ad Fontes Salutis*, Nazaret, Izrael, 28. února 2013;
 DOLE: v Nazaretském domku v Loretu, *Anni Paulini Peregrinatio*, Loreto, Itálie, 4. července 2009.

„SVATÝ FRANTIŠEK BYL JEDNÍM Z TĚCH „MALÍČKÝCH“, KTERÉ BŮH UVÁDÍ DO POZNÁNÍ SVÝCH „SKRYTÝCH VĚCÍ“.
ON, MALÍČKÝ, BA DOKONCE „NEJMENŠÍ“ JAK SE RÁD OZNAČOVAL SEBE SAMA I SVÉ SYNY,
SI ZASLOUŽIL BÝT UČITELEM TĚCH VELKÝCH NA ZEMI A TO DÍKY SVĚTLU, KTERÉ BŮH VLÉVAL DO JEHO DUŠE,
PO NĚM PRAHNOUCÍ.“ (Jan Pavel II. v Paole, 5. října 1984)

Votivní svíce u relikvií sv. Františka z Paoly, *Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, Paola, 7. července 2019.

VOTIVNÍ SVÍCE U SARKOFÁGU SV. JANA PAVLA II. (18. KVĚTNA 1920 – 2. DUBNA 2005)
bazilika sv. Petra, Řím, Itálie, *Peregrinatio Ad Miracula Fidei*, 15. června 2014.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

4. NEDĚLE POSTNÍ – 30. BŘEZNA 2025

Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.

„Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem..“ (Lk 15,18-19).
NÁVRAT MARNOTRATNÉHO SYNA. Freska na klenbě kostela sv. Mikuláše v Topolanech.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, Bůh nechce smrt hříšníka, ale aby se obrátil a žil. Jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Smiřme se proto s Bohem a prosme:

L: OTČE, BOHATÝ NA MILOSRDENSTVÍ, SMILUJ SE NAD NÁMI.

- Za dar zdraví a sílu Ducha Svatého pro papeže Františka.
- Za církev, aby se stala nástrojem milosrdenství ve světě, ovládaném nenávistí a zlobou.
- Za zmučený ukrajinský národ, ať pozná čas spravedlivého míru, a všichni, kdo vládou národům, ať prahnou po spravedlnosti, a tak se stávají šířiteli pokoje.
- Za lidi naší doby, aby našli odvahu k přiznání svých zlých skutků, které vrhají lidský úděl do neřešitelných temnot zla, a vydali se za Světlem, které přišlo na svět.
- Za mladou generaci, aby tvář v tvář zlu světa poznala naději, kterou dává Bůh, jenž neposlal svého Syna, aby svět odsoudil, ale aby skrze něho byl spasen.
- Modleme se, aby rozdělené rodiny dokázaly najít v odpuštění uzdravení svých zranění a i přes rozdíly znovu objevily vzájemné bohatství.
- Všechny věrné zemřelé uveď do světla své nesmrtnosti.

K: Bože, děkujeme ti, že jsi nám ve svém vzkříšeném Synu dal podíl na nesmírném bohatství své dobroty. Dej nám víru, abychom kráčeli ve světle tvé veliké lásky. Prosíme o to skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 3. NEDĚLE POSTNÍ

1. ČTENÍ – EX 3,1-8A.13-15 Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Mojžíš pásal stádo svého tchána Jitra, midjanského kněze. Když jednou vyhnal stádo za step, přišel k Boží hoře Chorebu. Tu se mu zjevil Hospodinův anděl v plameni ohně, který šlehal ze středu keře. Díval se, a hle – keř hořel plamenem, ale neshořel. Mojžíš si řekl: "Půjdu se podívat na ten zvláštní zjev, proč keř neshoří." Když Hospodin viděl, že se přichází podívat, zavolal ze středu keře: "Mojžíši, Mojžíši!" A on odpověděl: "Tady jsem!" Bůh řekl: "Nepřibližuj se sem, zůj opánky ze svých nohou, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá." A pokračoval: "Já jsem Bůh tvého otce, já jsem Bůh Abrahámov, Bůh Izákov a Bůh Jakubův!" Mojžíš zahalil svou tvář, neboť se bál pohlédnout na Boha. Hospodin pravil: "Viděl jsem bídu svého lidu, který je v Egyptě, slyšel jsem jejich nárek na biřice; ano, znám jejich bolesti. Proto jsem sestoupil, abych je vysvobodil z ruky Egyptanů a vyvedl je z oné země do země úrodné a širé, do země oplývající mlékem a medem." Mojžíš pravil Bohu: "Hle, já přijdu k synům Izraele a řeknu jim: ‚Posílá mě k vám Bůh vašich otců.‘ Když se zeptají: ‚Jaké je jeho jméno?‘ – co jim mám říci?" Bůh pravil Mojžíšovi: "Já jsem, který jsem!" A dodal: "Tak řekneš synům Izraele: ‚Ten, který jest, posílá mě k vám.‘" A ještě pravil Bůh Mojžíšovi: "Tak řekneš synům Izraele: ‚Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahámov, Bůh Izákov a Bůh Jakubův, posílá mě k vám!‘ To je moje jméno na věky, to je můj název po všechna pokolení."

ŽALM 103 Veleb, duše má, Hospodina, – vše, co je ve mně, veleb jeho svaté jméno! – Veleb, duše má, Hospodina – a nezapomeň na žádné z jeho dobrodiní! On odpouští všechny tvé viny, – on léčí všechny tvé neduhy. – On vykupuje tvůj život ze záhuby, – on tě věnčí láskou a slitováním. Hospodin koná spravedlivé skutky, – zjednává právo všem utlačeným. – Oznámil své plány Mojžíšovi, – izraelským synům své skutky. Hospodin je milosrdný a milostivý, – shovívavý a nadmíru dobrotivý. – Jak vysoko je nebe nad zemí, – tak je velká jeho láska k těm, kdo se ho bojí.

2. ČTENÍ – 1KOR 10,1-6.10-12-13 Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintanům.

Chtěl bych vám, (bratři), připomenout, že všichni naši praotcové byli pod oblakem, všichni prošli mořem, všichni přijali Mojžíšův křest v oblaku a v moři, všichni jedli stejný duchovní pokrm a všichni pili stejný duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. Ale přesto se většina z nich Bohu nelíbila. Pomřeli na poušti. Tyto věci se staly nám pro výstrahu, abychom netoužili po špatnostech, jako toužili oni. Ani nereptejte, jako někteří z nich reptali, a za to byli pobiti od (anděla) Zhoubce. To se jim přihodilo jako výstražný příklad a bylo to napsáno jako poučení pro nás, kteří žijeme v době poslední. Když se tedy někdo domnívá, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl.

EVANGELIUM – LK 13,1-9 Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V té době přišli k Ježíšovi se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětních zvířat. Řekl jim na to: "Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobráíte, všichni podobně zahynete. Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobráíte, všichni právě tak zahynete." Vypravoval pak toto podobenství: "Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. Proto řekl vinaři: ‚Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?‘ On mu však odpověděl: ‚Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnojím, snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.‘"

LITURGICKÉ TEXTY 4. NEDĚLE POSTNÍ

1. ČTENÍ – JOZ 5,9A.10-12

Čtení z knihy Jozue.

Hospodin pravil Jozuovi: "Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu."

Synové Izraele se utábořili v Gilgalu a slavili Velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jeriškých planinách. Na druhý den po Velikonocích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala padat mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

ŽALM 34

Ustavičně chci velebit Hospodina, – vždy bude v mých ústech jeho chvála. – V Hospodinu necht' se chlubit moje duše, – ať to slyší pokorní a radují se. Velebte se mnou Hospodina, – oslavujme spolu jeho jméno! – Hledal jsem Hospodina a vyslyšel mě, – vysvobodil mě ze všech mých obav. Pohled'te k němu, ať se rozveselíte, – vaše tvář se nemusí zardívat hanbou. – Hle, ubožák zavolal a Hospodin slyšel, – pomohl mu ve všech jeho strastech.

2. ČTENÍ – 2KOR 5,17-21

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Když se někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

EVANGELIUM – LK 15,1-3.11-32

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

K Ježíšovi přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: "Přijímá hříšníky a jí s nimi!" Pověděl jim tedy toto podobenství: "Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: 'Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.' On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: 'Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!' Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: 'Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.' Ale otec nařídil služebníkům: 'Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!' A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: 'Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.' Tu se starší syn rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: 'Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!' Otec mu odpověděl: 'Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.'"

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

1. ČTENÍ – IZAIÁŠ 7,10-14

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin promluvil k Achazovi (skrže proroka Izaiáše): „Vyžádej si znamení od Hospodina, svého Boha, ať hluboko v podsvětí, či nahoře na výšinách!“ Achaz však řekl: „Nebudu žádat, nebudu pokoušet Hospodina.“ Tu pravil Izaiáš: „Slyšte tedy, Davidův dome! Nestačí vám omrzovat lidi, že omrzujete i mého Boha? Proto vám dá znamení sám Pán: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel (to je `Bůh s námi').“

Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.
--

ŽALM 40

V obětních darech si nelibuješ, zato jsi mi otevřel uši. Celopaly a smírné oběti nežádáš, tehdy jsem řekl: „Hle, přicházím. Ve svitku knihy je o mně psáno. Rád splním tvou vůli, můj Bože, tvůj zákon je v mém nitru.“ Spravedlnost jsem zvěstoval ve velkém shromáždění, svým rtům jsem nebránil, ty to víš, Hospodine! Nenechal jsem si pro sebe tvou spravedlnost, o tvé věrnosti a pomoci jsem mluvil, nezatajil jsem tvou lásku a tvou věrnost před velkým shromážděním.

2. ČTENÍ – ŽID 10,4-10

Čtení z listu Židům.

Krev býků a kozlů nemůže hříchy odstranit. A tak (Kristus), když přicházel na svět, řekl: `Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a v obětech za hřích jsi neměl záliby. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy.' Po prvních slovech: `dary ani oběti, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu' – a přece to (všechno) se obětuje podle Zákona – hned dodává: `Tady jsem, abych plnil tvou vůli.' To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto `vůlí' jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.

EVANGELIUM – LK 1,26-38

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Bud' zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoliv byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

„Tady se Slovo stalo tělem“

(homílie Jeho Eminence Mons. Giovanniho kardinála Coppy, čestného občana Drysic, v bazilice Zvěstování, Nazaret, Izrael, Peregrinatio Ad Fontes Salutis, 28. února 2013)

Dnes se nám dostalo velké milosti slavit mši svatou ke cti zvěstování Páně před uctívanou jeskyní, v níž Maria řekla své „Ano“ andělovi poslanému od Boha, a kde Slovo Otce, stvořitelská Moudrost světa se vtělila a stala se pro nás člověkem, naším Bratrem, Ježíšem z Nazareta. Mnohokrát jsem slavil eucharistii na tomto místě, svatým mezi svatými, ale také v jeskyni Zvěstování, nyní bohužel uzavřené kvůli zamezení hojnému pronikání vody. Tady se

událo to, co říkáme ve vyznání víry v *Krédu*: „Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem“. Pod mramorovým oltářem jeskyně jsou vytesána slova: *Verbum caro HIC factum est*: „TADY se Slovo stalo tělem“: jsou to samotná slova prologu Janova evangelia, slavnostní zvěst o vtělení Slova, s dodatkem „Tady“, historicko-geografickou kvalifikací, kterou nacházíme na všech svatých místech Ježíšova života. Ano, Slovo se vtělilo tady a nikde jinde. Tady se plně potvrdily dějiny spásy a tady začal Nový zákon, tady leží spojnice, která od té chvíle rozděluje dějiny na dobu před Kristem a po Kristu. Tady vše začalo tím, že Boží Syn přišel na zem, stal se Synem člověka, Synem Mariiným.

Tato svatyně je rovněž klenotnicí mariánské úcty Církve: v horní bazilice jsou spodobněny velké obrazy Matky Boží, uctívané po celém světě; a v přízemí, v podloubí které rovněž obepíná spodní baziliku, a je jakoby Mariiným objetím všem poutníkům, kteří sem přicházejí, jsou další nádherné mariánské ikony ze všech zemí světa, mezi nimi také jedna

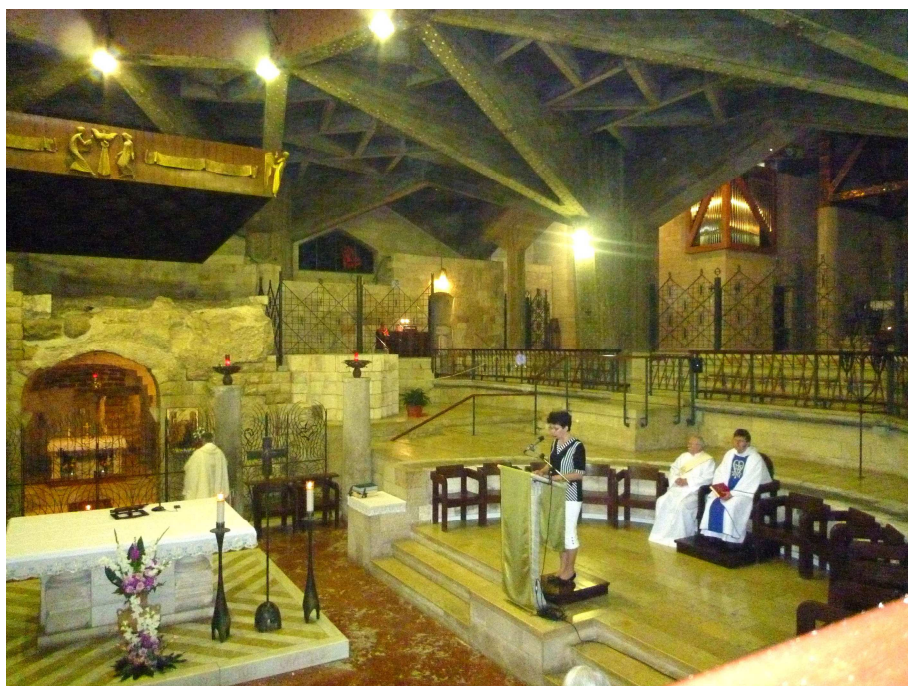

z někdejšího Československa, která je dílem umělce, jemuž jsem svěřil vitráže kaple Apoštolské nunciatury, aniž bych věděl, že pracoval i pro Nazaret.

Naše myšlenky se nyní usebírají v meditaci velkého tajemství, které se tu připomíná: Slovo vstupuje do světa, aby nás vykoupilo. Dávni biskupové a Otcové, nazývaní Otcové Církve, tuto nevýslovnou skutečnost často shrnovali do slov: „Bůh se stal člověkem, aby se člověk stal Božím“. Tady se uskutečnila obdivuhodná výměna mezi Bohem a člověkem, kterou nepřestává uctívat vánoční liturgie: Bůh odkládá svou vznešenost, svou všemohoucnost, svou svrchovanost, aby se stal jedním z nás. Jak řekl svatý Pavel: „Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži“ (*Flp 2,6ss*). Když Boží Syn přicházel na svět, jak říká list Židům, řekl: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech ani obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy“ (*Žid 10,5ss*). Touto vůlí Otce a Syna jsme byli zachráněni.

Nazaret je domem „Ano“, „Tady jsem“. Maria říká andělovi své „Ano“, své „Tady jsem“: ale před Ní a s Ní sám Boží Syn, když přicházel na svět, říká své „Ano“, své „Tady jsem“. Tady, v tichu, v usebranosti a modlitbě, odpověď Slova a Marie uskutečňuje spásu světa. Tady začíná radost ve světě.

Nazaret je městem radosti. Když k ní anděl vešel, oslovuje ji pozdravem, kterému ani sama zpočátku nerozumí a je jím zneklidněna: *Kaire, kekaritoméne, o kyrios metá sou* (*Lk 1,20*). Slova přeložená do všech jazyků světa, italsky *Ave Maria*, česky *Zdrávas Maria*, líbezná slova, která jsme poprvé slyšeli ze rtů našich matek, ale která nejsou přesně těmi andělovými; on říká Marii: „Raduj se, Maria, jsi plná milosti“. V malém muzeu vedle baziliky se uchovává nápis ze II.-III. století, který je snad nejstarším „Ave Maria“ světa: *Kaire Maria*, „raduj se Maria“. Ano, raduj se, Maria. Staneš se Matkou Boží, budeš milosrdnou Matkou lidí, budeš *Causa nostrae laetitiae*, „příčinou naší radosti“, jak Tě vzýváme v Loretánských litaniích, protože nám přinášíš Toho, který nás miluje, Toho, který nás zachraňuje. Ježíš přinesl na svět pravou radost, protože zničil hřích, přemohl moc ďábla, vrátil člověku jeho původní důstojnost a krásu Božího dítěte, stvořeného k obrazu a podobnosti Trojjediného Boha. List Židům nám dále sděluje tajemné a zvláštní slovo: když mluví o Ježíšově smrti, říká nám, abychom měli oči upřeny na Toho, který „místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu“ (*Žid 12,2*). Na kříži, v hodině naprosté opuštěnosti a nejkrutějších

muk, má Ježíš radost: radost, že nás zachránil, že nás zas učinil Božími dětmi, že nás znovu daroval Otcí.

Milovaní bratři a sestry. Křesťanství je náboženstvím radosti. Dnes však je bohužel mnoho těch, kdo na to zapomínají, anebo to vůbec nevědí. V přípravě na naši návštěvu místa Ježíšova křtu, máme dnes motto: „Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů“. Naší radostí je, že víme, že křest nás očistil od všech hříchů. Tato radost naší víry se však zrodila tady, v Nazaretě, při andělově zvěstování Marii. Na tomto místě znovu objevme radost naší víry, stále hlouběji ji prožijeme, stále konkrétněji ji praktikujeme, ve spojení s Bohem, který nám zajišťuje radost i ve chvílích bolesti a zkoušky.

Stejně jako Maria, jako Ježíš, který tady vstoupil do světa, naučme se i my vyslovovat své „Ano“, své „Tady jsem“. Odtud, kde všechno začalo, se učme věřit, milovat a žít evangelium, zdroj pravé radosti. Jděme vstříc Pánu, který k nám přichází, nesen v Mariině náručí. Nikdy nebudme křesťany mrzutými, rozladěnými, stavějícími se proti všemu a proti všem: nebudme proroky neštěstí. Žijme v radosti, nesme tuto radost druhým, dávejme se druhým. Budme tvory onoho radostného „Ano“, jako Ježíš, který se tady vtělil, jako Maria, která je Pannou obětování a darování se Pánu. To je přání, které vám z celého srdce vyslovuji. Amen.

+ Giovanni card. Coppa

Votivní svíce v nazaretské jeskyni, kam byl anděl Gabriel poslán od Boha k Panně, zasnoubené s mužem jménem Josef a ta Panna se jmenovala Maria: TADY SE SLOVO STALO TĚLEM!

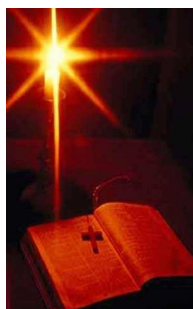
"Čiňte pokání a věřte evangeliu" (Marek 1,15)

DOBA POSTNÍ S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ PO 3. NEDĚLI POSTNÍ - 24. BŘEZNA 2025

Když přišel Ježíš do Nazareta, řekl lidu v synagoze: „Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál. (Lk 4,24-30)

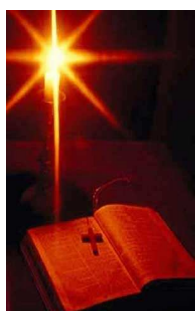

Žádný prorok není vítaný ve svém domově. Prorok je člověk, který mluví (rokuje) jménem Božím. Není to maličkost. Pochopitelně nejsme nakloněni tomu, abychom věřili každému, kdo to o sobě tvrdí. Přijde-li takový člověk z daleka, z neznáma, je-li jeho původ zahalen tajemstvím, je to psychologicky snazší. Jinak je tomu, když někoho známe od mládí, když vzpomínáme, jak se učil mluvit v rodině, ve škole, na ulici, jak pomalu, možná i těžce, získával své poznatky. Ten by měl nyní o sobě tvrdit, že to, co říká, vzkazuje lidem Bůh? Jak se vůbec dá poznat, že někdo mluví z Ducha svatého, že prorokuje, že má zjevení? Nestačí analyzovat jenom to, co říká. Musíme se dívat především na osobu, která mluví. Žije-li někdo opravdu z víry a zachovává Boží přikázání, je to známka, že je Bůh s ním. Čistý život dává hodnověrnost slovům. Proto bývá církev na počátku skeptická, zdrženlivá v úsudku o viděních, zjeveních, proroctvích. Není to na škodu, protože pravda se sama časem potvrdí tím, k čemu vede.

Zatvrzelost Nazaretských. Rozumná opatrnost vůči prorockým zjevům není totéž, co zatvrzelost, která se rodí z předpojatosti. To pak má různé příčiny. V Nazaretu se projevilo to, co v malé nebo větší míře pozorujeme v malém uzavřeném prostředí. Lidé se znají, jistým způsobem se respektují, pomáhají si. Ale nesnášejí, aby někdo v něčem nad druhé vynikal. City závidí se probudí a snadno nabudou až nepřičetných rozměrů. Východní autoři nazývají závist patologickým smutkem. Je to zvláštní pocit. Jsme-li smutni, vyjadřujeme tím přesvědčení, že by něco nemělo být, že bychom hlasovali pro to, aby to

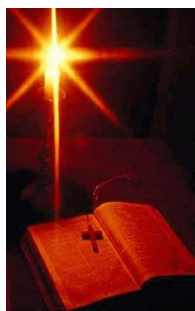
nebylo. Je to jakýsi druh nenávisti. Křesťan má nenávidět zlo a hřích, být smutný, když se ho dopustí. Je-li smutný proto, že někdo nad něho vyniká, je to opak lásky. Nazaretské by byla dovedla taková nenávist až k vraždě. I nás se zmocňuje často nelibost nad úspěchem bližního. Je proto důležité, abychom se jim nepoddávali.

Ježíš prošel jejich středem a ubíral se dál. Jak se máme zachovat, když nám někdo závidí, když jsme mu bezdůvodně nesympatičtí, když nás nenávidí? Každého to mrzí, citliví lidé se proto trápí. Je na místě, abychom se zpytovali, jestli jsme ten postoj sami nezavinili. Dá se mnoho napravit. Ale přijdeme-li k závěru, že skutečně vinni nejsme, udělejme to, co udělal Ježíš. Projdeme středem těch lidí a pokračujme ve své cestě dál a nerušeně. Autor Následování Krista, jak se zdá, prožil mnoho nezaviněných křivd, proto opakuje slova staré moudrosti: „Nejsi větší, když tě chválí, ale také nejsi menší proto, že tě haní.“ A pro ty, kterých se to tuze dotýká, dodáváme: „Co jiného jsou slova než slova. Létají vzduchem, ale kamenem nepohnou.“ Když jde o útoky, které by nás měly odvést od dobrého, je dobře být necitelným kamenem a šetřit si citů pro lepší věci.

ÚTERÝ- 25. BŘEZNA 2025 - SLAVNOST ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Bud’ zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoliv byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel. (Lk 1,26-48)

STŘEDA PO 3. NEDĚLI POSTNÍ - 26. BŘEZNA 2025

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všechno nestane. Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto přikázání – a třebaš i to nejmenší – a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký.“ (Mt 5,17-19)

Dokud nepomine nebe a země, nepomine ani jediná čárka ze Zákona. Zákon je souhrn Božích přikázání. Ale těch je mnoho. Je možné, abychom je všechny zachovali? Tu otázku si klade každý křesťan. Ale zvlášť aktuální se jevila sv. Basilovi Velikému. Byl částečně typ, kterému dnes říkáme „konvertita“. Začal intenzivní duchovní život, až se vrátil z dlouhých studií. Ale brzy nato ho zvolili biskupem a vysvětili. Ujal se správy celé provincie ve velmi těžké době sporů s ariány, semiariány a jinými nepravověrnými směry. Církev se těmi rozepřemi rozkládala, rostl zmatek. Kladl si tedy otázku: Čím to je? Vždyť se přece všichni odvolávají na Písmo! Dlouho nevěděl, co si má odpovědět. Ale pak se přiznal, že mu vzešlo velké světlo. Písmo obsahuje Boží slova. Ale ta všechna tvoří harmonii. Musejí se zachovávat všechna. Heretici chtějí zachovat jenom některá. Tím však pokazí harmonii celku a nastává zmatek. Tak je tomu v církvi i v životě jednotlivců.

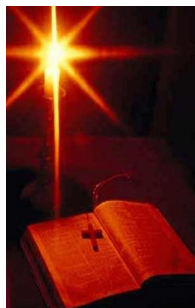
Platnost Božího zákona. Kazatelé rádi užívají analogie, přirovnání mravních předpisů se zákony přírodními. Postavme dům bez ohledu na zákony zemské tíže, zřítí se. Zasejme obilí v opačném ročním období a v jiných klimatických podmínkách, co sklídíme? K takovému výsledku dospěje i lidský život, který je v rozporu s mravním zákonem daným od Boha. Ale je tu i něco víc. Boží zákony jsou Boží slova. Zachovat slovo je vůči druhému znak věrnosti a úcty. Proto se u Židů posuzovala věrnost Hospodinu podle toho, jak kdo zachovával Zákon. I Kristus prohlásil, že ho miluje ten, kdo zachová jeho přikázání (Jan 14,15). Proto se křesťan bojí porušit i „nejmenší z Božích přikázání“, aby nebyl „posledním v Božím království“.

Nepřišel jsem Zákon zrušit, ale naplnit. Když jsme to všechno řekli o platnosti Božího zákona, můžeme uslyšet námitku, kterou slyšeli už první křesťané: Proč tedy nezachováte předpisy Starého zákona? Proč nesvětíte sobotu, proč jíte zakázaná jídla? Abychom na tuto námitku dobře odpověděli, musíme si uvědomit, že přikázání, která čteme v Bibli, jsou na prvním místě Boží slova, a ne abstraktní principy. Matematické formule jsou jednou provždy platné, nemění se. Když však mluvíme s člověkem, řekneme mu i něco, co může platit jenom pro chvíli. Tak např. poprosíme někoho, aby otevřel okno. Za chvíli nato prohlásíme: Stačí, prosím zavřete! Rozkaz se vyplnil a také naplnil, přestal platit. Mnoho z toho, co Bůh žádal ve Starém zákoně, byla příprava na příchod Kristův. Když přišel, není potřeba přípravy. Proto je potřeba u všech příkazů znát jejich smysl. Jenom tak pochopíme jejich platnost.

Pán Ježíš nás učí, že všechno, co je obsaženo v jeho nauce má pouze jediný cíl, a to lásku k Bohu a bližnímu. Ve Starém zákoně bylo celkem 613 nějakých příkazů a zákazů. Konkrétně 248 příkazů (jako orgánů v těle) a 365 zákazů (jako dnů v roce). Čas ovšem ukázal, že některé zákony lásku hodně ztěžují nebo zatemňují, a proto bylo třeba je opustit. Všechno se ovšem, dělo ve službě lásky. Také postní praxe Církve je jiná, než byla kdysi. Z jedné strany se může jevit jako snadnější, ale je tomu přesně naopak: cílem je, aby se každý sám svobodně a na vlastní odpovědnost rozhodl, jak se bude připravovat na velikonoce. Zda-li se bude od něčeho postit nebo se více modlit, či spíše druhým sloužit. Klade tedy důraz na

svobodu člověka a jeho zodpovědnost. Pán chce, aby každý projevoval lásku spontánně, nikoli pod nátlakem, donucením či strachem. Pak už se nedá o lásce mluvit, to už je spíše povinnost.

ČTVRTEK PO 3. NEDĚLI POSTNÍ - 27. BŘEZNA 2025

Ježíš vyháněl zlého ducha z němého člověka. Když zlý duch vyšel, němý promluvil. Zástupy žasly, ale někteří z nich řekli: „Vyhání zlé duchy s (pomocí) Belzebuba, vládce zlých duchů!“ Jiní ho pokoušeli a žádali od něho znamení z nebe. On však znal jejich myšlenky, a proto jim řekl: „Každé království proti sobě rozdvojené zpusťne a dům na dům padne. Je-li tedy i satan v sobě rozdvojen, jak obstojí jeho království? Říkáte totiž, že vyháním zlé duchy s (pomocí) Belzebuba. Jestliže já vyháním zlé duchy s (pomocí) Belzebuba, s čím (pomocí) je vyhánějí vaši synové? Proto oni budou vašimi soudci. Jestliže však vyháním zlé duchy prstem Božím, pak už k vám přišlo Boží království. Dokud ozbrojený silák hlídá svůj dvůr, jeho majetek je v bezpečí. Přepadne-li ho však někdo silnější a přemůže ho, vezme mu jeho zbraně, na které spoléhal, a jeho kořist rozdá. Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje!“ (Lk 11,14-23)

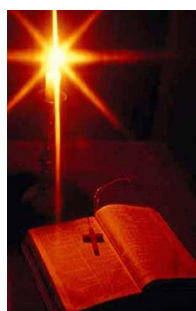

Vyháněl zlého ducha a ten byl němý. Vlivem zlého, tj. vlivem zlých myšlenek, vášní, lidé často mluví, tj. rozčílí se a řeknou pak to, co by v klidném okamžiku nikdy nepověděli. Ale zlo nás vede i k opaku, k němosti. Víme, že v jistých okamžicích by stačilo povědět slovíčko, omluvit se, pozdravit, a dva rozvadění by se smířili. Ale ten, kdo se smířit nechce, oněmí. Nenávist v srdci vede vždycky k němotě v širším slova smyslu, tj. ztrácí se přátelský styk s lidmi. Kdysi byl v Praze v ústavu hluchoněmých mladý člověk, který psal básně. Otiskli je s titulem Písně z věčného ticha. Zazníval v nich stále jeden motiv: samota, opuštěnost, touha navázat styk s lidmi. Němí jsou obvykle neschopni mluvit ne proto, že by neměli hlasivky a jazyk, ale protože jsou hluší, neslyší druhé. Něco podobného se děje při němotě duchovní, která je od zlého. Začíná tím, že nechceme slyšet, vnímat bližního, jeho přání a potíže jsou nám lhostejné. Zakrátko už nemáme, co bychom mu řekli, oněmíme ve styku s ním. Jen láska může toto smutné ticho vyléčit.

Zlé duchy vyhání Belzebubem. V dějinách Starého zákona se vyskytuje často tento motiv: Izrael je v nebezpečí, hrozí vpád cizích vojsk, proto hledají králové spojence na druhé straně. Proti Syřanům a Babyloňanům se utíkají o pomoc k egyptským faraonům nebo obráceně. Vždycky však povstane nějaký prorok, který to odsoudí jako např. Izaiáš za krále Achaze (srv. Iz 7). Téma jeho kázání je jednoduché: „Nebudete-li stáli ve víře, neobstojíte!“ (Iz 7,9). Jinými slovy by se řeklo: Spolehejte jenom na Boha a na nikoho jiného. Zlo se sice dá vyhánět jiným zlem, ale výsledek je nakonec horší než začátek. Izraelské dějiny jsou vnější obraz toho, co se děje v duši člověka. Tam bojují o srdce zlé náklonnosti, ale není mezi nimi shoda. Lakomství je proti opilosti, pýcha je proti lenosti, opilost proti smutku. Ale nakonec srdce člověka nebude nikdy v klidu, dokud je neochrání

Bůh proti všem sklonům. Uskuteční se známý výrok s. Augustina: „Nepokojné je lidské srdce, dokud nespočine v tobě, Bože.“

Dokud silný muž ozbrojen hlídá svůj dům, je jeho majetek v bezpečí. Druhá kniha Samuelova líčí postupný vzestup Davidova na království. Byl poslední syn z posledního rodu v Izraeli, ale stal se zakladatelem dynastie. Podrobně se pak líčí, jak opevnil město Jeruzalém, jak porazil všechny okolní národy a jak se modlí: „Dům tvého služebníka Davida ať potrvá pevně před tebou!“ (srv. 2 Sam 7,26). V duchovní literatuře je Jeruzalém obrazem lidského srdce. Chrání je Bůh, ale i my sami se musíme přičinit, abychom je opevnili, aby mělo silnou vládu. Vláda srdce jsou ctnosti. Která z nich je nejsilnější tak, že by měla všechny ostatní za spojence? Shodneme se snadno na tom, že je to láska. Sv. Efrém ji přirovnává k ohni, který srdce zapálí a žádné pokušení se nemůže přiblížit. Osvětluje to realistickým přirovnáním. Na Východě se vařilo venku, mnoho much snadno padlo do jídla. Ale žertovně dodává sv. Efrém: To je možné, jenom když polévka vychladla, je-li horká, hmyz se nepřiblíží. Tak je tomu, hoří-li srdce láskou, žádná špatná myšlenka se nedostane dovnitř.

PÁTEK PO 3. NEDĚLI POSTNÍ - 28. BŘEZNA 2025

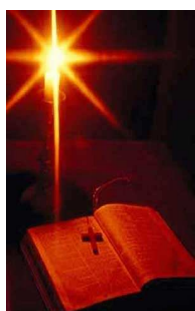
Jeden z učitelů Zákona přistoupil k Ježíšovi a zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: 'Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.' Druhé je toto: 'Miluj svého bližního jako sám sebe.' Žádné jiné přikázání není větší než tato.“ Učitel Zákona mu na to řekl: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že on je jediný a není jiného kromě něho a milovat ho celým srdcem, celým rozumem a celou silou a milovat bližního jako sám sebe je víc než všechny oběti a dary.“ Když Ježíš viděl, že (učitel Zákona) odpověděl rozumně, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ A nikdo se už neodvážil dát mu nějakou otázku. (Mk 12,28-34)

Které je první přikázání? Je známkou inteligentního člověka, že si umí při všem, co dělá, položit otázku: Co je víc a co je méně důležité? Tak to dělají dobří studenti, když se připravují na zkoušky. Tak jednají rozumní státníci, vychovatelé, dělníci. Tedy i v morálním životě jsou jisté povinnosti základní, neodpuštělné, platné pro všechny. Křesťané nepochybují o tom, že je na prvním místě láska. Proto ctili v prvních dobách mučedníky, že je jejich smrt projevem lásky, nad kterou „nikdo nemá větší“ (srv. Jan 15,13). Sv. Irenej z Lyonu se zásadně vzepřel tzv. gnostikům, kteří považovali za hlavní ctnost poznání. Neprospívá ke spáse, jak píše, mnoho vědět, ale mnoho milovat. I asketická cvičení, posty, umrtvování by byly bez lásky zbytečnou námahou. Teodoret Cyrský nám v Náboženských dějinách vylíčil tvrdý život syrských mnichů, ale pak na konci dodává, že jediným důvodem všech těchto přísností je láska.

To, co milujeme, je střed našeho zájmu. Pro toho, kdo není opravdový světec, se zdá neuskutečnitelnou výzva k tomu, aby miloval Boha víc než všechno ostatní. S jemnou ironií se tato námitka zračí ve slovech národní písničky: „Kdybych Boha tak miloval, jako miluju tebe, byl bych dávno za svatého, jako anděl z nebe.“ Přísný kazatel mravů označí tento zamilovaný povzdech jako rouhání. A přece je život jiný, v horším, ale i lepším smyslu. Citovým nadšením miluje většina lidí cokoli jiného než Boha. Naštěstí však i ti, kteří jsou, jak se říká, až po uši zamilovaní, přece jen všichni tolik neztratili hlavu, aby nedokázali dát přednost Božímu zákonu, přijde-li do konfliktu s jejich „láskou“ k něčemu jinému. Při veřejné dopravě platí přednostní právo hlavní silnice nebo vozu jedoucího zprava. Obrazně se dá říci, že Bůh přichází do našeho života vždycky zprava, jeho zákony jsou hlavní cesty. Mají tedy přednost před všemi ostatními zájmy, i kdybychom s velkým nadšením spěchali jinam.

Láska spojuje v jedno. Matka je šťastná, když jí chválí dítě. Úspěch syna je i jejím úspěchem, patří totiž k sobě. Krásný příklad podobného zalíbení v Bohu jsou dějiny Starého zákona. Sláva Hospodinova byla totožná s vítězstvím a silou židovského vojska. Jak často se tu vyskytuje zvolání: „Hospodin, Bůh náš!“ Cítili Boha jako opravdu svého. Toto smýšlení má pronikat i do našeho života, takže i nás začnou těšit všechny úspěchy Božího království a bolet všechny jeho neúspěchy, jako by to byla naše osobní radost a smutek. Blahovůle k příteli se projevuje tím, že jsme vždycky, kdykoli něco potřebuje, ochotni pro něho cokoli udělat. Bůh od nás v pravém slova smyslu nic nepotřebuje. Jediné, při čem se může tento postoj uplatnit, je vnější sláva Boží, uskutečnění Božího království na zemi. K tomu posílá lidi. Ten, kdo ho miluje, odpovídá na pouhý Boží pokyn slovy Izaiáše: Hle já, pošli mne! (Iz 6,8).

SOBOTA PO 3. NEDĚLI POSTNÍ - 29. BŘEZNA 2025

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: 'Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.' Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: 'Bože, buď milostiv mně hříšnému!' Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ (Lk 18,9-14)

Dva lidé šli nahoru, aby se pomodlili. Kdo se jde modlit do kostela, má víru, že ho Bůh slyší a také, že ho Bůh vyslyší, že mu dá to, zač prosí. Ale přesto máme pochybnosti. Vyslyší Bůh každou modlitbu? Evangelium nás sice ujišťuje, že dostaneme od Boha všechno, zač budeme s vírou prosit (Mt 17,19). Ale přece jenom pozorujeme, že to není v praxi jednoduché. O kom se dá říci, že má víru? Ten, kdo smýšlí tak, jak myslí Bůh, kdo chce uskutečnit Boží vůli. Modlíme-li se „Buď vůle tvá!“, jsme jistě vyslyšeni. Ale jsme si vždycky jisti, že to, zač dnes prosíme, je skutečně podle Boží vůle? V jednom případě,

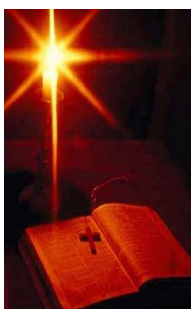

píše sv. Jan Zlatoústý, je to jasné: když prosíme, aby nám Bůh odpustil hříchy. To je i jeho přání, to i on chce. „Bože, odpusť mně hříšnému!“ je tedy krásná modlitba. Při ní si můžeme být jisti, že nás Bůh vyslyší, když ji říkáme upřímně.

Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé. Z katechismu známe tzv. sedm hlavních hříchů: pýcha, závist, lakomství, smilství, nestřídmost, hněv a lenost. Na Východě ten výpočet obrátili. Dali pýchu až nakonec jako poslední stupeň odpadnutí od Boha. Kromě toho vypočítávají těchto hlavních hříchů osm. Rozdělil totiž od sebe marnivost a pýchu. Liší se totiž značně. Marnivý člověk se chlubí něčím, co v očích Boha a rozumných lidí nemá velkou cenu: pěkné

vlasý, příjemný hlas při zpěvu, drahé šaty, původ z bohaté rodiny apod. Je to hřích? Někdy je to spíš směšnost. Pýcha naopak je nejtěžší z hříchů. Někdo se chlubí velkou věcí, tj. Boží milostí, ctností. Připisuje si zásluhy sobě, že je lepší než ostatní lidé. I kdybys takový byl, píše Evagrius, zahnal bys sedm ďáblů, ale zůstal by ti osmý, zlý duch pýchy, který vynahradí všech sedm předcházejících.

Celník se neodvažoval pozvednout oči k nebi. V knize *Drama ateistického materialismu* se J. Daniélou zamýšlí nad příčinami, proč tolik lidí dnes přestalo věřit v Boha. Zdá se mu, že na prvním místě je fakt, že si mnoho lidí přestalo uvědomovat hřích. Mají dojem, že Bůh, je-li, dluží něco jim, ne oni jemu. Nikdy nic zlého přece neudělali! Jsou to „světci“, ale bez Boha a bez nebeského království. Zdá se to paradoxní, ale Dostojevskij tvrdí, že mají k víře v Boha často nejblíže velcí hříšníci. Proto v *Bratřech Karamazových* klade starci Zosimovi do úst výrok: „Děti, nebojte se hříchu!“ Zní to provokativně, ale smysl je dobrý: Nebojte se uvědomění, že jste zhřešili. Poznáte, že vám Bůh odpustí, a objevíte, že existuje milosrdný Otec na nebi, jehož království se jednou uskuteční i na zemi.

PONDĚLÍ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ - 31. BŘEZNA 2025

Ježíš odešel ze Samařska do Galileje. Sám totiž dosvědčil, že prorok ve svém rodném kraji není ve vážnosti. Když tedy přišel do Galileje, Galilejané ho (vlídně) přijali, protože viděli všechno, co vykonal v Jeruzalémě o svátcích; i oni tam totiž byli na svátky. Přišel tedy zase do Kány v Galileji, kde proměnil vodu ve víno. Byl tam jeden královský úředník, jehož syn ležel nemocen v Kafarnau. Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, vyhledal ho a prosil, aby šel a uzdravil mu syna - už totiž skoro umíral. Ježíš mu řekl: „Jestliže nevidíte znamení a zázraky, nikdy neuvěříte.“ Královský úředník mu odpověděl: „Pane, přijď, než moje dítě umře!“ Ježíš mu řekl: „Jen jdi, tvůj syn je živ.“ Ten člověk uvěřil tomu slovu, které mu Ježíš řekl, a šel. Když ještě byl na cestě, přišli mu naproti jeho služebníci a hlásili: „Tvůj syn je živ!“ Zeptal se jich tedy na hodinu, kdy mu začalo být lépe. Odpověděli mu: „Včera v jednu hodinu odpoledne mu přestala horečka.“ Poznal tedy otec, že to bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl: 'Tvůj syn je živ.' A uvěřil

on i všichni v jeho domě. To bylo druhé znamení, které Ježíš vykonal, když se vrátil z Judska do Galileje. (Jan 4,43-54)

Prorok ve svém kraji není ve vážnosti. Francouzské přísloví říká, že neexistuje žádný velikán pro sluhu, který mu čistí světnici. Vysvětlení se dává psychologické. Věci, které prozrazují velikost člověka, jsou řídké, někdy jen jednou nebo několikrát v životě, zatímco malé nedůležité záležitosti jsou od rána do večera. Při těch se pak prozradí i malé chybičky, netrpělivosti, sympatie a antipatie. Kdo žije s člověkem blízko, vydává se nebezpečí, že vidí jenom tyto maličkosti. V Jeruzalémě se Ježíš objevil jako neznámý člověk z daleka, který mluvil, jak nemluvil nikdo jiný, dělal zázraky. V Nazaretě ho naopak znali třicet let jako syna obyčejného dělníka. Této zfalšované perspektivě úsudku podléháme všichni, a proto bývají nespravedlivé naše úsudky o druhých, často bohužel i jednání.

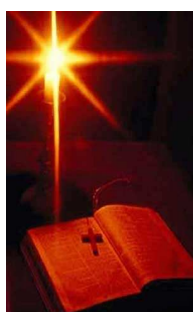
Galilejané ho vlídně přijali, protože viděli všechno, co vykonal v Jeruzalémě o svátcích. I tu se projevuje známá zkušenost. Doma si začnou vážit člověka, až když ho ocenila cizina. Někdo, kdo žil nepovšimnut, stoupne v očích krajanů, když ho navštíví cizí delegace, když se o něm píše v zahraničních novinách. V tom okamžiku by se všichni rádi přihřáli na jeho slunci a začnou se chlubit, že jsou jeho krajané. V tom ovšem není nic zlého. Důležité je, aby to bylo upřímné a aby to vědomí soudružnosti z přirozeného citu došlo k nadpřirozenému poznatku. Tvoříme totiž opravdovou jednotu. primitivní národy ji cítí především jako soudružnost kmenovou, šovinismus je karikatura a úchylka při soudružnosti národní. Křesťan si má víc a víc uvědomovat pojítka, která nás vážou v Kristu, v životě milosti. pak každé dobro druhého cítíme jako vlastní. je to opak závidi, smutku nad úspěchem.

V Káni v Galileji uzdraví pouhým slovem syna královského úředníka. Evangelista dodává, že to bylo druhé znamení v Galileji. V Káni Kristus proměnil vodu ve víno (Jan 2,1-11), nyní ukázal moc svého slova. Úředník tomu na počátku nechtěl věřit. Žádal o zázrak, ale že by se mohl stát pouhým slovem? Byl mu vytčen nedostatek víry. Protože však mají Kristovy divy většinou hlubší symbolický smysl, možná máme uvést v souvislost tyto dva zázraky v Káni. V proměnění vody ve víno vidí autoři často náznak na zázrak poslední: vína v krev Kristovu. Odpovídá si tak začátek a konec Ježíšovy divotvorné činnosti. K tomu prvnímu divu se přidružuje zázrak slovem. Není i to jistý náznak svátosti? Slovem přetvářejí svět, aby měl posvěcující sílu uzdravovat duše. Jsou tedy svátosti v církvi pokračováním stvoření. Slovem Bůh svět stvořil, slovy církve jej v modlitbách a svátostech posvěcuje.

Největším pokladem nás křesťanů je bezesporu víra. Máme ji v nádobě hliněné, to znamená, že ji musíme stále opatrovat a ochraňovat, abychom o ni nepřišli. Ve víře je třeba stále růst poznáváním Boha a hlavně se s ním osobně setkávat. Evangelista nám představuje hned tři stupně víry. Prvním je víra v zázraky. Taková je víra těch, kteří kladou Bohu podmínky, proto je Ježíš

kritizuje: jestliže neuvidíte zázraky a znamení, neuvěříte. I dnes se najdou křesťané, kteří by udělali nevím co, jen aby tam byli, když se proslýchá, že se někde někomu zjevila Panna Maria. Druhým stupněm je víra v Ježíšovo slovo. takovou víru měl královský úředník: "ten člověk uvěřil slovu, které mu Ježíš řekl". No a třetí stupeň je víra v Ježíše, v jeho osobu. Královský úředník uvěřil, že Ježíš je skutečně Bůh. Jeho víra prošla těmito třemi stupni: nejprve věří v zázrak, poté na Ježíšovo slovo a nakonec v Ježíše jako osobu, která ztělesňuje Boha. I naše víra prošla těmito třemi stupni: v dětství jsme věřili slepě - pro autoritu rodičů či kněží; v dospívání víra prodělala krizi, bylo třeba více se modlit a také vzdělávat; od té doby se naše víra prohlubuje neustálým návratem k Ježíšově osobě. Stále jej málo známe, stále mu málo důvěřujeme, stále ještě nejsme ochotni svěřit kormidlo svého života do jeho rukou.

ÚTERÝ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ - 1. DUBNA 2025

Byly židovské svátky a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V Jeruzalémě u Ovčí brány je rybník, hebrejsky zvaný Bethzatha, s pěti podloubími. V nich ležalo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých. Byl tam jeden člověk, ten byl nemocný už osmatřicet let. Když ho Ježíš viděl, jak tam leží, a poznal, že je tak nemocný už dlouho, zeptal se ho: „Chceš být zdrav?“ Nemocný mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se voda rozvíří. Než tam dojdu já, jiný už tam sestoupí přede mnou.“ Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lehátko a chod!“ A hned byl ten člověk uzdraven, vzal svoje lehátko a chodil. Ten den však byla sobota. Proto židé tomu uzdravenému namítli: „Je sobota! Nesmíš nosit lehátko!“ Odpověděl jim: „Ten, kdo mě uzdravil, mi řekl: `Vezmi své lehátko a chod!`, Zeptali se ho: „Kdo je ten člověk, který ti řekl: `Vezmi ho a chod`?“ Ale ten uzdravený nevěděl, kdo to je. Ježíš se totiž vzdálil, protože na tom místě bylo mnoho lidí. Později ho Ježíš potkal v chrámě a řekl mu: „Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nestihlo něco horšího!“ Ten člověk odešel a oznámil židům, že ho uzdravil Ježíš. Proto židé Ježíše pronásledovali, že dělal takové věci v sobotu. (Jan 5,1-3a.5-16)

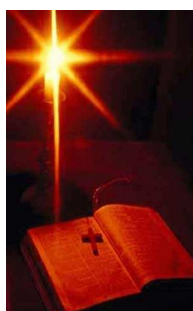
Uzdravení ochrnutého v sobotu. V tomto zázraku je zvláštní protiklad, který nám snadno unikne. Lidem, kteří měli zdravé nohy, nařizoval sobotní klid, aby se vyvarovali každého zbytečného pohybu. Ochrnutému, který se nemohl ani pohnout, Ježíš nařizuje právě v sobotu, aby se zvedl a šel a dokonce nesl své lehátko. To bylo zvlášť zakázáno v sobotu. Ochrnutý toho ostatně nebyl schopen. Teď na Kristův rozkaz to udělal. Vypadá to na první pohled, jakoby chtěl Kristus doopravdy zrušit instituci soboty, která byla u židů tak posvátná a měla i z hlediska sociálního blahodárné účinky podobně jako křesťanské svátky. Ale postoj k starozákonním předpisům je u Ježíše vždy stejný: vrátit se k první myšlence, která je inspirovala a prohloubit ji. Sobota byla k tomu, aby se člověk zamyslel nad Božími věcmi. Pohyb tělesný tomu možná daleko méně brání, než pohyb v srdci, který způsobují zlé myšlenky a vášně.

Nehřeš, aby tě nestihlo něco horšího. Zhřešil ten člověk už předtím? Byla jeho ochrnulost trest za velkou vinu? Evangelium to netvrdí. Ježíš varuje před budoucností. Hřích se totiž vždycky projeví jako duchovní ochrnulost, tj. neschopnost užívat své schopnosti k dobrému. U tzv. zastaralých vášní to nabývá patologických forem. Říká se, že starý lenoch raději uhoří, než by skočil z postele při poplachu. Ale tato nehybnost je u všech neřestí. Jak těžké je začít chodit na mši, když někdo přestal vstupovat do kostela. Zpověď po letech se zdá větším výkonem než výstup na ledovec. Tomu, kdo se přestal modlit, připadají slova jednoduchých modliteb nesrozumitelnější než klínové písmo. Psychologové říkají, že je potřeba silné vůle, aby člověk udělal zkušenost, že není těžké, co se tak zdá. Jsou to dobré rady. Ale v mnoha případech tu musí být opravdový zázrak milosti Boží, která člověka zvedne, aby znovu vstal a chodil.

Křesťanská neděle. První křesťané se cítili svobodni od židovských předpisů o sobotě. Ale časem zavedli i oni nedělní a sváteční klid. Nechtěli jeho porušování odhadovat podle pohybu, ale podle těžké tělesné práce. Vyskytly se námitky, že je to návrat k farizeismu. Ale to nebezpečí je u všech vnějších zvyků, ztratíme-li z očí jejich duchovní cíl. Jaký je smysl křesťanské neděle? Stala se skoro v celém světě víkendem, dnem odpočinku, změny, zábavy. Proto ji zachovávají i ateisté. Světské zákony někde předpisují nedělní klid daleko přísněji než církevní kodex. Ale křesťané věří se sv. Augustinem, že je srdce lidské tak dlouho neklidné, dokud nespočine v Bohu. Proto máme opravdový zájem na tom, aby naše neděle a svátky neztratily svůj náboženský smysl, jinak se tyto dny klidu stanou příležitostí neklidu.

Dnes slyšíme v obou úryvcích liturgie o vodě, která je základem života. Nejprve je řeč o pramenu, který vyvěrá z chrámu a z něhož se nakonec stává řeka, která probouzí k životu veškerou vegetaci. V evangeliu je řeč o jiné, řekli bychom stojaté vodě rybníka. Ta když se rozčeřila, uzdravovala jednoho šťastlivce, který do něho v tomto okamžiku vstoupil. Ve Starém zákoně je voda předobrazem, symbolem Krista. Pán Ježíš ukazuje jasně, že nejde o vodu, ale o symbol, který ukazuje na Krista, který uzdravuje. Dává příkaz, aby dotyčný už nehřešil. Mějme na paměti, že hřích působí jakési ochrnutí u každého člověka.

STŘEDA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ - 2. DUBNA 2025

Ježíš řekl židům: „Můj Otec je až dosud činný, i já jsem činný.“ To byl další důvod, proč se ho židé snažili zabít: nejen, že rušil sobotu, ale také, že nazýval Boha svým vlastním otcem a stavěl se tak Bohu naroveň. Ježíš jim na to řekl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám ze sebe konat nic, nýbrž jen to, co vidí, že koná Otec; co totiž koná on, koná stejně i Syn. Vždyť Otec Syna miluje a ukazuje mu všechno, co sám koná. A ukáže mu ještě větší skutky než tyto, takže budete žasnout. Neboť jako Otec křísí mrtvé a je oživuje, tak i Syn oživuje, koho chce. Otec totiž nikoho nesoudí, ale všechn soud odevzdal Synovi, aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, který ho

poslal. Amen, amen, pravím vám: Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale přešel už ze smrti do života. Amen, amen, pravím vám: Přichází hodina - ano, už je tady - kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna a ti, kdo uslyší, budou žít. Jako totiž Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě, a obdařil ho mocí konat soud, protože je Syn člověka. Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení. Já sám ze sebe nemohu dělat nic. Soudím podle toho, co slyším, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal.“ (Jan 5,17-30)

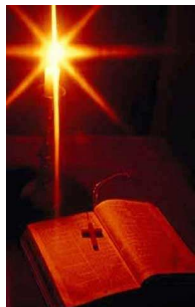
Můj Otec je doposud činný. Tato věta se líbila autorům scholastiky. Převzali totiž z Aristotela filosofický pojem Boha: je jenom činnost. Všechno ostatní je částečně činné a částečně trpné. Věci se hýbou, ale první impulz nemají ze sebe, někdo na počátku s nimi pohnul. Ten první hybatel všeho je Bůh, Primo motore, říkal Leonardo da Vinci. Není to sice přímý výklad evangelního textu, ale i z této filosofické úvahy plynou dobré důsledky pro duchovní život. Kdykoliv jsme činní a pracujeme, jsme svobodní, můžeme tedy dělat dobro. Jakmile se začneme pasivně poddávat vlivům, které na nás působí, dříve nebo později nás zavalí mraky myšlenek neužitečných i vysloveně zlých a nedokážeme se jim pak ani bránit. Tvrzení, že je

lenost matka všech neřestí, vyslovuje starou zkušenost. Naopak užitečná práce léčí špatné sklony.

Jako totiž Otec má moc nad životem, tak dal i Synovi, aby i on měl moc nad životem. Kdo pracuje, má moc nad svým dílem: sochař nad kamenem, malíř nad obrazem, švadlena nad plátnem, šatem. Jsou to ovšem věci mrtvé. Pilát Ježíšovi pohrozil, že má moc nad jeho životem. Ta je ovšem velmi omezená. Přičítá si moc život zničit. Daleko větší a krásnější sílu v sobě cítí matka, když poznala, že se v ní rodí život a že ona s tím spolupracuje. Moc nad věčným životem však má jen Bůh. Ale on dal tu moc Kristu a Kristus žije i v nás. V Tarkovského filmu Solaris je zajímavý motiv. Astronauti se vznesli vysoko nad naši zemskou sféru a tam se v jejich lodi objeví osoby, které už zemřely. Jsou najednou živé. Vznese-li se nad egoistickou sféru do světa lásky, spojíme se s Kristem a spolu s ním vyvoláme k životu mrtvé. Dokončení světa má být totiž i dílo naše. Patří k němu vzkříšení.

Obdařil ho mocí konat soud, protože je Syn člověka. Den vzkříšení z mrtvých je i den soudu, tj. trvalé oddělení dobra od zla. Není pochyby o tom, že to může udělat jen Bůh. Vždyť lidé nedokážou přemoci zlo ani v sobě, tím menší úspěch mají ve společnosti a ve světě. A přece i tuto moc dostal Kristus jako Bohočlověk a on ji zase předal apoštolům a učedníkům, aby v dějinách přemáhali zlo a připravovali vítězství dobra. Dnešní doba má ráda statistiky. Počítače mohou udat, kolik lidí bylo v nemocnicích operováno do roka, kolik opuštěných dětí našlo útulek v sirotčinci, kolik peněz se vydalo na dobročinné účely. Taková čísla povzbuzují. Ale je jedna činnost, kterou počítače nezachytí a ani žádný lidský odhad: kolik zla se přemáhá ve svátosti pokání skrytými soudy, mocí danou církví Kristem soudcem.

ČTVRTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ - 3. DUBNA 2025

Ježíš řekl židům: „Svědčím-li já sám o sobě, mé svědectví není právoplatné. Někdo jiný je to, kdo svědčí o mně, a vím, že svědectví, které o mně vydává, je právoplatné. Vy jste poslali k Janovi a on vydal svědectví pravdě. Já však nepřijímám svědectví od člověka, ale toto říkám, abyste byli spaseni. Jan byl lampa hořící a svítící, a vám se zachtělo jen na chvíli radovat se z jejího světla. Já však mám svědectví větší než Janovo: totiž skutky, které mi dal Otec, abych je vykonal. Právě ty skutky, které konám, svědčí pro mne, že mě Otec poslal. A sám Otec, který mě poslal, vydal o mně svědectví. Nikdy jste neslyšeli jeho hlas, nikdy jste neviděli jeho tvář a jeho slovo ve vás nezůstává, protože nevěříte tomu, koho on poslal. Zkoumáte Písma, protože vy myslíte, že v nich máte věčný život - a právě Písma svědčí o mně; ale nechcete přijít ke mně, abyste měli život. Slávu od lidí nepřijímám. Ale vás znám: nemáte v sobě Boží lásku. Já jsem přišel ve jménu svého Otce, a nepřijímáte mě. Přijde-li jiný ve vlastním jménu, toho přijmete. Jak vy můžete uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale nehledáte slávu jen od samého Boha? Nemyslete si, že já na vás budu u Otce žalovat. Vaším žalobcem je Mojžíš, na kterého vy spoléháte. Kdybyste totiž věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. Nevěříte-li však tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům?“. (Jan 5,31-47)

„Svědčím-li já sám o sobě, mé svědectví není právoplatné. Někdo jiný je to, kdo svědčí o mně: Jan vydal svědectví pravdě. Výraz "svědectví" dostal v moderních jazycích význam zúžený. Vydáváme svědectví na soudu nebo úřadu. Ani si neuvědomujeme, že převážnou část svých znalostí čerpáme ze svědectví druhých. Mnoho vzdálených zemí jsme nikdy nenavštívili. Ale věříme těm, kdo tam byli a viděli. Na počátku je tedy někdo, kdo viděl a pak svědčí. Kdo mohl dosvědčit, že Ježíš je Syn Boží? na prvním místě to byl sv. Jan Křtitel. On při křtu Ježíšově viděl, jak se nebe otevřelo, viděl Ducha Božího jako holubici, slyšel hlas z nebe: "Toto je můj milovaný Syn" (Mt 3,16-17). Vždycky v církvi byli, jsou a budou osoby, které jsou v duchovním smyslu vidoucí. Nejsme lehkomyšní, abychom věřili každému, kdo se za takového vydává. Ale přesto je tolik pravdivých svědectví o Božím díle ve světě, že žasneme nad jejich bohatostí a věrohodností.

Zkoumejte Písmo, právě ono svědčí o mně. Mezi všemi „vidoucími“ mají privilegované místo proroci, evangelisté, apoštolé. Ti napsali pod vlivem Ducha svatého to, co viděli. Všichni křesťané se tedy obracejí k Písmu, k Bibli, jako prvnímu pramenu naší víry. Bible ovšem není jedna kniha s mnoha kapitolami. Je to sbírka mnoha knih, pocházejících z různých dob, od různých lidských autorů, jsou různého obsahu a stylu. Je tam tedy z lidského hlediska mnoho obsahu. Ale duchovní, mystický smysl je jeden: celý Kristus vstupuje do dějin světa v příslibech a obrazech. Máme-li tedy číst Bibli s opravdovým užitekem pro duchovní život, musíme se naučit číst texty tak, abychom pochopili, co nám říkají o Kristu, o jeho růstu ve světě i v nás samých.

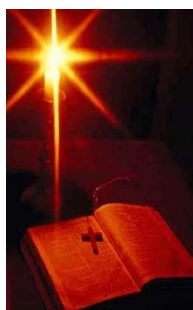
Sám Otec, který mě poslal, vydal o mně svědectví. Neslyšeli jste jeho hlas. Království Boží však je především vnitřní. Vedle svědectví vnějších existuje také vnitřní. Je to hlas svědomí, osvíceného Duchem svatým, tedy je to hlas Boží. Čím je člověk čistší, tím je

tento hlas výraznější. O sv. Simeonovi, který má přezdívku Salos, blázen pro Krista, píše jeho životopisec, že v jistém okamžiku přestal číst Písmo. Odůvodňuje to tím, že jeho svědomí už bylo tak průzračné, že chápal všechno i bez knih. Podobný výrok se zaznamenává i o sv. Antonínu Poustevníkovi: „Co bylo dřív, mysl nebo knihy? Očišťuj tedy mysl a nebudeš potřebovat knih!“ To jsou ovšem rady pro světce. Normálním křesťanům říká Origenes, aby četli „obě knihy“ současně. Písmo i inspirace přicházející ze svědomí.

Velikonoce se pomalu, ale jistě blíží. Jsou to největší křesťanské svátky, protože Kristus vstal z mrtvých. Ovšem předtím byl ještě odsouzen učiteli zákona a farizeji k potupné smrti na kříži. My si proto dnes chceme říci, proč židovští přední mužové se rozhodli Ježíše zabít. Vždyť to bylo divné - on, který neudělal nic zlého, ba právě naopak všude, kde přišel dobře činil, uzdravoval nemocné, pomáhal lidem, učil je jako moudrý učitel. Co vadilo, že Ježíše nakonec přece jen odsoudili? Židovští předáci zřejmě nemohli přijmout, že Ježíš je jeden z nich, syn tesařův a prohlašuje se Bohem. Představovali si mesiáše trochu jinak. A tato jejich představa, jiná než realita, jim zatemnila mysl, takže nepoznali čas milosti a spásy.

Bůh je velký, nedosažný a nepředstavitelný, a tak je třeba, abychom se Bohu stále otvírali, viděli obyčejné, všední věci, nevšedním pohledem.

PÁTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ - 4. DUBNA 2025

Ježíš chodil po Galileji; po Judsku totiž chodit nechtěl, protože mu židé ukládali o život. Blížily se židovské svátky stánků. Když jeho příbuzní odešli na svátky, odebral se tam i on - ne veřejně, ale potajmu. Některé lidé z Jeruzaléma se ptali: „Není to ten, kterého chtějí zabít? A hle: mluví veřejně a nic mu neříkají. Snad nepřišli přední muži skutečně k přesvědčení, že je to Mesiáš? Jenomže o tomhle víme, odkud je. Ale až přijde Mesiáš, nebude nikdo vědět, odkud je.“ Proto Ježíš, jak učil v chrámě, hlasitě zvolal: „Ano, znáte mě a víte, odkud jsem. A přece jsem nepřišel sám od sebe, ale poslal mě ten, který je pravdivý. Vy ho neznáte. Já ho znám, protože jsem od něho a on mě poslal.“ Tu by ho rádi zatkli, ale nikdo na něho nevztáhl ruku, protože ještě nepřišla jeho hodina. (Jan 7,1-2.10.25-30)

O tomhle víme, odkud je. Až přijde Mesiáš, nebude nikdo vědět, odkud je. O Mesiáši se všeobecně věřilo, že se narodí v Betlémě (srv. Mt 2,3n). Ale mezi lidem převládalo mínění, že bude skrytě žít na neznámém místě, snad i v nebi, až do svého slavného vystoupení v Jeruzalémě. Těžko říci, jak takové mínění vzniklo. Ale přesto není úplně špatné. Ježíš žil skutečně na neznámém místě až do svého vystoupení. V Nazaretě neměli tušení, kdo je a na jaký úkol se připravuje. A podle svého původu skutečně přišel z nebe. A zase o tom nikdo nevěděl. Panna Maria mlčela a Ježíš to ještě nezjevil. Závěr Židů byl: „O tomhle víme, odkud je“. Jak málo víme o lidech, když je pozorujeme jenom podle

zevnějších projevů a zpráv. Proto jsou naše úsudky z velké části mylné, a proto je v evangeliu tak přísně zakázáno někoho posuzovat.

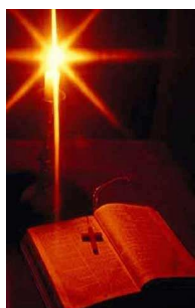
Přicházím od něho a on mě poslal. Připadá nám divné, jak často Ježíš ujišťuje, že jej poslal Otec. U sv. Jana se to čte skoro v každé kapitole a někde několikrát za sebou. Povolání a poslání je totiž typicky biblický pojem. Proroci, soudci, králové byli Bohem vybráni a posláni ke svému úkolu. Tím spíš se to musí uskutečnit v případě toho, kdo je naplněním všech proroků, v Mesiáši. Když mluví o Nejsvětější Trojici, řečtí Otcové ji vyjadřují v této kategorii poslání. Otec posílá Syna, Syn pak Ducha svatého. Tedy všechno dobré k nám přichází od Otce skrze Syna v Duchu svatém. My pak naopak jsme povoláni, abychom měli v Duchu skrze Syna přístup k Otci. Nesmí nás ovšem oklamat slovo „poslání.“ V lidském prostředí posíláme někoho jiného tam, kam nechceme jít sami. Bůh je naopak s tím, koho posílá. I Kristus poslal apoštoly do světa s ujištěním: Já jsem s vámi (Mt 28,29). A on sám, když o sobě řekl, že je poslán Otcem, znamená to, že je Emanuel, Bůh s námi.

Poslal mě ten, který je pravdivý. I toto zdůraznění se nám zdá zbytečné. Kdo věří v Boha, toho nemusíme ujišťovat, že Bůh neklame a nelže. Tato námitka může napadnout v dnešní době, protože máme tuze abstraktní pojem pravdy. Je to pro nás cosi jak matematická rovnice, řeč, která odpovídá skutečnosti. Je-li to, co se pravdivě tvrdí, důležité nebo ne, to už pro nás nepatří do kategorie pravdy. Hebrejské slovo pro pravdu (emes, emet) znamená podle svého filologického původu slovo, na které se můžeme spolehnout, je to něco, oč se v životě můžeme opřít. Je pochopitelné, že je podle Písma plně pravdivý jenom Bůh. Proto se v Písmu často přirovnává ke skále v příboji vln (srv. Žl 40,3). Protože pak Otec, který je pravdivý, svěřil celé poslání Synu, mohl on o sobě říci: Já jsem pravda (Jan 14,6). Ti pak, kdo v dějinách hlásají Krista, jsou i oni pravdiví. O jejich slova se může opřít, kdo hledá záchranu.

Pán Ježíš se nám jeví jako štvanec. Židé ho pronásledují, on se musí skrývat, nepozorovaně přijít do Jeruzaléma. Život našeho Pána tedy nebyl prost utrpení, stejně jako každého z nás. Belgický dělnický kněz Phil Bosmans také dobře věděl, co je to kříž a jeho příklad nám pomůže nést i ten svůj. Tento kněz měl před sebou řecli bychom duchovní kariéru jako kněz. Mohl zastávat vysoký církevní úřad pro své schopnosti a dary, ale on se toho vzdává. Dává přednost Božímu vedení, stává se dělnickým knězem, sestupuje mezi horníky. Řekli bychom, že Bůh ocení toto jeho šlechetné rozhodnutí a zahrne ho velkým zvláštním požehnáním. Místo toho přichází vážná nemoc, kterou lékaři označí za smrtelnou. Dva roky leží na lůžku a k údivu lékařů neumírá. Během nemoci píše různé knihy, aby pomohl miliónům lidí objevit hodnotu života. V jedné z nich však píše, že každý člověk v životě narazí. Onemocní, stane se nehoda, zemře blízký člověk, zničí si kariéru, odejde od tebe manželka. Jsou dvě možnosti: buď kříž nevezmeme a on nás přitlačí k zemi - povede nás k frustraci, vyhaslosti, skleslosti a malomyslnosti, anebo kříž přijmeme a on nás přivede k pravdě o

sobě, umožní živě si uvědomit slabá místa, osvobodí tě od pokrytectví. Staneš se sebou samým. A všechno budeme vidět krásnější. Myslím, že i zkušenost tohoto kněze nás může povzbudit, abychom i v utrpení a kříži viděli Boží navštívení a byli Bohu vděční i za něj. Snažme se vytěžit z kříže. Amen.

SOBOTA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ - 5. DUBNA 2025

Když někteří ze zástupu slyšeli Ježíšova slova, říkali: „To je skutečně ten Prorok!“ Druzí zase: „To je Mesiáš!“ Ale jiní namítali: „Copak přijde Mesiáš z Galileje? Neříká Písmo, že Mesiáš vzejde z potomstva Davidova a z vesnice Betléma, odkud David pocházel?“ Proto kvůli němu došlo v zástupu k roztržce. Někteří z nich ho chtěli zatknout, ale nikdo na něho nevztáhl ruku. Služebníci (velerady) se vrátili k velekněžím a farizeům a ti se jich zeptali: „Proč jste ho nepřivedli?“ Služebníci odpověděli: „Žádný člověk nikdy tak nemluvil.“ Farizeové jim na to řekli: „I vy jste se nechali svést? Uvěřil v něho někdo z předních mužů nebo z farizeů? Leda jen tahle luza, která nezná Zákon - kletba na ně!“ Jeden z nich, Nikodém, ten, který už dříve přišel za Ježíšem, jim namítl: „Odsoudí náš Zákon někoho, dokud ho nevyslechne a nezjistí, co dělá?“ Odpověděli mu: „Nejsi ty také z Galileje? Zkoumej a uvidíš, že z Galileje prorok nepovstane.“ A každý se vrátil domů. (Jan 7,40-53)

Kvůli němu došlo u lidí k roztržce. O mnoha věcech lidé diskutují, někdy se i vášnivě přou. Ale ne pro všechno bývá roztržka. Rozdělení na dva tábory je všude tam, kde má rozdíl v názorech přímý důsledek pro život. Tak to bývá v politice, kde jde o moc ve vládě, v obchodních záležitostech, kde jde o velké peníze, v rodinách, když se přou o dědictví. Bohužel byly a jsou ještě velké rozepře náboženské. Mrzí nás to. Jak by bylo pěkné, kdybychom mohli otázky víry vyložit mírně a klidně, slyšet potíže a názory druhého a neztrácet své vlastní přesvědčení. Druhý vatikánský koncil tento vzájemný dialog propaguje. Ale jsme si vědomi, že bude mít vždycky potíže. Právě náboženství totiž zasahuje hluboko do života. Tam pak se střetnou jiné zájmy než čistě náboženské, probudí se vášně a nenávist. Dialog bez roztržek předpokládá duchovní postoj ze všech stran.

Nikodém: Smí podle našeho Zákona být někdo odsouzen, dokud se nevyslechne a nezjistí se, co dělá? Když se dialog zvrhl v rozepři, začne vzájemné obviňování. To bývá většinou nespravedlivé, protože je jednostranné. Jak se v takové situaci zachovat? Příklad dal Nikodém. Ačkoliv patřil ke straně, která stála proti Ježíšovi, požadoval, aby se soudilo spravedlivě, nezištně. Dostalo se mu ovšem pokárání od vlastních. V rozbouřených situacích lidé požadují, aby se myslelo stranicky, tj. podle skupiny, ke které patřím. Kdosi jednou namítl: Nepožaduje něco podobného i církev? Odpověď není těžká. Přijímáme mínění církve o nauce, ale církev jako taková nemá úřední postoj k osobám. A jestli se staly v tomto směru v minulosti chyby, dnes toho litujeme. Máme tedy vzbudit lítost vždycky, kdy nás rozpory zanesou dál, než je spravedlivé a křesťanské.

Někteří ho chtěli zatknout, ale nikdo na něj nevztáhl ruku. Nejsnazším vyřešením konfliktu se jeví zničení protivníka, jeho smrt nebo vyřazení ze společnosti. Tomuto nebezpečí byli v dějinách stále vystaveni a dodnes jsou křesťané v dobách rozporů. Evangelium sv. Jana se zmiňuje několikrát o tom, že Židé chtěli Ježíše odstranit, ale že se to nestalo, protože ještě nepřišla jeho hodina (Jan 7,30). Nenávist proti křesťanům se totiž nedá vysvětlit jenom psychologicky, politicky, národně. Jde tu o část toho boje, který od počátku zlo vede proti Bohu. Bůh tedy své věrné ochraňuje až do toho okamžiku, kdy se pro ně dostaví hodina vrcholné oběti. Koho Bůh volá k tomuto poslání, dá mu i zvláštní sílu a milost, aby je přijal rád a s povděkem, s nadějí ve vítězství Kristovo i svoje.

Muž, který uváděl svět v úžas

P. FRANTIŠEK FERDA

(31. BŘEZNA 1915, SPÁLENÉ POŘÍČÍ – 7. ČERVENCE 1991, SUŠICE)

„Chce-li člověk začít druhým pomáhat, pak se mu probudí neobyčejné aktivity a dary, o kterých před tím dříve vůbec nikdy neměl tušení. Rozhodující musí být naše vůle, chtít někomu pomoci, za tím musí stát pravda a dobro. Nesmí jít o slávu, o peníze, to všechno jsou ve světle poznání pravdy věci směšné. Ale nemyslete si, že je to nějaká radost. Najednou jste na sebe vzali kříž, před kterým, kdybyste to dříve věděli, byste nejraději utekli, zejména jestli víte, že před svým svědomím nemáte kam utéci.“

P. František Ferda

S hlubokou vděčností a vyznáním „čím jsem si zasloužil?“ píšu tyto řádky, nadepsané stejně jako kdysi vyprávění o sv. Piu z Pietrelciny.

Ne, souvislost není ani zdaleka náhodná. Boží Prozřetelnost mi dopřála potkávat se s páterem Ferdou už od mládí díky mojí vzácné tetě, S. M. Augustině, řeholnici z Kongregace milosrdných sester III. řádu sv. Františka, které tehdy působily v domově důchodců v Kněžicích u Sušice. Při jednom z našich setkání mi totiž vyprávěl, jak musel dokonce v noci vstát a poslat léčení „*jakési ženské, která na něj poslala sv. Pia z Petrelciny, k němuž se intenzívně modlila*“.

Maminka – Barбора r. Tirpeklová
(1875-1956)

se ujal svého kněžského poslání. A v tehdy těžkých dobách okupace byl nemalou oporou svým věřícím. Brzo začal prakticky uplatňovat také poznatky, které získal díky své druhé lásce, lásce k přírodě.

Válka skončila. Radoval se, že bude moci plně rozvíjet své kněžské povolání, avšak jeho radost trvala jen krátkou dobu. Protože byl aktivním knězem, nemohl ujít pozornosti proticírkevní mafie, která svůj program nezakrytě připravovala hned po skončení války a plně jej mohla rozvinout po únoru 1948, tentokrát pod pláštěm komunizmu. 16. 2. 1951 byl pan páter Ferda zatčen na farnosti v Nechválících. Tehdy dostal poprvé pouta, a pak s nimi putoval mnohokrát z jednoho lágru do druhého. Přes Jáchymov, Leopoldov, Bory, Vitmanov, do dalších a dalších. Propuštěn byl až 11. května 1960. Plnit své kněžské poslání, jako tisícům dalších kněží, mu nebylo povoleno. Bylo mu však umožněno přijmout jakoukoliv manuální práci. Tuto výsadu měla ostatně většina kněží, kteří si odpykali trest, aniž věděli za co. Osm let pak válel sudy v plzeňském pivovaru. Po osmnácti letech od svého zatčení dostal státní souhlas, že může působit jako duchovní správce u řeholních sester v Domově důchodců v Újezdci u Klatov.

„První odvětví medicíny, v němž jsem zjistil, že mám dílčí schopnosti, byla iridoskopie, metoda, která se snaží zjistit pomocí zkoušek sídlo a druh narušení organismu, nacházejících se v rozličných částech lidského těla. Vypracoval jsem svou osobní metodu,

„Muž, který uváděl svět v úžas“ - páter František Ferda se narodil v městečku Spáleném Poříčí 31. března 1915 jako syn zemědělského šafáře. Rodiče již zdaleka nebyli nejmladší, otci bylo 64 a matce 40 let. Malý František měl od dětství dvě lásky, lásku k přírodě a lásku k hudbě. Hudbě se věnoval aktivně, byl vynikajícím sólistou na trubku. Už jako chlapec, jakmile jen měl příležitost, zakládal malé hudební soubory. Po skončení obecné školy jej rodiče dali zapsat na arcibiskupské gymnázium v Praze. Po jeho ukončení absolvoval bohosloveckou fakultu v Praze – Bubenči, a v roce 1939 byl vysvěcen kardinálem Karlem Kašparem na kněze. Jako kaplan působil v Nýtě a Petrovicích u Sedlčan. Svědomitě

Primiční mše svatá P. Františka Ferdy, Spálené Poříčí, 1939

jejíž pomocí se mi podařilo dosáhnout nejlepších výsledků. Kromě jiného jsem studoval bylinkářství, shromažďoval jsem recepty ze starých knih a rozvíjel je podle hledisek vlastních. V roce 1964 jsem dostal dopis od jedné paní, která bydlela asi 50 km od místa mého bydliště. Byla velmi nemocná a žádala mě o pomoc. Napsala mi, protože se nemohla pohybovat. Dopis oné paní jsem dal na psací stůl a položil na něj ruku. Pak jsem se plně soustředil a čekal jsem, co bude následovat. Asi za dvě minuty se místnost začala točit dokola, zdálo se mi, že jdu, že scházím z cesty a že se propadám do bažiny. Nebál jsem se a zůstal jsem soustředěný. Vstoupil jsem do jakéhosi transu. Měl jsem pocit, že sedím proti ženě, která mi psala a že dokonale znám její fyzický stav. Tato žena se v dopise zmiňovala o poruše ledvin. V těchto okamžicích jsem měl pocit, že přesně vím, že v její levé ledvině je velký kámen v pravé pak plno malých kamínků, jakoby písku. Napsal jsem jí dopis, jak a co má užívat a ona mi později napsala, že se uzdravila.“

Vedle duchovní péče o staré a nemocné svěřence pečoval také o jejich zdraví. Pro tuto

svoji činnost byl oblíben mezi lidmi, což církevní tajemníci velice dobře věděli, proto mu nebylo dovoleno spravovat farnost ani v zapadlé vesnici. V roce 1978 se přestěhoval do Sušice. Od tohoto okamžiku, prakticky až do posledních dnů jeho života, nastala pro něho „těžká práce galejníka“, neúnavná služba trpícím a nemocným. Zemřel v neděli 7. července

1991. Dne 16. srpna byl pochován na sušickém hřbitově za masové účasti vděčných pacientů. Jeho mimořádnou obětavou činností vysoce ocenil i kardinál František Tomášek.

V Praze dne 26. února 1991

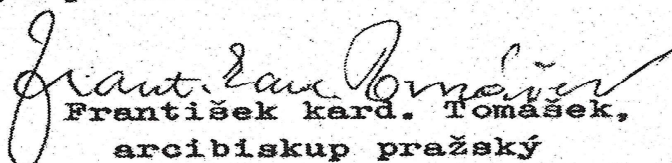
Carissime,

přijměte moje pozdravy a poděkování za poslední příděl vzácných bylinek. Vzpomenu na Vás téměř vždy, když piji Vaše čaje. A sestřička mi je poctivě vaří. Díky Bohu, Vaší vzácné lékařské péči a Vaším čajům cítím se zdravotně dobře.

Dovolte mi, abych Vám při této příležitosti poděkoval za všechnu Vaši lékařskou obětavou pomoc během dlouhých let a kéž Vám Pán splatí sám vše, i to, co jste vykonal pro to nesčíslné množství těch, jimž jste vracel ten nejvzácnější poklad - zdraví.

Zároveň se na Vás obracím s prosbou o pomoc podle Vašich možností pro synovce sestřičky, která mi vede již 24 roky domácnost. Byl bych Vám vděčný, kdybyste mohl pro něho něco udělat.

S bratrským pozdravem žehná

František kard. Tomášek,
arcibiskup pražský

Z mnoha vzpomínek na vzácná setkání u P. Ferdy mi utkvělo v paměti setkání s našim - po Emilu Zátopkovi - nejlepším vytrvalostním běžcem, Vlastimilem Zwiefelhoferem. Tehdy mi vyprávěl, jak měl startovat na mezinárodním přespolním běhu v Irsku. Poté, co mu páter Ferda řekl, že pokud se podrobí státem řízenému dopingu tehdejších vrcholových sportovců, bude z něj po třicítce invalida, stal se P. Ferda kustodem jeho zdravotní kondice. Před odletem do Irska navštívil P. Ferdu a ten se ho ptal: „a znáš tu trať?“ „Vůbec o ní nemám nejmenší tušení, nic nám o ní neřekli“, odvětil jsem po pravdě. „A jak tam můžeš jít závodit?“, podivil se kněz. Zamyslel se a do detailu mi popsal celou trať včetně strategie, kde je jaký výmol, bažina, strmost či jiné nebezpečí. Žasl jsem, Trať byla přesně, jak mi ji páter popsal. A tak se zrodil největší úspěch mé kariéry: 6. místo na Mistrovství světa v přespolním běhu v irském Limericku 1979.“ Ve stejném roce byl také držitelem tehdy nejrychlejšího československého času v maratonu všech dob výkonem 2:14:19. „Pan farář Ferda, mi také říkal, že pokud je mráz 10 stupňů pod nulou a více, tak se nemůže dýchat jen pusou, protože se tím poškozují dýchací cesty. V takových podmínkách se musí dýchat zároveň i nosem a sklípky se tím šetří.“

„Měl jsem rád stravu pestrou a hlavně zdravou. Co nejméně chemického ošetření, hnojení a co nejmenší dovozová vzdálenost... Pan farář Ferda mi říkal: „Jez, na co máš chuť a pokaždé se na to jídlo chvíli dívej a nech ho „třukat“. Pokud bude možnost vybrat si z jídelního lístku, tak si to jídlo představ a nech pracovat myšlenku, co by ti mohlo sedět. Nejlepší jsou vrabci, zobnou si tuhle, zobnou si támhle, jakmile budeš jíst jen jednu věc, tak se to vždycky obrátí proti tobě. Strava musí být všestranná.“

Vždycky jsem měl moc rád banány, ale špatně se sháněly. A proto jsem je měl ještě raději. Pan farář Ferda mi ale řekl, že i banány způsobily mé problémy se srdcem, které se táhly od roku 1972 do roku 1975. A pomeranče mi také zakázal. V roce 1978 jsme byli před mistrovstvím Evropy na soustředění v Alžíru. Bydleli jsme v olympijském centru. Při jednom z výklusů do okolí, jsme s Jožkou Plachým a Horymírem Filipem na jednom místě uviděli na stromech pomeranče. Poblíž oral nějaký chlapík, počkali jsme, až popojede a pak někdo z nás vylezl na strom, naházel pomeranče dolů a my si je nacpali do tepláků. Měli jsme radost, vrátili se na asfaltku a trénink doklusali. Hned jsme pomeranče ochutnali. Ale byly trpké a nedaly se jíst, asi to byla plánata. Další den jsme se dostali na trh, a to jsem uviděl velký rozdíl mezi čerstvými pomeranči a těmi co se prodávají u nás. Koupil jsem si jich asi kilo a vyložil je na poličku. Věděl jsem, že se jimi nesmím přejídat, tak jsem si každý den vzal jeden ráno a jeden před obědem. Najednou se mi však začalo zdát, že se kazí. Tak jsem tu špatnou část vykrojil a pomeranč snědl. Po návratu do Československa, jsem pak nemohl doběhnout závod, aniž by mne ukrutně nepíchalo v boku. Pan farář se na to podíval a řekl mi: „Člověče, to je z nahnílých pomerančů nabodaných nějakým hmyzem. A pomerančovou tinkturou a lektvary mne vyléčil. Jižní ovoce mi nedoporučoval, ale české beze všeho, jen muselo být čerstvé. Hlavně jablka, švestky, hrušky, třešně a také kompoty. Většinou po ránu, ale před závody ne. Snědl jsem denně tak dvě jablka. Pan farář nás varoval, že se nic nesmí přehánět, i když to člověku šmakuje. Zeleninu jsme měli vlastní. Před dlouhými souvislými běhy i před maratony mi pan farář spočítal, jaký si mám připravit na občerstvení nápoj. Víím, že tam byly například vložky, sůl apod. Vzpomínám si, že nám Standa Tománek na mistrovství Evropy 1978 připravoval občerstvovačky. Po závodě mi řekl: „Tak jsem to ochutnal a ty jsi měl z toho všeho chuťově zdaleka nejhorší s....u.“ Ale já jsem to nerozebíral a při závodě usrkával. Pan farář Ferda nám také říkával, že maraton je „hroznej zabírák“ a že musím být natrénovaný a vyšetelovaný, aby celé tělo (hlavně svaly, srdce a plíce) fungovalo optimálně.¹

„*Tato civilizace dělá všechno obráceně,*“ říkával už před 50-ti lety páter František Ferda. Stejně tak směle tvrdil, že lidstvo neudolá rakovina, ale plísně, a že naše domácí knedlo-zelo-vepřo by si zasloužilo Nobelovu cenu. Mnozí lékaři a výživoví poradci by s páterem zřejmě ani dnes nenašli společnou řeč. Přináším několik jeho doporučení, jak si udržet pevné zdraví. Nakolik vám připadají blízká nebo snad nadčasová, nechávám na vás.

Říká se, že snídani si má člověk nechat pro sebe, o oběd by se měl podělit s přítelem a večeri přenechat nepříteli. Páter Ferda to s úsměvem komentoval, že tato civilizace dělá

¹ Z rozhovoru s Vlastimilem Zwiefelhoferem pro idnes.

všechno obráceně. Doporučoval snídat málo a později, oběd by měl být vydatný kolem druhé hodiny odpoledne a večer by se měl člověk najíst dvakrát! Když mu ženy oponovaly, že neprojdou dveřmi, odpovídal jen: „*Lepší když budeš mít kilo navíc a budeš zdravá, než bys byla o kilo lehčí a marodila*“,

Dopoledne doporučoval jídlo, které nezatěžuje tělo. Za ideální snídani považoval žitovku, což je upražené žito, pšenično-žitný chléb, dobře vypečený, (žito čistí krev, pšenice podporuje krvetvorbu) namazaný nejlépe vepřovým hřbetním sádlem. Oběd složený z polévky a hlavního chodu, by měl přijít na řadu až kolem druhé hodiny odpolední. Nejlépe hodinu po jídle by se nemělo pít, aby mohly v klidu započít trávicí procesy. Večer je podle pátera zcela normální, že má člověk největší hlad. Tělo sílí a potřebuje k tomu dostatek potravy. Zásadní je nepřejíst se, ale dobře se najíst!

„*At' už chceme po ránu sníst nebo vypít něco studeného, mělo by to přijít až po naplnění žaludku něčím teplým.*“, Nejlépe žitovkou nebo čajem, který se pije po douškách a nejlépe dopoledne, kdy se tělo čistí. Rozhodně by se nemělo pít studené pití na lačný žaludek! Kdo tak činí, koleduje si podle pátera Ferdy o rakovinu žaludku.

Mouka a vše, co je spojeno s ní, p. Ferda doporučoval. Houskové knedlíky, bramborové knedlíky, šklubanky. Zato s rýží nebo těstovinami u pátera lidé příliš nepochodili. Doporučoval je tak jednou do týdne. Brambory by se měly zásadně vařit s kmínem a mrkví, která na sebe váže škrob. Po dovaření doporučoval mrkev vyhodit a brambory nechat vychladnout bez pokličky. Pokud se neodklopí, dochází v bramborách k pařeníšti škodlivin.

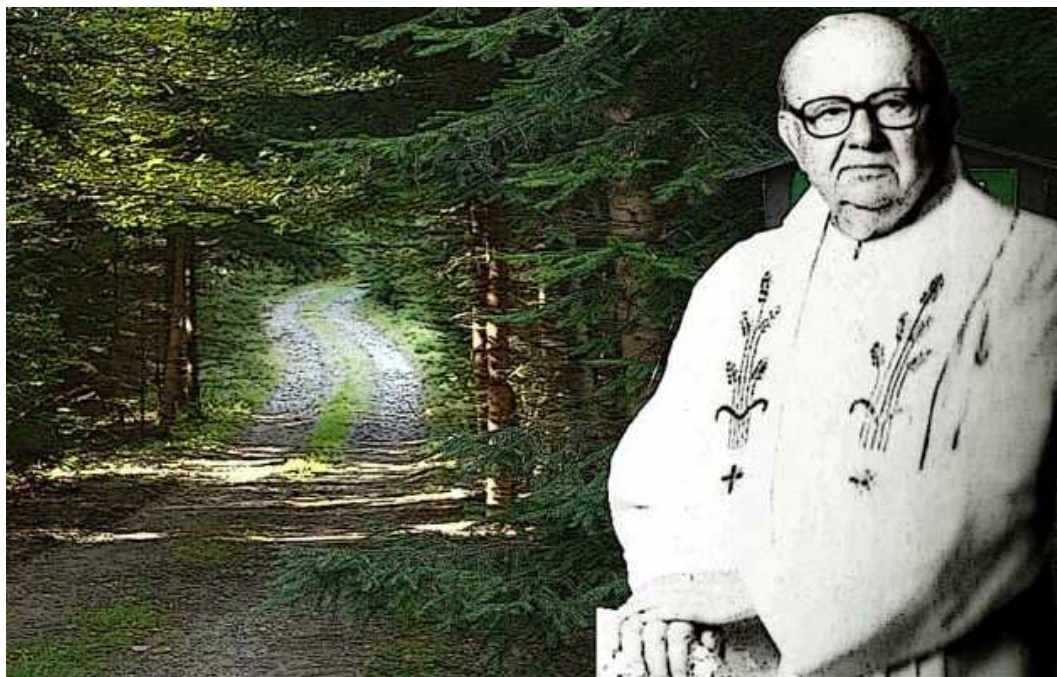

„*Kouření škodí, ale jinak, než se říká,*“ usmíval se Ferda a všem kuřákům doporučoval inhalovat česnek, aby docházelo k čištění plic. Sám miloval tabák a s kouřením přestal až těsně před smrtí. Občas doporučoval sklenici piva, ale varoval před desetistupňovým pivem, které podle jeho častých diagnóz lidem ničilo ledviny. Když už pivo, pak jedine dvanáctku, nejlépe Plzeň a pouze třetinku. Když už alkohol, pak malého panáka pravé slivovice, ale jednou za čas! Jinak byl Ferda v užívání alkoholu striktní. Když viděl, že vězí za nějakým problémem, řekl to lidem na rovinu. Jednou P. Ferda rozdával recepty lidem před domem v Sušici a v houfu lidí stála mladá paní s kočárkem a zřejmě i se svojí maminkou. Ferda se nejdříve otočil k ní a řekl: Tak pro vás, pro vás nemám vůbec nic, protože slepota u vašeho dítěte je slepota nadosmrti. Takhle jí to řekl naplno a pokračoval. V mozku nemá vyvinuté oční centrum. V době těhotenství jste totiž pracovala jako servírka, kouřila jste a pila tvrdý alkohol! Smiřte se s tím, že budete mít slepé dítě... Víc se s ní nebavil a rozdával recepty. Ještě chvíli tam stála a pak i s druhou paní a s kočárkem odešly. Na konci řeči se k ní ještě vrátil. To, co jste tady viděli, je odstrašující případ pro všechny ženy, které když viděl poprvé, dokázal si s pomocí svých jasnovidných schopností všechno zjistit. Dovedly ho k příčině a pravdě, která někdy byla velmi krutá.

„*Když budete dodržovat to, co jsem Vám tady říkal,
tak všichni, jak jste tady, budete živí až do smrti, umřete zdraví
a v rakvi nám to všem bude jednou moc slušet.*“

Páter Ferda byl přesvědčen, že jedna z největších záhad je vztah mezi *hmotou a duší*, a říkal: „To je asi jako vztah mezi asymptotou a hyperbolou, kdesi se to stýká a snad to poznám, až budu umírat a pak snad také budu vědět, kde je společná hranice mezi duší a hmotou. Že je mezi nimi spolupráce, o tom nepochybuji, ale popsat tu techniku spolupráce, to je snad nemožné. Škoda, že stále tak málo známe o umírání.“

Uváděl příklad, jak jednou v poledne, bylo to v neděli, měl si za ním přijít jeden pacient pro diagnózu. Řekl si tedy, že ji připraví předem. Ale stále mu to nešlo, jako by se mezi pacienta, na kterého se snažil soustředit, stále pletlo něco jiného. A teď najednou

ví, že je to jeho známý advokát z Klatov, s kterým byli dobří přátelé, a ten v pátek večer zemřel. Vždy, když se chtěl pan páter přiblížit k umírajícímu, tzn. i k tomu, u kterého byla již konstatována klinická smrt, přibližoval se mu otázkou, co si přeje a čím by mu mohl pomoci. V případě úmrtí advokáta dostal od něho odpověď, aby poděkoval ženě a synovi, že se o něho dobře do poslední chvíle starali a že má velkou radost, že byl zaopatřen. Ptal se jej znovu, zda ještě něco nepotřebuje a on poprosil, aby za něj byly ještě slouženy mše. Zvykem bývalo sloužit třicet tzv. Gregoriánských mší. Páter Ferda mu tedy navrhl, že se postará o odsloužení třiceti mší a on mu na to jakoby řekl: ne, devěadvacet. Páter měl pocit, že ho již více ten člověk nepotřebuje, tak se stáhl zpět do sebe a najednou bez problémů se mu rozeběhla diagnóza, která mu stále nešla. Kontakt se zemřelým učinil devětatřicet hodin po jeho smrti. Pan páter ze zkušeností při snahách spojit se s umírajícími dospěl k závěru, že kontakt může navázat v průměru do 45 hodin po konstatování klinické smrti. Pan páter stále přemýšlel, proč advokát chtěl jenom 29 mší a ne 30, jak bylo zvykem. Záhada se mu rozluštila o pohřbu, když o tom vyprávěl klatovskému knězi. Ten mu řekl: „To je přece jasné, já jsem hned, jak jsem se dozvěděl, že zemřel, už jednu mši odsloužil.“

HUMOR – KOŘENÍ ŽIVOTA. Z humorných historek P. Ferdy

Jednoho z komunistických pohlavárů OV KSČ trápily chronické zdravotní problémy. Rozhodl se tedy navzdory svému „vědeckému“ světovému názoru pátera Ferdu vyhledat. Před dveřmi jeho domu ale couvl a poslal za sebe svého řidiče. Slavný léčitel na falešného pacienta jen krátce pohlédl a konstatoval: „Nevím, co tu chcete vy, ale tomu pánovi, který

na vás čeká v autě, co nevidět praskne žaludeční vřed. A vy byste měl pospíchat domů, váš syn si před chvílí zlomil nohu.“

Komunističtí pohlaváři mu věřili, nabízeli mu dokonce, že by mohl být jaksi nepřímo součástí SANOPZ (*účelové zdravotnické zařízení pro vysoké komunistické funkcionáře pod oficiálním názvem Státní ústav národního zdraví, ale známější byl lidový název Sanatorium poštovních zaměstnanců, sídlilo v Praze 5*). Páter Ferda nato: „Proč ne, tak do čtyřech bych ordinoval pro lidi, a až by mi to tak moc nešlo, tak bych sem tam udělal někoho z toho vašeho SANOPZu“.

„Víte, jaký je rozdíl mezi profesorem řádným a mimořádným? Řádný nevěděl nic mimořádného a mimořádný nic řádného.“ Protože v dnešní době jsou již jen profesori řádní, tak k tomu dodával: „Ti řádní bohužel už dnes nevědí ani nic řádného natož mimořádného.“

Jednou radil příliš obézní paní: „Vy se nesmíte přejídat tím, co vám strašně chutná, ale jenom tamhle zobnout, tamhle zobnout.“ „Ale vždyť já také jím jako vrabec.“ „To vám věřím, ale já jsem neřekl jako vrabec, ten totiž tamhle a tamhle zobe od rána do večera, ale pak toho sezobe za den dvakrát tolik, co váží. Vy musíte jenom občas tamhle a tamhle zobnout.“

Bylo mnoho nešťastných mladých žen i žen ve středním věku, protože nemohly mít děti. Někdy pomoc byla snadná, jestliže se jednalo o krátkodobou otravu textilem nebo zánět vaječníků. Páter Ferda říkával: „Já jsem přivedl na svět stovky dětí. Když se rodičům narodily, tak mně je přinesli ukázat, naštěstí po mně nikdy nechtěli alimenty, brali mě pouze jako asistenta výroby.“

„Váš dědek, když ho bolelo za krkem, tak se tam namazal petrolejem a vám jde od toho jaksi dědičně jazyk pomaleji, ale z toho si nic nedělejte, aspoň o to můžete víc myslet. Jakmile ženská rychle mrská jazykem, tak pak ani nevíme, co chce.“

„Já se do politiky nepletu, byl jsem devět roků a tři měsíce na převýchově, to by ani nevadilo, ale politika je svinstvo, mně stačí, když se dívám na ta střeva.“

„Že jste dříve čural jako hasič?“, ptá se pan páter osmdesátiletého dědy. „Tak s tím musíme zase něco udělat. Babičce řekněte, ať vám dá nejlepší cibuli, co má, ne tu plesnivou, jako posledně, spaříte si ji se třemi lžícemi anýzu, dáte si to jako obklad do rozkroku, křížem plínkami přivážete, 6x zopakujete a rovnou můžete jít hasit k požáru.“

„Jeho heroická láska k nemocným by zasloužila svatořečení“

ZE SVĚDECTVÍ THDR. LADISLAVA BRABCE, PRAHA 25. BŘEZNA 1992²

Když jsem dokončil třetí třídu reálného gymnázia v Táboře, přešel jsem po prázdninách z rozhodnutí rodičů do kvarty arcibiskupského gymnázia v Praze. Dojíždění a bydlení v Táboře mělo své potíže. V Praze jsem bydlel v internátu. Přejít byl dost těžký, protože to bylo klasické gymnázium s latinou a řečtinou, ale též s větší kázní oproti dosavadnímu svobodnému životu. Brzy jsem ale zapadl do pořádku, který v internátě panoval, protože otcové jezuité, kteří jej vedli, měli stejné heslo jako Komenský: „Škola hrou!“. Nezapomínalo se na sport, hudbu a občasné slavnostní akademie a divadelní hry, při nichž už tehdy vynikal student *Radovan Lukavský*, nyní známý umělec. Orchester žáků byl schopen nacvičit i směs českých i domácích oper, např. i Mayerbeerovy „Hugenoty“, kde měl každý hudební nástroj vyniknout na svém sólovém místě: na trubku hrál mistrně žák František Ferda. Později jsem se dověděl, že Františkov otec, šafář na statku ve Spáleném Poříčí, přijal do rodiny opuštěného chlapce, který byl dobrý hudebník. On učil hrát na různé nástroje a vyučil i Františka hře na trubku. Nemyslím, že bych se nějak s Františkem kamarádil. Byl o třídu výše a po maturitě odešel studovat teologii. V roce 1935 jsem maturoval i já, následoval jsem ho, takže jsme se opět setkali v kněžském semináři v Praze Dejvicích. S radostí jsem se tak sešel opět s Františkem a během čtyř let společných studií jsme se více sblížili. Byl spíše vážný, i když také dovedl žertovat s ostatními a dával dobrý příklad soustředěné modlitby a pilného studia. Když jsme dostali ve vyšších ročnících samostatné pokoje, mohli jsme chodit na společné procházky. Tehdy jsem zjistil, že má zálibu nejen v hudbě, ale také v léčitelství. Vzal mě jednou na návštěvu ke svému příteli, lékaři Hofmanovi z Vinohrad, který vyšetřoval nemocné běžným způsobem, ale kromě toho měl na barokním stolečku vedle lékařského naslouchátka také silnou lupu, kterou prohlížel pacientům oční duhovku a dělal tak diagnózu metodou „irisdiagnostickou“. Je totiž známo, že se zranění nebo některé nemoci projevují u člověka i zvířat změnami na oční duhovce. Zjistil to prý lesník, který si všimnul, že se jeho ochočenému výru objevila po zlomení nohy v žlutém terči duhovky hnědá skvrna. Někteří lidé měli doktora *Hofmanna* za podivína, ale jeho ordinace byla neustále obležena pacienty, zvláště staršími, kteří se těšili na posilující injekce zelené barvy, které si doktor sám připravoval. Byl jsem překvapen, když jsem vstoupil do ordinace, pokoje s barokním nábytkem, koberci, vzácnými obrazy a skříněmi, na nichž stály sklenice lihu s léčivými rostlinami. Doktor Hofmann se neoženil a věnoval se zcela studiu a nemocným. Za časného rána odcházel do Stromovky na projížďku na koni, pak zašel na mši svatou do kostela u sv. Ignáce. Teprve potom se vracel domů, kde již byla plná čekárna i schodiště čekajících pacientů. Bohoslovec František Ferda se s doktorem Hofmannem velmi spřátelil, o prázdninách u něho i bydlel a snažil se ovládnout jeho umění a převzít lékařské zkušenosti. Bylo to intenzivní studium (aniž by zanedbával teologii) herbářů, léčivých rostlin a předpisů čajů, koupelí, obkladů – lidových i lékařských. To všechno proto, aby naplnil slovo Kristovo, který poslal svoje apoštoly nejen hlásat evangelium, ale také uzdravovat všelikou nemoc. Naše přátelství bylo poznamenáno rozchody a setkáními. Blížila se 2. světová válka. František byl vysvěcen na kněze pražským arcibiskupem, kardinálem *Karlem Kašparem*. Pak odešel pracovat na venkov do duchovní správy. Za rok jsem ho následoval také já,

² Viz kniha PÁTER FRANTIŠEK FERDA, Zdeněk Rejdlík, 1994.

musel jsem však prožít v roce 1939 okupaci, uzavření Karlovy Univerzity a přechod na učiliště. To již František rozvinul svou činnost ve farnosti, učil ve škole a navíc naučil chlapce hrát na pozouny. Vzbudil rozruch na pouti na Svatou Horu, kam připutoval na pout' za jejich břeskných intrád. Nenechal ladem ani svoje léčitelské schopnosti a brzy radil nemocným léčivé bylinky. Následovaly známe události, které už patří k dějinám naší vlasti, konec války a divoký třídní boj po únoru 1948. Oba jsme neušli zatčení, soudu a tak jsem se s Františkem opět setkal – ve vězení na Mírově. Já byl zatčen 14. září 1949 a propuštěn v roce 1956, on 16. února 1951 v Nechválících a propuštěn 11. května 1960. Bylo to období, kdy stovky kněží vozili v poutech po různých kriminálech od Jáchymova po Leopoldov. Přímo na pracovišti jsme byli spolu zvláště v pověstném koncentračním táboře „L“ u Vitmonova, kde se drtila a nakládala do vlaků radioaktivní ruda před odesláním do SSSR. Práce byla normovaná a parta měla zájem, aby normu splnila a nebyla trestána snížením přidělu potravinových lístků. Jinde byla třeba těžší práce, ale zde byl nebezpečný, zvláště blízky styk se silnou radioaktivitou a nebezpečí onemocnění rakovinou po delší době. O přestávkách se František nešel projít. Ze skryše vytáhl – opatrně se předtím rozhlédl – několik listů Písma svatého. Na tenkých listech Kralické bible, která byla donesena zvenku, roztrhána a porůznu uschována. Dostat se pro to do korekce byla maličkost. V mrazech to mohlo stát vězně i život. František byl šťasten, že mohl číst listy sv. Pavla, rozjímat nad nimi a učit se je nazpaměť. A nejen to. Zvenku mohlo být tajně doneseno i víno, aby se mohla konat bohoslužba mše svaté. „Čas vše mění – i časy,“ napsal básník a jednoho dne roku 1956 přijely autobusy a odvezly všechny kněze do Valdic. Stali jsme se hosty další věznice, kdysi kláštera přísného řádu kartuziánů. Sedávali jsme nyní pravidelně vedle Františka na pracovišti, kde se na stolech kupila spousta peří, které jsme podle normy museli denně sedrat. Nebyl mnohomluvný, a tak jsme často dlouho mlčeli a rozjímal. Přísnost tam byla poměrně malá, bylo možno číst i cizojazyčné vydání komunistického časopisu a učit se tak řečem. Někteří brousili na jiném pracovišti sklo. Také někteří navlékali zapínací špendlíky – jeden z vězňů jich spolykal celou hrst, byl odvezen do nemocnice, a tak se odsud dostal. Františka jsem opustil, protože přijela komise a předčasně propouštěla a já byl propuštěn přesně po sedmi letech. František musel čekat a odpykat si devět let. Po krátké nezaměstnanosti jsem našel v pohraničí manuální práci ve skladu a s Františkem jsem se setkal, až když byl zaměstnán v plzeňském pivovaru – také manuálně. Ráno jsem se účastnil jeho soukromé mše svaté v jeho pokoji. Počínal si soustředěně a vážně, s hlubokou zbožností, jako by byl v katedrále. Svou krátkou vzpomínku na přítele, kněze Františka Ferdu výňatkem z dopisu, který mi napsal po dvaceti letech využívání daru, věřím že charismatického, jasnovidné diagnózy:

„Nechci žádnou publicitu, jakýmkoliv způsobem. Způsobuje mi potíže, o jakých se těžko dá mluvit. Denně v poště, denně za vraty – od čtyř hodin ráno do noci. Dělán v tom už přes dvacet let a neznám nic, jak z toho uniknout. Proto se stává to, co se stalo Tobě: zapadne jeden na druhý a čas letí dál a mám na stole kompost, ve kterém se nevyzná ani sv. Antonín, aby tam něco našel. Ted' mi jeden bohoslovec tu poštu rozebral a bude toho kolem dvou tisíc. Peníze zpět a ostatní do kamen. A to se opakuje rok co rok. Na návštěvy, biografy, divadla a podobné kratochvíle už dvacet let nemám čas.“

Nakonec se dopisy nemocných musely odmítat vůbec, když Otec Ferda onemocněl. Až do konce se však věnoval dětem. Jeho láska k nemocným byla heroická a zasloužila by si svatořečení. Zemřel 7. července 1991 na rakovinu plic a naposled jsem se s ním setkal na jeho slavném pohřbu v Sušici.

ŠTĚPÁN KARDINÁL TROCHTA

(26. BŘEZNA 1905, FRANCOVA LHOTA – 6. DUBNA 1974, LITOMĚŘICE)

„Ani v koncentráku nebylo tak zle“

V roce 1951 mnohé překvapilo, když se jeho jméno objevilo mezi těmi, co složili slib věrnosti socialistické republice. V té době byl internován ve své rezidenci a k složení slibu byl násilně odvezen. Když ho přivezli zpět do rezidence, uvítala ho jeho maminka slovy: "Jestli jsi jim to podepsal, nejsi mým synem." Bylo to tvrdé, ale nehájil se, ani před maminkou, ani před svými kněžími. Když se na něj sypaly maléry, neměl ve zvyku se z nich vykrucovat. Věřil v Boží prozřetelnost, že ho sama obhájí, bude-li to v zájmu Boží věci. Biskup Trochta mlčel tak dlouho, až jeho domnělé kolaborantství ocenil režim 25 lety vězení a mnohem později Pavel VI. kardinálským purpurem.

„CYRILE, PŘIJMI PEČEŤ DARU DUCHA SVATÉHO.“ Štěpán kardinál (in pectore) Trochta při udělování svátosti biřmování ve farnosti sv. Martina v Bánově, 6.-7. září 1969 (1200 biřmovanců). Biřmovance připravoval Trochtův a Ferdův spoluvězeň, P. František Petrů, tehdy kaplan v Bánově.

Biskup Trochta se dočkal návratu do své diecéze v roce 1968. Začíná další (kolikátá již?) etapa v Trochtově životě, který byl a ještě bude bohatý. Tvrdé vězeňské podmínky vyměnil sice za příjemnější bydlení u bratra Josefa v Praze, ale kontrola a sledování zůstaly, jen se změnila jejich forma. Staly se rafinovanějšími. V padesátých letech se pokoušeli odtrhnout jej od biskupského sboru a využít pro založení národní církve. Neuspěli. Trochtovu jasnou diplomatickou hranici tvořila věrnost víře a římskokatolické církvi. Intermezzo v takovém "laškování" tvořila jeho internace v Litoměřicích spojená s dezinformací. Když představitelé moci poznali, že i tyto formy jsou neúčinné, popustili uzdu Státní tajné bezpečnosti a skončil v kriminálním ponižení, o němž nerad mluvil. Byl týrán nejen fyzicky jako v nacistickém koncentráku, ale i psychicky. Jeho lidská důstojnost byla degradována způsoby, o nichž sice existují svědectví, ale z úcty k člověku je nelze uvést. Trochta sám tyto praktiky označil slovy: *K tomu se ani Němci nesnížil!*

Všem velkoryse odpustil, a začal znovu s chutí pracovat. Poměry se však vyvíjely pro církev nepříznivě. Byla znovu zatlačována do kouta, odkud se odvážila v době "Pražského jara" trochu vykročit." Trochtovi to přineslo nová utrpení. Mohl sice cestovat do Říma, ale jak ponižující muselo být pro něj vědomí, že i tam je na každém kroku sledován a hlídán.

Kardinálem byl jmenován 28. dubna 1969 papežem Pavlem VI. Jmenování však bylo "in pectore", tedy nebylo zveřejněno. Ke zveřejnění došlo až v roce 1973, k velké nelibosti režimu, s kterým se tehdy Svatý stolec pokoušel vyjednávat. V té době už kardinál Trochta zase slýchal tolik slibů a hrozeb, že si je ani nestačil pamatovat. Měl zdravou moravskou páteř a myslel hlavou. Z toho mělo mnoho panských lokajů strach. Neznali jeho laskavou moudrost, otcovské srdce a smysl pro humor, jimiž uměl obejmout každého, kdo ukázal jen trochu dobré vůle. Omezování jeho činnosti neustále pokračovalo. Musel nečinně přihlížet, jak církevní tajemníci kladou překážky horlivým kněžím, znemožňují jejich pastorační ve farnostech, jak jsou zabavovány jeho pastýřské listy, jak je prováděna soustavná ateistická propaganda, rozpadají se kostely. A zhoršovalo se také jeho zdraví vystavené v minulosti tolika zátěžím. Srdce vypovídalo a zrak se stále více kalil. Začátkem roku 1974 to dosáhlo takového stadia, že se operace stala nezbytnou. Operace dopadla jen částečně dobře. Ve středu 27. března se vrátil z nemocnice do Litoměřic s naléhavým doporučením lékařů, aby zachovával absolutní klid. To však nebylo zcela v jeho moci. Kardinál Casaroli ve své knize uvádí:

V pátek 5. dubna byl prakticky donucen přijmout krajského církevního tajemníka, jistého Dlabala. Ten si v podnapilém stavu vynutil nepřetržitých šest hodin jednání. Dlabal křičel a vyhrožoval a chtěl přinutit kardinála přijmout jistá opatření vůči některým kněžím, zvláště salesiánským spolubratřím, kteří s ním žili jako přímí spolupracovníci. Podle osobního kardinálova sekretáře v jistém okamžiku křičel na něj nadávky jako "ty hnusný starče, jestli nepropustíš všechny ty salesiány, tak ti zpřerážím hnáty" a podobně. Po tomto dlouhém, vyčerpávajícím konfliktu kardinál jen řekl: "Myslím, že to bude moje smrt." A dříve než kdy jindy se odebral na lůžko. V 6 hodin večer už k smrti vyčerpaný Trochta nedokázal pokračovat v jednání a nařídil P. Pekárkovi, aby opilého Dlabala odvezl domů do Ústí nad Labem, neboť již nehodlá nadále snášet jeho sprosté a ponižující řeči. Co si P. Pekárek o církevním tajemníkovi myslel, nejlépe dosvědčuje fakt, že s ním odmítl jet autem sám a vyžádal si spolujezdce, který by byl svědkem, pokud by došlo k nějakému incidentu (tuto úlohu sehrál generální vikář P. Dr. Holoubek). Oba později shodně konstatovali, že to, co se dělo za jízdy, nelze slušnými slovy popsat. K následujícímu dni - sobotě 6. dubna - se vyjadřuje sekretář P. Josef Pekárek následovně: Příštího dne řeholní sestra dominikánka Aimona marně čekala na ranní probuzení otce kardinála. Otevřela dveře jeho pokoje a zjistila, že nehybně leží na své posteli. Zavolala Mons. Korejse, který ihned pochopil, oč jde, a udělil ochrnutému pacientovi svátost pomazání nemocných. Pak zavolal jeho osobního lékaře MUDr. M. Zbořila a postaral se o převoz do nemocnice. Odpoledne krátce před 15. hodinou pan kardinál skonal. V telegramu zaslaném Svatým otcem čteme: *Vigil pastor, fidei defensor* (bdělý pastýř, obránce víry)... dal všem vzácný příklad, jak se má hájit křesťanské náboženství... byl služebník dobrý a věrný svého Pána.

Státní bezpečnost a komunistické úřady cenzurovaly úmrtní oznámení. Byly též kladeny překážky v účasti na pohřbu, která měla být maximálně omezena, zahraniční hosté nesměli koncelebrovat mši svatou či mluvit na pohřbu a některým nebyl dovolen vjezd do země (nejvýznačnější z takto odmítnutých hostů byl polský primas, kardinál Stefan Wyszyński). Krakovský arcibiskup Karol Wojtyła během posledního rozloučení porušil zákaz úřadů a pronesl nad rakví krátký proslov, v němž Trochtu označil za mučedníka. Jeho beatifikační proces se nachází ve fázi sbírání materiálů.

Padl do země jako pšeničné zrno, aby odumřelo a přineslo hojný užitek

ŠTĚPÁN KARDINÁL TROCHTA (+6. DUBNA 1974)

Litoměřický biskup kardinál Štěpán Trochta zemřel náhle v sobotu 6. dubna odpoledne, skoro v předvečer svých sedmdesátin. Vědělo se, že už přes dva měsíce je v nemocnici, že se podrobil operaci oka (uvolnění sítnice). Ale všichni doufali, že jeho silné životní jádro a vůle přežít i tentokrát překonají tuto krizi, jako už překonaly tolik předcházejících. Bůh, Pán života a smrti, usoudil však jinak. Zdá se, že to byl výron krve do mozku, který ukončil jeho život. Lidová demokracie a Rudé právo to ohlásily ve svém pondělním čísle trojřádkovou zprávičkou v rubrice Denní zprávy. To jim stačilo.

Kardinál Trochta byl rodák z Valašska. Narodil se ve Francové Lhotě u Vsetína 26. března 1905. „Byl jsem chudý venkovský chlapec,“ vypráví kard. Trochta sám. „Otec mi zemřel, když mi bylo sedm let. Matce zůstala starost o nás tři děti. Musela vykonávat nejtěžší práce, aby nás uživila, a tak si uhnala souchotiny. Já jako nejstarší jsem jí musel pomáhat. Přerušil jsem proto studia na arcibiskupském gymnasiu v Kroměříži a začal pracovat na kousku pole, které jsme měli. Časy byly zlé - byla to léta po první světové válce. Na dva roky jsem musel nechat knížky odpočívat. Toužil jsem stále stát se knězem, nedalo se však nic dělat, studovat nebylo možné. Dostal se mi také do rukou nějaký článek o díle Dona Boska, a také krátké oznámení, v němž byla řeč o salesiánském ústavě v Perosa Argentina v Itálii - to by bylo něco pro mne! Napsal jsem tam a dostal kladnou odpověď, že by mě přijali. Mezitím se stav mé maminky zlepšil. Ona sama jednou přišla za mnou a řekla mi: „Chlapče, je mi tě líto, když tě vidím se trápit. Když někdo začne studia a pak jich musí nechat, lidé si z něho dělají smích: Chtěl být pánem, a je z něho zase jen chudák. - Chceš-li opravdu se stát salesiánem, jdi si s Pánem Bohem, myslím, že si teď už pomůžu sama.“ Napsal jsem znovu do Itálie a dostal zase kladnou odpověď. Dokončil jsem studia na gymnasiu v Kroměříži, koupil lístek na vlak a jel.

Trampoty mladého salesiánského adepta neskončily. Když ve Vídni přisedal, okradli ho o poslední peníze, které měl. „Nedal jsem se zlomit. Sedl jsem do vlaku a jel až do Mestre (Benátky). Až tam jsem měl lístek. Vysedl jsem z vlaku, sedl na nástupišti na kufr. Co dělat? Nevrátím se domů, řekl jsem si. To by byla příliš velká hanba. - Pán Bůh mě neopustil. Ani nevím jak, stál přede mnou jeden italský důstojník. Bojoval ve válce, zajali ho a jako zajatec se dostal na Moravu, znal ještě trochu česky. Okamžitě pochopil, že jsem v koncích. Nabídl mi kafe a housku a já mu vypověděl co se mi přihodilo, Koupil mi lístek až do Turína. A tak jsem se dostal k salesiánům a stal se jedním z nich.“

To bylo roku 1923 - Štěpánovi bylo 18 let. Na salesiánském učilišti vystudoval scholastickou filosofii, pak teologii a r. 1932 byl vysvěcen na kněze a dosáhl doktorátu teologie. Po návratu do vlasti patřil don Trochta k budovatelům rodící se československé salesiánské provincie - jeho dílem jsou domy a kostely v Ostravě-Vítkovicích a v Praze-Kobylicích. Zapojil se do práce mezi mládeží i mimo domy svého řádu - kardinál Kašpar ho jmenoval ústředním duchovním rádcem katolických junáků skautů a stal se členem Ústřední junácké rady. Touto svou činností na sebe upozornil německé Gestapo. Na jaře 1942 byl zatčen. Pankrác, Terezín, Mauthausen, Dachau - to jsou zastavení jeho tři léta trvající křížové cesty. Don Trochta vypadal navenek velmi silný, ale bylo to jen zdání. Robustní postava skrývala slabý organismus, ale silnou vůli. Ukázalo se to v Mauthausenu, kde jednou, už na kraji svých sil, tlačil vězeň Trochta spolu s jinými

spoluvězni vozík s těly popravených na hromadu mrtvol před krematoriem. Dozorce ho nějakou dobu pozoroval, jak se doslovně vleče, pak vytáhl pistoli a střelil po něm; měla to být rána z milosti. Ve skutečnosti ho zasáhl jen do nohy. Don Trochta uklouzl a omdlel. Vypadal jak mrtvý. Spoluvězni ho chytli za ruce a nohy a položili na vozík na ostatní mrtvoly. Po chvíli se probral, duchapřítomně si uvědomil, kde je, i nadále předstíral, že je mrtev: nikdo si ho nevšiml. Dělal, že sklouzává po mrtvých tělech, až se dostal až ke kraji vozíku; nakonec úplně sklouzl z vozu do příkopu. Tam ho našel vězeňský lékař, Jugoslávec. Dověděl se, že ta polomrtvola je katolický kněz, dal si s ním péči a zachránil mu život. V Dachau se setkal s pozdějším pražským arcibiskupem kard. Beranem - spolu táhli nejednou káru v táboře a navzájem se povzbuzovali - tak jak spolu ponesou břímě biskupství ve vlasti nejdříve osvobozené a pak znovu ujařmené.

V předvečer salesiánského svátku Panny Marie Pomocnice křesťanů 23. května 1945 se vrátil do Prahy a s novou chutí se pustil do práce.

MEMENTO KARDINÁLA TROCHTY PŘI EUCHARISTII PŘED TURÍNSKÝM PLÁTNEM
Peregrinatio ad Loca Amoris quo maior nullus ita splendet,
 turínský dóm - katedrála sv. Jana Křtitele, Torino, Itálie, 23. června 2015.

28. září 1947 byl podruhé vyrušen: z Říma přišlo jmenování za biskupa do Litoměřic, do diecéze, z níž víc jak většina kněží byla odsunuta, mnohé katolické osady opuštěny, kostely zabeďněny, jiné vydrancovány, majetek farností namnoze rozebrán »národními správci«. Trvalo jen půl roku a každý musel uznat, že diecéze je na vzestupu. To už jsme po únoru 1948. Situace už předtím těžká se stala svízelnou a pro lidské oči přímo tragickou. Po prvním předbíhání komunisté odhalili svou pravou tvář. Docházelo k větším a větším konfliktům. Biskup Trochta byl pověřen vést vyjednávání s vládou. Mnozí z komunistů byli jeho spoluvězni, dovedl s nimi mluvit, dovedl i ustoupit, a šel v tom tak daleko, že to někteří biskupové považovali za příliš. Komunisti ho vydávali za

»rozumného«, za »přítele pracujícího lidu«, kolaboranta, a tak ničili jeho dobrou pověst mezi katolíky. Než i pro něho přišel okamžik, kdy zakusil věrolomnost komunistů a tak už dál jít nemohl. On sám osobně četl v katedrále proslulý společný list biskupů v neděli o svátku Božího Těla 1949; pak dostal do své rezidence státního komisaře, který mu prohlížel poštu, omezili jeho svobodný pohyb, až nakonec mu nedovolili ani jít do vlastní katedrály a úplně obsadili jeho rezidenci. Policejní agent byl s ním ve dne v noci. R. 1953 byl nakonec zatčen a po vyšetřovací vazbě a vyčerpávajících výsleších, trvajících půldruhého roku, byl postaven před soud. Státní prokurátor žádal trest smrti, pro velezradu, špionáž ve službách Vatikánu; dostal »jen« 25 let žaláře. Komunisté mu nezapomněli jeho »Non possumus« při vyjednávání jménem biskupů. Bylo to za měsíců vazby, kdy mu zemřela maminka. Samozřejmě na pohřeb nemohl.

V roce 1960 byl amnestován, ale musel se »zapojit do výrobního procesu« a stát »užitečným členem společnosti«. Kdo však přijme do práce biskupa? Konečně našel místo na stavbě jako nádeník, protože ale jeho přítomnost budila rozruch, musel odejít a pracovat jinde, byl zámečníkem, údržbářem při opravách výtahů apod. „Tam jsem mohl lépe poznat dělnické prostředí a jeho smýšlení a mohl navázat tolik krásných přátelství. A pak, víte, neuškodí ani biskupovi, když si dovede leccos spravit sám.“ Jen dva roky vydržel zdravotně manuální práci. Dostal infarkt a po klinickém vyléčení měl přidělen pobyt v charitních ústavech - v Mukařově a Radvanově byl zase s kardinálem Beranem. V březnu 1968 mu došla výzva kněží i věřících, podepsaná též kapitulním vikářem Olivou, aby se vrátil do diecéze. Mons. Trochta však čekal, až byl zrušen jeho rozsudek a on byl plně rehabilitován. 1. září se ujal řízení diecéze. Pozdravila ho také tehdejší vedoucí Sekretariátu pro církevní záležitosti dr. Erika Kadlecová. V listopadu přijel do Říma, poprvé po dvaceti letech. Rok nato byl jmenován kardinálem, ale povýšení nebylo zveřejněno. Mons. Trochta se zase dal do práce. Jen krátce ji mohl vykonávat svobodně; šroub »normalizace« utlumoval církevní život víc a více. Přicházelo jedno omezení za druhým. Málo vhod přišlo komunistickým úřadům, když v březnu 1973 bylo zveřejněno jeho už čtyři roky staré jmenování kardinálem. Nedovolili mu veřejně sloužit mši svatou, když byl na léčení ve Františkových Lázních a v květnu nesměl jít celebrovat k hrobu blahoslavené Zdislavy v Jablonném v její svátek. V březnu 1974 se měl zúčastnit zasedání Sekretariátu pro nevěřící, jehož byl členem, a pronést přednášku na Katolické universitě v Miláně, kam byl pozván. Nepřijel, protože byl už delší dobu v nemocnici. Operace dopadla jen částečně dobře. Ve středu 27. března se vrátil z nemocnice do Litoměřic s naléhavým doporučením lékařů, aby zachovával absolutní klid. To však nebylo zcela v jeho moci. Kardinál Casaroli ve své knize uvádí: V pátek 5. dubna byl prakticky donucen přijmout krajského církevního tajemníka, jistého Dlabala. Ten si v podnapilém stavu vynutil nepřetržitých šest hodin jednání. Dlabal křičel a vyhrožoval a chtěl přinutit kardinála přijmout jistá opatření vůči některým kněžím, zvláště salesiánským spolubratřím, kteří s ním žili jako přímí spolupracovníci. Podle osobního kardinálova sekretáře v jistém okamžiku křičel na něj nadávky jako "ty hnusný starče, jestli nepropustíš všechny ty salesiány, tak ti zpřerážím hnáty" a podobně. Po tomto dlouhém, vyčerpávajícím konfliktu kardinál jen řekl: "Myslím, že to bude moje smrt." A dříve než kdy jindy se odebral na lůžko. V 6 hodin večer už k smrti vyčerpaný Trochta nedokázal pokračovat v jednání a nařídil P. Pekárkovi, aby opilého Dlabala odvezl domů do Ústí nad Labem, neboť již nehodlá nadále snášet jeho sprosté a ponižující řeči. Co si P. Pekárek o církevním tajemníkovi myslel, nejlépe dosvědčuje fakt, že s ním odmítl jet autem sám a

vyžádal si spolujezdce, který by byl svědkem, pokud by došlo k nějakému incidentu (tuto úlohu sehrál generální vikář P. Dr. Holoubek). Oba později shodně konstatovali, že to, co se dělo za jízdy, nelze slušnými slovy popsat. K následujícímu dni - sobotě 6. dubna - se vyjadřuje sekretář P. Josef Pekárek následovně: Příštího dne řeholní sestra dominikánka Aimona marně čekala na ranní probuzení otce kardinála. Otevřela dveře jeho pokoje a zjistila, že nehybně leží v posteli. Zavolala Mons. Korejse, který ihned pochopil, o čem jde, a udělil ochrnutlému pacientovi svátost pomazání nemocných. Pak zavolal jeho osobního lékaře MUDr. M. Zbořila a postaral se o převoz do nemocnice. Odpoledne krátce před 15. hodinou pan kardinál skonal. V telegramu zaslaném Svatým otcem čteme: *Vigil pastor, fidei defensor* (bdělý pastýř, obránce víry)... dal všem vzácný příklad, jak se má hájit křesťanské náboženství... byl dobrý a věrný služebník svého Pána. Jak tělesná tak i duševní utrpení snášel v duchu víry, věděl, že utrpením pomáhá své těžce zkoušené diecézi i vlasti stejně jako zevnější činností. Bůh ho z tohoto utrpení vysvobodil 6. dubna 1974, v den, kdy v roce 885 zemřel na Velehradě sv. Metoděj. Kardinál Trochta, první litoměřický biskup-kardinál padl do země jako pšeničné zrnko, aby odumřelo a jednou přineslo hojný užitek.

Kardinál Trochta – světec naší doby

Mons. Giovanni Coppa, *Apoštolský nuncius, pozdější kardinál a čestný občan Drysic*
katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích, 6. dubna 1994

Hrobka litoměřických biskupů na hřbitově v Litoměřicích; detail: náhrobní deska kardinála Trochty

Moji drazí bratři a sestry, spolubratři v Kristu, otcové salesiáni. Vzpomínáme dnes dvacáté výročí úmrtí velkého hrdiny víry, jímž byl kardinál Štěpán Trochta.

Po pouti u hrobu, kde jeho tělesné ostatky očekávají vzkříšení, slavíme v této katedrále mši svatou za Něho. Vpravdě, jeho život byl stálou mší svatou. Spojil svá utrpení s utrpením Kristovým. Naslouchal Jeho hlasu během dlouhé, svízelné a bolestné cesty. Šířil

kolem sebe, nejdříve mezi mládeží, která houfně navštěvovala pražské salesiánské dílo, poté v této diecézi, horlivost, radost, sílu Božího slova. Lámal eucharistický Chléb pro sebe i pro své věřící, jako znamení hlubokého spojení s Kristem, spojení až na kříž, až k mučednictví.

Jeho srdce hořelo láskou pro Krista a pro Církev a touto láskou jako by se zlomil, jen aby zůstal věren Tomu, jenž si ho vyvolil za svého pastýře a přítele. Byl to večer jeho života. Sám, v moci ničemné zvůle, která se snažila ho násilně přemoci, aniž se jí to podařilo. V onom okamžiku, jako by opakoval s učedníky z Emauz, když se chýlil večer: «Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se schyluje». V onom okamžiku se zdálo, že ten Ježíš, který mu dodával sílu a kterému on zasvětil celý svůj život, jako by mu zmizel, jako by ho nechal samotného. Ale Kristus byl s ním, aby mu pomohl v posledním utrpení, v okamžiku smrti v tichosti a v osamění: byl s ním, aby ho přijal do náruče v definitivním setkání a aby ho uvedl do ráje.

Evangelium, které jsme slyšeli, se stává skutečnou, pravdivou, autentickou stránkou. A kardinál Trochta jí plně žil, byl jejím živým ztělesněním. Kdykoliv myslím na osobnosti, jakou byl On — a kolik jiných nám přichází na mysl při vzpomínce na něho; jako kardinál Beran, a další a další — vždy se ptám ohromen a dojat, proč v těchto životech je tolik, tolik utrpení. A jedná-li se o osobu kardinála Trochty, prvně utrpení během druhé světové války, během nacistické okupace. Hned, od roku 1939 začala na něho padat podezření, která pak vyvrcholila zatčením SS, deportací do Terezína, do Mauthausen, do Dachau. Kolik pokoření, kolik útrap v těchto koncentračních táborech! A po válce? Když tento velký vychovatel mládeže začal rozvíjet nové iniciativy, přišly nové zkoušky, další podezření, další zatčení, další rozsudky a uvěznění, další pronásledování a zákazy hlásat Evangelium.

Opravdu nevyzpytatelné jsou našemu krátkozrakému oku cesty Páně, které zazáří jen ve světle, jež proudí z Kristova kříže. Kardinál Trochta, tento autentický salesián, oddaný Panně Marii Pomocnici křesťanů, se zcela, v dětinské prostotě, odevzdal do vůle Boží, která ho úzce spojila se spásonosným dílem Kristovým.

Ano, kardinál Trochta, stejně jako jiní hrdinové této české země, trpěl v této perspektivě spásy. Jsou to naši svatí, o kterých mi před málo měsíci hovořil svatý Otec. Vždyť Pán žádá, abychom všichni, někteří pak obzvláště ve strašné formě, měli účast na spase světa. Toto je poučení, které nám nabízí tato hrdinská postava kněze, pastýře, mučedníka. Učí nás, jak máme spolupracovat, třeba i v malinkém úseku, kam nás Pán postavil — rodina, práce, apoštolát, kněžská služba — na šíření mezi bratry poselství spásy, abychom šířili kulturu lásky, která začala velikonočního rána. Abychom byli osobami míru a víry, přesvědčení o pravdě Evangelia, abychom byli Kristovými apoštoly. Svět potřebuje tohoto našeho svědectví, tuto naši přítomnost. Vystupují temnoty nejistoty, netečnosti, temnoty bratrovražedné nenávisti, temnoty nečistoty.

Obrátme se i my na Ježíše: «Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se schyluje». Ano, Ježíši, zůstaň s námi! Lámej eucharistický Chléb s námi. Vytvoř si z nás své apoštoly. Stejně jako tyto naše Otce, v jejichž šlépějích chceme jít. Amen.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farností u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

Malachiášovo proroctví

PROF. THDR. JAROSLAV POLC (14. září 1929, Chicago, USA – 15. ledna 2004, Praha)

Vždycky, když některý papež dosáhne pokročilejšího věku, objevují se spekulace o tom, kdo se stane jeho nástupcem. I v poslední době se vynořují různé názory.

Ne nutně znamená počet let blížící se konec pontifikátu. Lev XIII. na počátku XX. století byl papežem do svých 94 let, a byli v minulosti papežové ještě starší.

V této souvislosti se také hovoří o tzv. 'Malachiášově proroctví. Co to vlastně je?

Jde o sv. Malachiáše, který byl v první polovině XII. století arcibiskupem v irském Armagu. Během své první cesty do Říma se setkal v Clairvaux s cisterciáckým opatem, sv. Bernardem, který pak vyslal své mnichy do Irska, a ti tam založili cisterciácké kláštery. Během návratu z druhé cesty do Říma Malachiáš zemřel a byl pohřben v Clairvaux v roce 1148. Jeho životopis sepsal sám sv. Bernard, kde se také zmiňuje o jeho prorockém duchu.

Známa proroctví, týkající se papežů, tedy pocházejí od tohoto svatého Malachiáše?

Zmínka sv. Bernarda o jeho prorockém duchu dala podnět neznámému pozdějšímu autorovi k sepsání proroctví, která kolují pod Malachiášovým jménem. Je to 113 stručných latinských frází, které charakterizují jednotlivé papeže, počínaje Celestinem II. z roku 1143 a jdou až k papeži Petru II., kdy má nastat konec světa. Poprvé bylo toto proroctví vydáno tiskem v roce 1595, a všeobecně se má za to, že vzniklo mezi zářím a prosincem roku 1590.

A splnila se tato proroctví?

Samozřejmě ta, která se týkala papežů mezi léty 1143-1590 se vyjadřují velmi přesně. Naopak charakteristiky těch pozdějších jsou někdy temné, takže bylo třeba jejich násilného výkladu, který nepřesvědčuje: týkají se nezávazně všeobecné charakteristiky pontifikátu nebo navazují na původ papežů, na jejich znak, atd.

Která z těchto proroctví se týkají papežů naší doby?

Je možno říci, že jsou přinejmenším zajímavá. Stačí začít papežem Piem IX., který byl papežem 32 let a zemřel v roce 1878. Jeho toto proroctví charakterizuje jako '*crux de cruce*' (kříž z kříže). Jednak politicky byly tehdy papežské státy dobyty a pohlceny novým italským královstvím - papež se stal tehdy tzv. 'vatikánským vězněm', jednak Pius IX. byl nucen bránit víru proti různým naukám, jakými byl např. protikatolicky zaměřený liberalismus. Váha papežství ve světě během jeho doby značně poklesla. Nicméně vyhlásil dvě dogmata: Neposkvrněného Početí Panny Marie, a papežské neomylnosti ve věcech víry a mravů během I. vatikánského koncilu. V jubilejním roce 2000 byl blahorečen.

Jak charakterizuje toto proroctví jeho nástupce, papeže Lva XIII.?

I to je zajímavé. Jmenuje jej „*lumen in coelo*“ – „světlem na nebi“. V jeho rodinném znaku byla sice kometa, ale jeho pontifikát se vyznačoval především otevřením církve problémům oné doby, i když v ničem neustoupil od tradičního katolického učení. Značný krok kupředu však učinil svou sociální encyklikou «*Rerum novarum*», v níž poprvé vyjasnil postoj církve k tehdejším sociálním problémům. Jeho více než 70 encyklik se zabývalo obnovou katolické teologie, spiritualitou, mariologií atd. Mnoho také dosáhl svou prozíravou smířlivostí k proudům nepřátelsky naladěným vůči církvi.

Co byste mohl říct o jeho nástupci?

Před lety německy napsaný Hünnermannův životopis svatého Pia X., který byl také přeložen do češtiny, užívá jako titul Malachiášovo proroctví, jež se ho týká - «Hořící oheň». Na rozdíl od Lva XIII. se Pius X. soustředil na vnitřně církevní problémy: především na prohloubení duchovního života. Je to povzbuzení k častému a dennímu přijímání Eucharistie a k přijímání Eucharistie dětmi již v ranném věku, jeho snaha o čistotu víry proti vzrůstajícímu se modernismu, spojená s vylepšením duchovní a teologické výchovy kněží, péče o křesťanskou obnovu společnosti, katolická akce, vyučování katechismu, obnova liturgie, církevní zákoník. To všechno vyjadřovalo i heslo jeho pontifikátu: «Všechno obnovit v Kristu».

Svatý Pius X. zemřel na počátku I. světové války a po něm nastoupil Benedikt XV. Co říká proroctví o něm?

Může se to stát podivné, ale je jím označen jako «*religio devastata*» - «poničené náboženství». Byl to skutečně papež, jehož pontifikát je charakterizován hrůznými válečnými konflikty, které mu nedaly možnost se jinak projevit než účinnou charitativní pomocí obětem války. Než se svět z jejích následků mohl vzpamatovat, Benedikt XV. umírá v roce 1922.

Po Benediktu XV. zasedl na papežský trůn vědec Achille Ratti, se jménem Pius XI. I na něho se nějak hodí pseudo-Malachiášovo proroctví?

Nejenže je označen jako „*fides intrepida*“ (neotřesitelná víra), ale ta se také projevila během jeho pontifikátu. Pius XI. byl velmi energický a jeho činnost byla mnohostranná. Jako program si zvolil heslo '*Mír Kristův v Kristově království*'. V době pádu starých monarchií zavedl svátek Krista Krále a zasvětil svět Božskému Srdci Páně. Velkou pozornost věnoval výchově a vzdělání kněží, křesťanské rodině a sociálním otázkám svou encyklikou *Quadragesimo anno*. Vztahy mezi Svatým stolcem a novými státy se snažil upravit řadou konkordátů. Na sklonku pontifikátu musel čelit italskému fašismu. Encyklikou *Divini Redemptoris* odsoudil ateistický komunismus a další encyklikou, poprvé psanou jinou řečí než latinsky, totiž německy - *Mit brennender Sorge*, odsoudil novopohanský nacismus. Patří k nejdůležitějším papežům moderní doby.

Po Piu XI. pak na prahu II. světové války nastoupil Pius XII.

Toho označuje proroctví jako '*pastor angelicus*' (andělský pastýř). Celý jeho pontifikát je charakterizován snahou o zachování míru ve světě na základě spravedlnosti. Vydal celou řadu encyklik, týkajících se mj. obnovy liturgie, mariánské úcty, biblických studií a během Svatého roku 1950 vyhlásil jako dogma Nanebevzetí Panny Marie.

Poměrně krátký pontifikát papeže Jana XXIII., přezdívaného jako dobrý papež, zanechal v celém světě nesmírný dojem?

Proroctví ho označuje jako '*pastor et nauta*' (pastýř a kormidelník). Jan XXIII. byl patriarchou v Benátkách a proto svou cestu na konkláve do Říma zahájil v Benátkách na lodi. Svou vskutku pastýřskou a nenucenou dobrotou si získal celý svět. Jeho největší zásluhou zůstane odvaha svolat II. vatikánský koncil, který měl - podle něj - být pastorační a měl přispět k sjednocení křesťanů.

Papež Pavel VI. převzal po Janu XXIII. nesnadné dědictví. Jak se k němu staví proročká předpověď?

Je nazván '*flos florum*' (květ květů). Skutečně, v jeho znaku jsou tři lilie. Řídil Církev ve velmi neklidných dobách studené války a předal ji nerozdělenou svým nástupcům.

A co by bylo možné říci o Janu Pavlu I. a o jeho krátkém řízení Církve?

Předpověď ho charakterizuje jako '*de medietate lunae*' (ze srpku měsíce). Byl zvolen, když byl na obloze srpek měsíce a zemřel náhle, když se opět ukázal na obloze srpek měsíce. Zajímavé ovšem je, že 15. září 1978 se na italské obloze ukázal aspoň krátce také srpek měsíce, totiž při jeho částečném zatmění.

A jak charakterizuje pontifikát Jana Pavla II. pseudo Malachiáš?

Říká se o něm '*de labore solis*' (z úsilí slunce). Jeho rodné město Wadowice má ve znaku slunce. Ale kdo zná nezlomnou energii Jana Pavla II. a vše, co vykonal, pochopí, že jde o víc než o pouhý městský znak.

A co říká Malachiáš o jeho nástupci?

Nástupce Jana Pavla II. je označen jako «*de gloria olivae*» - «ze slávy olivy». Stal se jím německý kardinál Joseph Ratzinger, označený v proroctví znamením olivy, symbolu míru: on sám při své první generální audienci, 27. dubna 2005 se odvolává na papeže Benedikta XV., papeže, který se všemožně snažil ukončit první světovou válku. Tehdy řekl: „on byl odvážným a pravým prorokem míru a s neochvějnou odvahou se nejprve snažil zabránit válce, a potom omezit její neblahé důsledky. V jeho šlépějích chci postavit můj pontifikát do služby smíru a harmonie mezi lidmi a národy, s hlubokým přesvědčením, že velké dobro míru je především darem Božím“. Ale jak už bylo naznačeno, Benedikt XVI. představuje i další překvapivé souvislosti s mottem Malachiášova proroctví. Především členové benediktinského řádu jsou známí rovněž jako „olivetští“. Ještě působivější je skutečnost, že Ratzinger se narodil na Bílou sobotu, kdy vrcholí Svatý týden, 16. dubna roku 1927. Celé období Svatého týdne je vskutku ve znamení 'olivy', vezmeme-li v úvahu, že Ježíš s učedníky po celou tuto dobu dleli v blízkosti Olivové hory, od vjezdu do Jeruzaléma až do zatčení!

S čím možno počítat podle tohoto proroctví do budoucnosti?

Po Janu Pavlu II. má nastoupit poslední papež se jménem „*Petrus Romanus*“. Tomuto poslednímu papeži, který uzavírá proroctví, Malachiáš věnuje nikoli pouhé motto, nýbrž několik latinských veršů: „*In persecutione extrema sacrae romanae ecclesiae sedebit Petrus romanus, qui pascet oves in multis tribulationibus; quibus transactis, civitas septis collis diruetur, et Iudex tremendus iudicabit populum suum. Amen.*“ („V průběhu posledního pronásledování svaté církve římské bude na stolci Petr římský, který bude pást své stáde uprostřed mnoha soužení; jakmile tyto skončí, město na sedmi pahorcích bude zničeno a hrozný soudce bude soudit svůj lid. Amen.“) Malachiášovo proroctví však neříká, že jsme dospěli k poslednímu papeži dějin. Ostatně, proroctví se dostává k 111. papeži, a pak mluví o posledním papeži, nikoli o 112. v pořadí. Proto, i podle tohoto proroctví, mezi 111. a posledním mohou být ještě další papežové.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „*Příspěvky na Farní Informátor*“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,- Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

JEŽÍŠ KRISTUS NAŠE NADĚJE

I. JEŽÍŠOVO DĚTSTVÍ

8. „Dítě, proč jsi nám to udělal?“ (Lk 2,49)

Nalezení Ježíše v chrámě

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, Aula Pavla VI., 5. března 2025)

Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi. Když ho (rodiče) uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali!“ Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci. (Lk 2,46.48-50)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V této poslední katechezi věnované Ježíšovu dětství vycházíme z epizody, kdy ve svých dvanácti letech zůstal v chrámu, aniž by o tom řekl rodičům, kteří ho úzkostlivě hledali a po třech dnech našli. Tento příběh nám předkládá velmi zajímavý dialog mezi Marií a Ježíšem, který nám pomáhá zamyslet se nad cestou Ježíšovy matky, která rozhodně nebyla jednoduchá. Maria totiž vykonala duchovní cestu, na níž postupovala v chápání tajemství svého Syna.

Podívejme se zpět na jednotlivé etapy této cesty. Na začátku těhotenství Maria navštíví Alžbětu a zůstává u ní tři měsíce, až do narození malého Jana. Poté, když je již v devátém měsíci, se kvůli sčítání lidu vydává s Josefem do Betléma, kde porodí Ježíše. Po čtyřiceti dnech se odebírají do Jeruzaléma na uvedení dítěte do chrámu a pak se každý rok vracejí do chrámu na pouť. Když byl však Ježíš ještě dítě, uchýlili se na dlouhou dobu do Egypta, aby ho ochránili před Herodem, a teprve po smrti tohoto krále se znovu usadili v Nazaretě. Když Ježíš po dosažení dospělosti začíná své působení, je Maria přítomna a je hlavní postavou na svatbě v Káni Galilejské; pak ho „na dálku“ následuje až do jeho poslední cesty do Jeruzaléma a až do jeho umučení a smrti. Po zmrtvýchvstání zůstává Maria v Jeruzalémě jako matka učedníků a podporuje jejich víru při očekávání vylití Ducha svatého.

Po celou dobu této cesty je Panna poutnicí naděje v tom důrazném smyslu, že se stává „dcerou svého Syna“, jeho první učednicí. Maria přivedla Ježíše, Naději lidstva, na svět: živila ho, umožnila mu vyrůst, následovala ho a nechala se přitom jako první utvářet Božím slovem. V něm - jak řekl Benedikt XVI. - je Maria „skutečně doma, vychází a přirozeně se vrací. Mluví a myslí Božím slovem [...]. Tak se také ukazuje, že její myšlenky jsou v souladu s Božími myšlenkami, že její vůle je vůlí společnou s Bohem. Jelikož je důvěrně proniknuta Božím slovem, může se stát matkou vtěleného Slova“ (Enc. Deus caritas est, 41). Toto jedinečné společenství s Božím slovem ji však neušetří námahy náročného „učednictví“.

Prožitek ze ztracení dvanáctiletého Ježíše během každoroční pouti do Jeruzaléma Marii vyděsí natolik, že se stane i Josefovou mluvčí, když bere svého syna zpět: „Dítě, proč jsi

nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s bolestí hledali“ (Lk 2,48). Maria a Josef prožívají bolest rodičů, kteří ztratili dítě: oba věřili, že Ježíš je v karavaně příbuzných, ale protože ho celý den neviděli, zahajují pátrání, které je zavede na cestu zpět. Po návratu do chrámu zjišťují, že ten, který byl v jejich očích ještě před chvílí dítětem, jež je třeba chránit, jako by náhle vyrostl, nyní je schopen zapojit se do diskusí o Písmu a obstát proti učitelům Zákona.

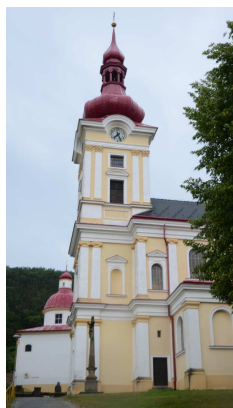
Tváří v tvář matčině výtce Ježíš odpovídá s odzbrojující prostotou: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ (Lk 2,49). Maria a Josef nechápou: tajemství Bohem stvořeného dítěte přesahuje jejich inteligenci. Rodiče chtějí toto vzácné dítě chránit pod křídly své lásky; Ježíš naopak chce žít své povolání jako Syn Otce, který je mu k službám a žije ponořen do jeho Slova.

Lukášovo vyprávění o dětství tak končí posledními Mariinými slovy, která připomínají Josefovo otcovství vůči Ježíši, a prvními Ježíšovými slovy, v nichž uznává, jak toto otcovství vychází z otcovství jeho nebeského Otce, jehož nezpochybnitelný primát uznává.

Drazí bratři a sestry, stejně jako Maria a Josef, vydejme se i my, plni naděje, po stopách Boha, který se nevtěsná do našich vzorců a který se – spíše než na nějakém místě – dává nalézt v odpovědi z lásky na něžné božské otcovství, v odpovědi z lásky, která je synovským životem.

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYSICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

**SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:**

josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ODPLAŤ KAŽDÝ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

VĚŘÍM VE SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

2. DUBNA – SVATÝ FRANTIŠEK Z PAOLY – *LUMEN CALABRIAE*

Francesco Martolilla se narodil v Paole, 27. března 1416 rodičům Giacomu Alessiovi řečenému „*Martolilla*“ a Vienně Fuscaldo. Už jeho narození bylo velkým Božím darem, Rodiče měli za sebou patnáct let bezdětného manželství. Zbožní rodiče se vroucně modlili ke sv. Františku z Assisi a prosili o přímlovu. Tak už skoro nečekaně přišel syn, jemuž z úcty ke svatému přímlovci dali jméno František. Radost z narození však byla vzápětí poznamenána bolestí, protože maličký dostal těžký zánět levého oka, který zasáhl i rohovku, takže lékaři vzdali naději na jeho záchranu. Rodiče se proto znovu obrátili na světce z Assisi s prosbou o další zázračný zásah a slíbili, že jakmile maličký dosáhne odpovídajícího věku dají poslou ho jako obláta do františkánského kláštera. Také v tomto případě byla jejich modlitba vyslyšena.

Výchova mladého Františka se odehrávala v rodinném prostředí intenzívně prožívané lidové zbožnosti. Rodiče velmi dbali na jeho náboženskou výchovu a to především vlastním příkladem bezúhonného křesťanského života, který se vyznačoval přísnými posty, mezi něž patřil celoroční přísný postní asketický režim. Chlapci se nepochybně také dostalo možnosti kulturní formace, i když v tomto smyslu je třeba vyloučit systematickou výchovu. Jakmile dospěl, odebral se do S. Marco Argentano, do kláštera františkánských konventuálních bratří, aby dostal slibu, který dali rodiče. Pro Františka to byl významný a rozhodující rok pro budoucí životní volbu. Příklad dobrých řeholních bratří mu pomohl dále růst ve zbožnosti, kterou mu vštěpovali rodiče.

Už tehdy byly patrné první rysy jeho svatosti: byl velmi zbožný a vlídný, mnoho se modlil, a to i v noci, byl úslužný a nezdráhal se vykonávat ani ty nejprostší domácí práce. Snad proto, že tak byl vychován doma od rodičů, na rozdíl od bratří, praktikoval postní zdrženlivost, nejedl maso ani masné výrobky.

Zavolal si otce a matku a prosil je, aby ho doprovodili na pouť do Assisi.

Právě tato se stala rozhodující duchovní zkušeností jeho života. Nejenže se tak splnila jeho zbožná touha uctít svatého patrona, jehož jméno nosí, ale sama cesta byla skutečným hledáním vlastního povolání. Rozhodující byl v tomto ohledu i návštěva několika pustevn během cesty a rozhovory s eremity, kteří je obývali.

Když se vrátil do Paoly, rozhodl se vést poustevnický život v usedlosti, kterou mu dali k dispozici sami rodiče a někteří příbuzní. To vše se odehrálo v době, když Františkovi bylo

asi 16 let. Několik let žil sám v jedné jeskyni, praktikoval poustevnický život modlitby, manuální práce, přísných odříkání a postů. Složení jeho pokrmů bylo stroze postní, tvořily je byliny a luštěniny. Přítomnost mladého eremity v horách kolem Paoly a způsob jeho života nezůstaly dlouho bez povšimnutí. K jeho pustevně začaly brzy proudit lidé. Podobně jako všichni ostatní poustevníci, zastával i František úlohu rádce lidí, jejich důvěrníka a depozitáře jejich důvěrností i problémů, morálního a duchovního vůdce, mluvčím jejich hmotných i duchovních potřeb, karatelem jejich zlovyků a bezprávných svévolí.

První jeskyně, v níž eremita pobýval.

Jeho pověst muže zbožného a svatého ještě umocnily divy, které konal. K pustevně tak ještě hojněji začaly proudit zástupy nejen z okolí Paoly, ale postupně z celého kraje Cosenza a nakonec z celé Kalábrie.

Mezi zbožnými ale i zvědavými příchozími byli i jeho první následníci, kteří toužili po intenzivnějším křesťanském životě a u něj takový vzor života spatřovali. Prosili tedy, aby jej mohli následovat. František si je dobře vědom, že bude muset částečně upravit svůj život, ale přijímá je. Nelze však uvést žádné přesné datum začátku tohoto spontánního poustevnického sdružení. S jistotou lze říci, že se jedná o období mezi léty 1435-1450.

Rostoucí počet poustevníků a stále více se šířící Františkův věhlas, upoutal i pozornost Církve. Hnutí už nebylo možné přehlížet. Poté, co na katedru diecéze Cosenza usedl nový arcibiskup, Mons. Pirro Caracciolo, dal impuls k novému období. Arcibiskup byl osobně velmi nakloněn tomuto hnutí a ústně dal svolení k vybudování malého kostelíka, aby tak bylo možné zahájit právní uznání rodící se poustevnické kongregace.

Na začátku stavby kostela došlo k pozoruhodné události: nějaký fráter, ztotožňovaný se sv. Františkem z Assisi, opravil Františkovi rozměry, které původně stanovil, a nakreslil kostel mnohem větších rozměrů.

Život mladého eremity a jeho druhů však nevzbuzoval pouze uznání a souhlas, ale i obavy. Styl jejich chudého a kajícího života bytostně připomínal ten, který vedli tzv. Fraticelli, bludařské hnutí vycházející z františkánské observance. Řím má obavy, a proto posílá v roce 1467 apoštolského vizitátora v osobě Baldassarreho de Gutrossis, který pocházel z městečka Spigno v Ligúrii, odborníka v kanonickém právu a velmi vlivnou osobnost v římské kúrii.

Tento nejprve navštěvuje arcibiskupa Pirru, který na Františka píše jen chválu pro plody dobra, které on a jeho druhové přinášejí zvláště pro smír a pokoj mezi lidmi. Pak se odebrá do Paoly. Jen co Františka potkal, vyčítal mu jeho styl života, který – podle jeho soudu – nemohou zachovávat všichni, kdo by jej chtěli následovat.

František – aby dokázal možnost toho, co předkládal, vzal do rukou oheň a krátce nato praví: „Tomu, kdo miluje Boha, je možné všechno“. V tu chvíli monsignor padl na kolena, aby mu políbil ruku. Svatý František jej zvedá a uvádí počet let jeho kněžství. To monsignor užasl nad poustevníkem ještě víc, dokonce až tak, že když se vrátil do Říma, žádal od papeže dispens, aby se sám mohl k hnutí připojit.

Arcibiskup Pirro vydává v roce 1470 dekret „*Decet nos*“, kterým dává schválení poustevnické kongregace sv. Františka z Assisi, podřízenou přímo Svatému Stolfi. Sixtus IV. ji pak v roce 1474 definitivně schvaluje konstitucí „*Sedes Apostolica*“.

Schválení poustevnického hnutí z Paoly se stává novým impulsem a je novým milníkem ve Františkově životě.

Pověst o jeho svatosti se rozšířila po celém Neapolském království. Lidé se už neomezovali pouze na putování do Paoly, ale nyní už zvali Františka, aby k nim sám přišel, a zakládal nové pustevny na jejich území.

Tak začíná putování eremity po Kalábrii: do Paterno Calabro, Spezzano, Corigliano, kde zakládá další pustevny, obývané jeho následovníky.

Všude kam přichází se opakuje stejné nadšení a spolupráce obyvatel, zázraky na nemocných a potřebných všeho druhu, sociální a náboženská díla, apoštolát obrácení.

Po konventech v Kalábrii se sv. František ubírá na Sicílii, aby odpověděl na požadavky obyvatel Milazza. Po cestě jej vždy lidé přijímali s velkým nadšením a radostí. Kudy prochází, žehná a vybízí lidi, aby zachovávali věrnost křesťanskému životu. Všichni obdivovali jeho styl života: chudobu, hlubokou modlitbu, posty a odříkání, prostotu a pokoru, odhodlanost, vlídnost, přívětivost a velkou ochotu. Vše na něm uchvacuje, zvláště pak tvář, z níž vyzařuje niterné spojení s Bohem. Po smrti o něm napsali: buď se modlil

nebo působil dojemem modlíciho se. Nescházely ani zázraky, jako např. rozmnožení chlebů, když procházeli Borrellem, a především jeho přechod Messinské úžiny na plášti z břehů Catony až do Messiny. Převozník po něm žádal peníze za přepravu. František mu odvětil, že peníze nemá. Když mu lodník nedovolil nastoupit do bárky, eremita rozprostřel na hladinu moře svůj plášť, vstoupil na něj i se svým spolubratrem, který ho doprovázel a vydali se k Messině, kde je s jásotem vítal zástup lidí, kteří se

sešli na břehu moře, když zdáli pozorovali neobvyklou plavbu.

Zázraky však neskončily: po cestě do Milazza vzkřísil k životu oběšeného muže, a divy pokračovaly i v Milazzu během stavby kostela a pustevny.

Když pobýval na Sicílii, přihodilo se něco nevídaného, co ještě více povzbudilo jeho život. Ludvík XI. francouzský král, byl těžce stižen mrtvicí a všemožně hledal, jak zcela vyzdravět: lékařské péče ani útěcha u relikvií svatých a léčitelů, kroužících kolem jeho

paláce nestačily. Jeden neapolský kupec, Matteo Coppola, se jednou zmínil o Františkovi a jeho zázracích. Nato král napsal papeži Sixtu IV. a neapolskému králi Ferrante Aragonskému, aby nařídili poustevníku odebrat se do Francie a uzdravit ho.

Papež i král vnímají politické výhody, které z tohoto prokázaného dobrodiní mohou vzejít a všemožně se snaží vyjít králi vstříc. Píše se rok 1482. Začínají horečnatá jednání, jak přimět Františka k přijetí pozvání. Poté co se rozhodl, opouští v únoru roku 1483 pustevnu v Paterno Calabro a vydává se do Francie.

Cesta do Francie způsobí v životě sv. Františka zásadní zvrát. Pokračuje ve svém zažitém stylu života: intenzivní modlitba (nachází jeskyni i v královském parku na zámku v Plessiz-lez-Tours), velká přísnost života (Francouzi žasli nad jeho strohým a osamělým životem), manuální práce (pracoval na zahradě, aby si vypěstoval zeleninu pro svou postní stravu).

Změnil se však životní podmínky kolem něj: už to není rolnické a lidové prostředí Kalábie, ale městské, a to dokonce města královského, křižovatky evropské politiky té doby, setkání odlišných kultur, prubířské prostředí reformních kvasů Církve. Eremita z Paoly se bez svého přičinění cítí katapultován do nové reality, v níž se však pohybuje s moudrostí a prozíravostí Božího muže. Stojí po boku Karla VIII., jak slíbil umírajícímu Ludvíku XI., a mladý panovník přijímá tento duchovní dohled a rád se s ním téměř každodenně setkává, a s ním se radí. Zajímá se o politické problémy Francie a Evropy, pokojně řeší otázky visící mezi Španělskem a Francií. Zajímá se o politické problémy, týkající se Svatého Stolce a jeho království. Pozorně sleduje dění na dvoře a opakovaně píše papeži, aby učinil nezbytné kroky k zažehnání válečné hrozby. Nevíme, jak stanovisko zaujal během válek Itálie vedených nejprve s Karlem VIII. a pak s Ludvíkem XII.: nepochybně se modlil za bezpečí Karla VIII., ale pravděpodobně se stavěl na stranu těch, kdo v zásahu Karla VIII. viděli jediné řešení pro reformu Církve a obranu italských břehů před tureckou hrozbou. Mladý francouzský král byl všemi představován jako Boží vyslanec.

Františkova osobnost se stala ve Francii odkazem pro ty, kdo vroucně toužili po reformě Církve. Jeho způsob života ztělesňoval evangelijní prostotu, překonání světskosti a sekularizace, považované za hlavní zla ovládající Církev té doby. Nejpozornější duchové upírali pozornost na něj. On podporoval Karla VIII. v jeho reformních iniciativách, jakou bylo Shromáždění pro reformu Církve ve Francii v roce 1493, konané právě v Tours, během něhož – i když nepřímo, byl odkazem i pro ty, kteří nepřiliš dobře nesli jeho přítomnost ve Francii a jeho dílo.

Když mu francouzský král daroval pozemek vedle královského paláce v Tours, František se rozhodl zahájit život Řádu i ve Francii, kam začali přicházet první následovníci. Někteří z nich přicházeli s jiných náboženských zkušeností, ale toužili žít evangelijní kajícíností s přísností s jakou ji žil František, vědomi si toho, že tak spolupracují na reformě Církve. Mezi nimi je třeba vzpomenout benediktina P. Francesco Bineta (který se po smrti sv. Františka stal prvním generálním korektorem), františkán P. Pietro Gebert (řeholník observance, velmi vzdělaný), španělský eremita z Monserratu, P. Bernard Buyl (který doprovázel Kryštofa Kolumba na jeho druhé cestě do Amerik jako první apoštolský vikář).

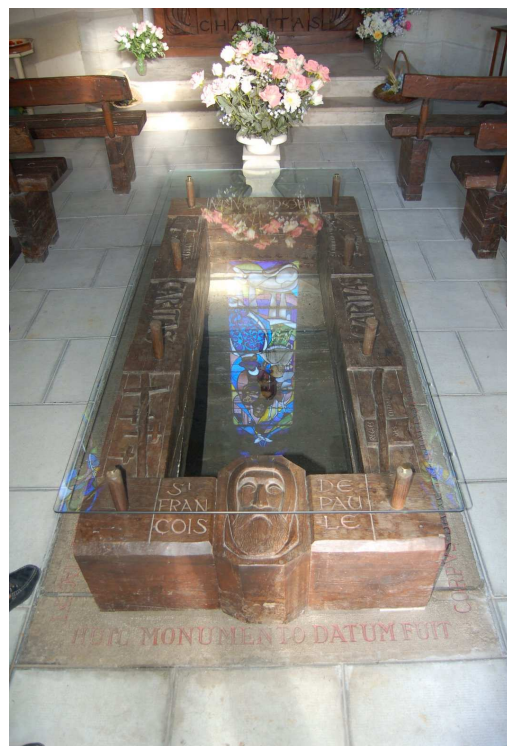
V těchto letech s rostoucím počtem řeholních bratří i konventů, se František usilovně zabývá zaměřením spirituality svého řádu, píše pro něj Řeholi a žádá o její schválení papeže. Ovlivněn apokalyptickou literaturou konce století, tíhne stále rozhodněji k formulování svého charizmatu výrazem pokání, zatímco na počátku vyjadřoval stejný obsah poustevnickou terminologií chudoby. Evangelijní „přinášejte plody hodné pokání“ se stává převažující evangelijní hodnotou, která inspiruje celou jeho duchovní nabídku.

Nakažlivá Františkova svatost zasáhla i Francouze, a tak dochází ke neustálému růstu počtu klášterů i řeholníků, kteří se vydávají v jeho šlépějích. Ke stejnému jevu dochází také v Itálii. Sám František se postaral o založení dvou slavných konventů: v Janově na návrší Caldetto a dnes slavného konventu Trinità dei Monti na Pinciu v Římě. K zakládání dalších konventů dochází pak v Čechách. Německu a Španělsku. Evangelijní svěžest jeho nabídky života si získává sympatie reformních hnutí a je spousta takových, které se připojily k jeho Řádu, který v roce 1501 dostává definitivní název Řád minimů.

Socha sv. Františka z Paoly ve výklenku levého pilíře Michelangelovy kopule v bazilice sv. Petra v Římě.

Nakonec přišla smrt – jistě už dlouho očekávaná, vždyť tak dlouhý věk – 91 let - byl v té době něčím naprosto výjimečným. Když přišla, byl ještě plný mentálních i fyzických sil, i když ty druhé již samozřejmě odpovídaly věku starce. Více než kdy jindy byl zaměstnán vedením Řádu: zakrátko měl obdržet schválení IV. Řehole a na prosince 1507 připravoval generální kapitulu: měla být významná, protože se měly vyřešit problémy stran všeobecného přijetí IV. Řehole. František věděl, že kolem tohoto bodu existovalo mezi jeho spolubratry napětí. Navíc tu byly další fundace, poslední z nich konvent v Bomiers, které jej obzvlášť vyčerpávaly. Dokázal mít Řád pevně v rukou, a všemožně – zvláště pak častými promluvami k bratřím - usiloval o dodržování zásad, které formuloval v Řeholi. To vše činil v plné mentální a fyzické síle. O Květné neděli, 27. března 1507, je však stihla nemoc, provázená neustávající horečkou, a o Svatém týdnu se mu ještě více přitížilo. Ani to mu ovšem nezabránilo, aby se sám odebral do kostela na Zelený čtvrtek a byl přítomen mši svaté na památku večere Páně a v slzách přijal eucharistii. Nato se odebral do světnice, svolal všechny řeholníky konventu, jak obvykle činíval o vigílii svátečních dnů. Povzbudil je k zachovávání Řehole, k vzájemné lásce, a především k dodržování slibu postního života. Zatímco však mluvil, vzplál

Místo Františkova hrobu, odkud Hugenoři exhumovali jeho tělo, potupili je a spálili.

podstavec ohřívadla na uhlí. Zatímco všichni pobíhali sem a tam, aby zabránili požáru a našli náhradní podstavec, František uchopil ohřívadlo do rukou a říká: „Stejně, jako já dokážu udržet v rukou toto ohřívadlo, aniž by mne popálilo, tak i vy budete s to zachovávat Řeholi, kterou vám předkládám, budete-li opravdově milovat Boha“. V pátek si nechal předčítat Pašije podle svatého Jana, několikrát se pokropil svěcenou vodou, a opakovaně pohlédl ke kříži. Krátce předtím, než vydechl, pronesl poslední modlitbu: „Pane Ježíši Kriste, dobrý pastýři našich duší, uchovej spravedlivé, obrať hříšníky, přiveď do nebe duše zemřelých a buď milostiv mně, ubohému hříšníkov!“.

Tak skonal. Bylo kolem desáté hodiny ráno, dne 2. dubna 1507. jeho tělo bylo pohřbeno v klášterním kostele v Tours, kde požívalo velké úcty až do roku 1562, kdy v souvislosti s náboženskými válkami, Hugenoti právě aby potupili Minimy, kteří tehdy stáli v první linii boje za katolickou pravověrnost, exhumovali tělo sv. Františka, dosud neporušené a spálili je. Zachránilo se jen několik kostí, které se uchovávají v Paole (kam byly přeneseny v roce 1935) a malá část ve farním kostele Notre Dame v La Riche.

ZÓNA ZÁZRAKŮ

Pec

U vstupu do tzv. „Zóny zázraků“ se nachází první připomínka zázraků, které sv. František učinil. Jedná se o pec, které se používalo při výrobě materiálu potřebného ke stavbě kostela a kláštera. Už první životopisy uvádějí, jako do ní svatý divotvůrce vstoupil, aby ji opravil zatímco hořela na plný výkon, aniž by si způsobil jakoukoli popáleninu. Jindy z ní povolal k životu beránka „Martinella“, kterého dělníci snědli a jeho kosti hodili do ohně.

Bomba

Na konci oblouků, co propojují starobylou stavbu kláštera s onou odvážnější a moderní liturgickou aulou v malém výklenku zdi, se nachází nábojnice od „bomby“, která během bombardování v roce 1943 dopadla do řečiště potoka Isca a zázračně zůstala nevybuchlá. Postupy, kterých bylo zapotřebí během zneškodňujících operací doložily naprosto dokonalý stav rozbušky mechanismu.

Voda lžíce

Procházíme-li „Zónou zázraků“ přijdeme k výklenku Vody dřevěné lžíce. Krátký nápis připomíná, že tomuto prameni dal světec zázračně vytrysknout, aby napojil žíznivé dělníky, pracující na stavbě kláštera. V této vodě vrátil světec k

životu pstruha „Antonellu“, který byl pokoutně uloven a pozřen, když do vody vhodil rybí kosti. Tato voda, kterou se nabírá „dřevěnou lžicí“, si uchovává stále stejnou hladinu. Dějiny uvádějí, že Francouzi ji nechali v roce 1806 vyschnout, aby si ověřili pravdivost tvrzení a vskutku museli konstatovat, že voda se zakrátko vrátila do své běžné hladiny.

Ďáblův most

Od pramene Cuchiarella se úzkou pěšinkou přijde k „Ďáblůvu mostu“. Legenda vypráví, že jej na příkaz samotného světce postavil ďábel: jako odměnu žádal duši prvního, kdo po něm přejde. Svatý František po něm nechal jako prvního přejít psa. Ďábel se rozzuřil kopl do levého zábradlí (díra je zjevná směrem ke středu mostu) a opřel se o protilehlou stěnu, kde zanechal otisk.

Světcova cela

Jde o třetí příbytek, který světec používal ve svatyni sv. Františka. Kolem roku 1435 se mladý eremita uchýlil nejprve do výduti poblíž starobylého středověkého mostu, dnes známého jako „ďáblův most“. Z důvodu, že tudy procházely lidé, sestoupil nížeji do údolí a vyhloubil si ve skále jeskyni, která se na mnoho dalších desetiletí stala jeho novým domovem. Po roce 1467, po skončení apoštolské vizitace, začaly práce na stavbě kostela a přilehlé pustevny. Cela, kterou světec užíval až do odjezdu do francie (1783), je velmi stísněných rozměrů a je spojena s chórem, kde světec trávil mnoho hodin v noci, a po jeho kanonizaci (1519) byla přestavěna na kapli.

V cele světce se kromě obrazu, který jej zachycuje při extazi, jsou na stěnách výjevy dvou zázraků. První zachycuje svatého Františka, když při návštěvě papežského vizitátora mons. Baldassarre De Gutrossise, a kanovníka dona Carlo Pirry, který zastupoval arcibiskupa z Cosenzy, drží v rukách řevavé uhlíky, aniž by se popálil. Druhý zobrazený zázrak reprodukuje vzkříšení Nicolý Alessia, který zemřel po těžké nemoci. Matka

Brigita Martolilla, sestra sv. Františka, chlapci vícekrát bránila v rozhodnutí následovat život svého strýce a nechtěla mu dát svolení, aby vstoupit do jeho poustevnické kongregace. František využil situace a po pohřbu řekl sestře: „Kdyby tvůj syn ožil,

požehnala bys jeho záměru obléci řeholní šat?“ Nebylo třeba dlouho čekat a uslzená sestra dala kladnou odpověď, nicméně provázenou přesvědčením, že už je příliš pozdě. Světec neztrácel čas a nechal přinést mrtvolu chlapce do své cely. Poté, co strávil noc na modlitbách, představil ráno živého chlapce, oděného do řeholního šatu, nevěřící sestře.

Balvan

Vedle vchodu do baziliky leží velký kámen strávený věkovitou úctou věřících, který dokládá, jak je znázorněno na vedlejším obrázku, jeden z mnoha zázraků, které světec vykonal. Tento balvan – jenž světec učinil lehkým – byl na příkaz samotného Františka přinesen od moře nemocným člověkem, který kromě toho, že s překvapivým úžasem zakusil jeho lehkost, začal během cesty pociťovat, jak se krok po kroku uzdravuje jeho nemocná noha.

Církev zahájila 13. května 1512 kanonický proces o mimořádných ctnostech Františka z Paoly, a bulou papeže Lva X. *Illius qui semper in Sanctis suis mirabilis est* ze dne 7. července 1513 byl prohlášen za blahoslaveného. Liturgická památka světce byla stanovena na 2. dubna, den úmrtí patriarchy. Dne 1. května 1519, o neděli *in Albis* (2. neděle velikonoční - dnes neděle Božího milosrdenství), pouhých dvanáct let po smrti, k čemuž nikdy předtím v dějinách Církve nedošlo, papež Lev X. bulou *Excelsus Dominus* vepsal eremitu do seznamu svatých. Francouzští panovníci, kteří značně přispěli svými prosbami k velmi rychlé kanonizaci poustevníka, se podíleli značnými sumami a nádhernými dary (vzácné tapiserie a stříbra) i na přípravách tohoto obřadu v bazilice sv. Petra a velké oválné kartony a plátno s portrétem svatého Františka a insigniemi papeže, francouzského krále a znakem Charitas. Na trvalou památku události dal sám francouzský monarcha razit pamětní medaili, na níž je na jedné straně vyryt jeho portrét s celou královskou rodinou a na druhé portrét sv. Františka z Paoly s nápisem *Regiae stirpis Propagatori*.

Uvedu aspoň několik významných úryvků z papežské kanonizační buly eremity (*Excelsus Dominus*):

„Když za našich dnů nebeský Hospodář navštívil podle svého zvyku svou vinici, uvedl k jejímu obdělávání silného muže, totiž slavného Františka z Paoly, vyznavače ... jenž mezi ostatními Kristovými spolubojovníky, s pomocí Boží milosti, svými zásluhami a příkladem velmi ozdobil svatou Církev a jasně svého světla

obdivuhodně zahnal temnoty přítomného času. Vedl vskutku neúnavný boj proti světu, tělu i ďáblu, spěchal za líbeznou vůní Nejvyššího, a tak za sebou přitáhl velké množství věřících obojího pohlaví, a zanechal, téměř po celém světě rozšířenu, zbožnou generaci následovníků, aby byla uchována jeho nebeská památka pro osvícení národů, jako zářivá hvězda na nebi Církve. ... Ke cti všemohoucího Boha Otce, Syna a Ducha svatého, k povýšení katolické víry a šíření křesťanského náboženství, útěchy a prosperity Řádu Minimů vyhlášíme a deklarujeme, že František z Paoly, blahé paměti, zakladatel Řádu Minimů, již přidružený k chóru blahoslavených v slávě nebeského Jeruzaléma, má být zapsán do seznamu svatých vyznavačů; a tímto jej tam vepisujeme, a prohlašujeme a nařizujeme, aby byl soukromě i veřejně uctíván jako svatý. Prohlašujeme, že jeho svátek má být slaven ve všeobecné Církvi každoročně 2. dubna.“

Kalvínské Hugeny, 13. dubna 1562, v souvislosti s náboženskými válkami, přepadli klášterní kostel v Plessiz v oblasti Montils, exhumovali z hrobu tělo světce, které bylo i 55 let po smrti neporušené (dar neporušenosti) a k pohanění víry jej vláčili na oprati kostelem a klášterem a nakonec spálili v klášterním útulku pro pocestné na dřevě z velkého kříže, jak to svatý František z Paoly už za života předpověděl. Jen na tomto ohni se stráví ostatky světce. Řád Minimů chápe tuto těžkou potupu jako posmrtné mučednictví eremity. V nápise, který se nachází nad místem, kde bylo jeho tělo spáleno, se praví:

„Oheň stravuje bezkrvé tělo, aby duše, která nyní zemi vzdálená, září božskými počty uprostřed nebeských duchů, přidala ke svým dalším zásluhám palmu mučednictví. Už za života si takto přál zemřít; ale Bůh mu udělil po smrti to, co mu nedopřál za života.“

Tak se naplnilo přání světce z Paoly, k němuž Bůh přidal další odměnu, kterou nikdy nedal jiným svatým, kteří v Krista věřili a pro Krista trpěli. Svatý František z Paoly však v Krista věřil, pro Krista a s Kristem trpěl, neboť obraz Božího Syna je materiálem a nástrojem jeho mučednictví. Některým věřícím, kteří se zamíchali mezi Hugeny, se podařilo vyrvat uchránit před plameny třináct fragmentů svatých kostí eremity z Paoly.

Pius XII., brevem *Quod Sanctorum Patronatus*, prohlásil sv. Františka z Paoly nebeským patronem italských námořníků. Jan XXIII. pak brevem *Lumen Calabriae* s datem 2. června 1962, vyhlásil sv. Františka z Paoly hlavním patronem Kalábrie, a tento patronátní svátek se slaví každoročně od 2. do 4. května. Svatý František z Paoly byl také 24. dubna 1990 jmenován velvyslancem UNICEF pro obranu práv dětí.

Připomeňme si několik úvah papeže Jana Pavla II. o sv. Františku z Paoly, převzatých z promluv, které pronesl v jeho svatyni v Paole u příležitosti návštěvy Kalábrie v říjnu 1984: „Svatý

František byl opravdu jedním z těch „maličkých“, které Bůh uvádí do poznání svých „skrytých věcí“. On, maličký, ba dokonce „nejmenší“ jak se rád označoval sebe sama i své syny, si zasloužil být učitelem těch velkých na zemi a to díky světlu, které Bůh vléval do jeho duše, prahnoucí po Něm.“

„Ve svědectví Františka z Paoly, postavy, která v sobě zahrnuje nejcennější rysy velkodušného obyvatelstva Kalábrie, vystupují s jasnou zřejmostí prvky každého života zasvěceného službě Bohu a Církvi.

Jak nevzpomenout na tomto místě neustálý proud věřících, kteří z blízkých měst a osad kráčeli vzhůru, aby se setkali s eremitou Františkem? On, muž Boží a neúnavný dělník, jim ochotně naslouchal, rozptyloval jejich pochybnosti, někdy vyřešil jejich problémy i zázrakem a vždy, když je propouštěl, zanechával v nich spokojenost a mír, který je mnohem cennější než dobra hmotná i samotné zdraví.

„V Paole je opravdová pevnost, pevnost Církve v Kalábrii! Když jsem přijížděl do Kalábrie, myslel jsem, že nejvýznamnějším místem je Reggio Calabria, možná Catanzaro, snad Cosenza, ale vidím, že nejvýznamnějším místo je to, kde je svatý František z Paoly. To jsem předtím nevěděl, ale když jsem sem přijel, vidím to, a vidím to i při této příležitosti (po modlitbě růžence pozdě večer 5. října 1984, pozdravován ovacemi více než 15.000 věřících na náměstích naproti baziliky), že papež musí přijít do této svatyně ještě podruhé“.

Svatý František z Paoly je také Ochráncem rodiček, předchůdcem sociální spravedlnosti a občanského voluntariátu, obhájce práv osoby a přistěhovalců, hlasatelem dobročinné lásky, prorokem konverze, kazatelem smíru a pokoje, vítězem nad d'áblem a hříchem, ale především Apoštolem naší doby. Jednomu příteli světec říkal: *„Jestliže jsme se potkali a tys na mě zapomněl, nic jsi neztratil; ale potkáš-li Krista a zapomeň na něj, přišel jsi o všechno“.*

Svatý muž, postní a eucharistický, eremita, ve své Charitas a pokoře, z výšin svého neposkvrněného ducha, vždy hledal spásu hříšníků a slávu a primát Boží. Světlem svých slov zažíhal nitra těch, kdo mu naslouchali, aby usilovali o ctnost a kráčeli po cestě evangelijní kajícínosti.

Ještě dnes svatý František z Paoly, muž Boží, jenž umí promlouvat o právech, důstojnosti, svobodě a spravedlnosti, při naplňování niterného poslání nápravy svědomí, a ukazuje, že je skutečným tlumočnickem evangelia.

V poselství o míru vyzývá:

„Odložte všechny nenávisti a nepřátelství a milujte pokoj, protože je nejlepším pokladem, jaký si můžeme pro národy přát.“

V poselství o smíření doporučuje:

„Protože láskyhodný, milovaný a úžasný Ježíš Kristus má velké zalíbení v kvítcích ctností, proto pokorně vybízíme vás všechny, bratři a sestry, abyste očistili a zkrášlili vaše svědomí náležitou svatou zpovědí“.

V poselství o obrácení povzbuzuje:

„Jdi, vyčisti svůj dům (své svědomí) a buď dobrým křesťanem. Upřímně slibte obrácení svého života a nápravu vašich způsobů jednání. Lituje svých minulých hříchů, neboť Bůh na vás čeká s otevřenou náručí“.

V poselství o odpuštění doporučuje:

„Bratři, Nenávist a nepřátelství odložte, prozíravě šetřte tvrdými slovy. A když je přece jen vypustíte z úst, neuškodí, když týmiž ústy, která zranila, pronesete něco hojivého. A také si navzájem odpouštějte, abyste si později nepřipomínali křivdy, které jste si vzájemně způsobili. Připomínat křivdu znamená totiž další bezpráví a dovršení hněvu, znamená držet se hříchu a nenávidět spravedlnost, znamená mít v ráně střelu zrezivělou a srdce plné jedu, znamená plýtvat silami a mít na duše červa, znamená zmatení v modlitbě a roztržitost při přednášení proseb Bohu, znamená odcizení v lásce a osten vězící v srdci, znamená, že nepravost nikdy neusíná a hřích nikdy nepřestává, znamená každodenní smrt. Žijte tak, aby se vám dostalo Pánova požehnání, a pokoj Boha, našeho Otce, ať je vždycky s vámi.“

V poselství o dobročinné lásce vybízí:

„Milovaní bratři, ať je mezi vámi jedna vůle, jedno srdce a jedna duše v Bohu, jak říká prorok, neboť jak je krásné a radostné být pospolu jako bratři. Nikdo nemá právo zasévat koukol, nesvornost či omyl mezi ostatní. Posluhujte si navzájem jedni druhým a tak uvádějte ve skutek zákon Boží, jak říká apoštol Pavel, neste břemena jeden druhého a tak naplníte zákon Kristův“.

V poselství o modlitbě doporučuje:

„Milovaní, každého z vás vybízím, aby se oddal svaté modlitbě, maje na paměti, že vytrvalá modlitba spravedlivých je velkou silou, a jako věrný posel, plní své poslání, když proniká tam, kam tělo nemůže

dosáhnout“.

Neopouštěj svatyni, bez přijetí této Františkovy vroucí výzvy.

Svědectví muže, zcela prodchnutého Bohem, i jeho naléhavá výzva ke smíření, budiž ti výzvou k pravidelnému přijímání svátostí smíření a eucharistie.

A dej se vyburcovat jeho napomenutím:

*„Jdi, vyčisti svůj dům tedy své svědomí,
bud' dobrým křesťanem“*

a vrať se domů s úmyslem překonat nenávisti a nepřátelství.

SUPREMA LEX IN ECCLESIA – SALUS ANIMARUM

PROF. FRANTIŠEK KUNETKA, TH.D., *vedoucí katedry liturgické teologie na CMTF UP v Olomouci*

K současné a živé kauze mše v břevnovském klášteře už bylo řečeno velmi mnohé. Já bych si proto dovolil jen upozornit na širší souvislosti, týkající se teologických základů, pojetí sakrality i problematiky hermeneutiky textů. Upřímně říkám, že nepíši nějak zvláště rád. Text je hodně osobní, není prost sarkasmu, je psán s lehkou ironií a těžkým splínem. Ať je proto i takto chápán.

1. Základní teologické principy

Pro správné pochopení a hodnocení každého liturgického slavení je třeba reflektovat dvě základní premisy: a) Ježíš z Nazareta – jediný chrám Nové smlouvy Židovský chrám byl symbolem přítomnosti Boží uprostřed jeho lidu. Svým pojetím představuje typ pohanského chrámu (*templum*), kdy do vnitřního prostoru, do svatyně, kde byl obraz nebo socha božstva, vstupoval pouze kněz; lid pak byl shromážděn venku, kde byl i oltář pro přinášení obětí. Takto byl koncipován i Herodův chrám v Jeruzalémě. Vlastní svatyně byla rozdělena chrámovou oponou na dvě části; v přední části konali službu kněží, zadní část byla přístupna veleknězi pouze jednou za rok. Kolem svatyně byla různá nádvoří (kněží, mužů, žen a pohanů). Židé pochopitelně věděli, že tento chrám "udělaný lidskýma rukama", nemůže Boha uzavřít a obsáhnout. Je symbolem, znamením Boží slávy. S tímto pojetím chrámu se křesťané radikálně rozešli. Zjevení Boží slávy a jeho přítomnosti mezi lidmi se nejvýše myslitelným způsobem děje v události vtělení věčného Slova, inkarnaci. Církev nezná množství obětí, má jen jedinou, tou je Kristus. Nemá množství kněží, ale jen jediného velekněze, Krista. Je-li tedy Kristus jediným a pravým, chrámem, obětí i knězem, pak jeho osobou začíná také jiná a nová éra chrámu a "chrámového" kultu. Tato premisa je absolutní. b) Církev – chrám z živých kamenů Apoštol Pavel označuje církevní obec v Korintu výrazy "Boží stavba" a "Boží chrám". Kristus je "živým chrámem" a pro křesťany z toho plyne toto: "Ke Kristu se připojujte jako k živému kameni... a vy sami jako živé kameny se stavte na něj, abyste byli duchovní chrám a svaté kněžstvo" (1 Petr 2,4). Augustin v jednom svém kázání, když hovoří o církvi jako chrámu, říká, že křesťané jsou jednotlivými kameny, které jsou navzájem spojeny; a tím, co je drží pohromadě ("malta"), je vzájemná láska. Jako by chtěl říci: Tam, kde jste vy, vzniká a buduje se chrám, a tím chrámem jste vy. Ten, kdo drží celou stavbu pohromadě, je Kristus jakožto kámen úhlový, nárožní (*lapis angularis*). Tato premisa je opět absolutní. V tomto zorném úhlu, který nikdy nesmíme ztratit se zřetele, můžeme přejít k další skutečnosti.

2. Místo pro shromáždění křesťanů

Na rozdíl od předcházejícího je vnější podoba místa pro slavení liturgie veličinou relativní, můžeme tedy snad einsteinovsky hovořit o teorii relativity liturgického prostoru. Ten se tedy vždy musí vztahovat ke Kristu jako chrámu a taktéž k živému chrámu církve, neboť osoba Ježíše Krista je pro společenství církve jediným kultovním místem. Proto křesťané z počátku nepociťovali potřebu vlastnit budovy ke svým shromážděním, neboť věděli, že se mohou sejít kdekoliv. Místo pro shromáždění nazývali chrám (*ecclesia*), což je zkrácená forma termínu *Domus ecclesiae*. V mnoha jazycích je proto užíván stejný pojem pro církev i chrám (*church, Kirche, église, chiesa*). Posvátnost prostoru byla dána a vytvářena přítomností shromáždění, které slaví liturgickou anamnézi Kristova

velikonočního tajemství. Název obřadu "svěcení kostela" v latinském originálu však není *consecratio* (posvěcení), ale *dedicatio* (zasvěcení), neboť stavba je zasvěcována místní církevní obci, která se zde bude shromažďovat. Ve starověku tento obřad nespočíval v nějakém zvláštním ritu, ale v prvním slavení eucharistie v něm, což trvalo až do 7. století. Současné obřady uvádějí: "Slavení eucharistie je nejdůležitější a jediný nezbytný úkon, protože jím se ve vlastním slova smyslu kostel zasvěcuje". Proto tyto obřady obsahují kromě obvyklého ještě i zvláštní pozměněný ritus, který se použije v případě, že v tomto novém chrámu se už před obřadem zasvěcení eucharistie slavila.

3. Sakralita křesťanského liturgického prostoru.

Liturgická komise ČBK operuje s pojmem "posvátné místo". Čím je však posvátnost místa určena? Jak máme chápat dichotomii posvátné versus profánní? Ve starověku jsou hranice jasně určeny. *Fanum* je posvátný pahorek se svatyní, vše ostatní leží *pro-fanum*, tedy před posvátným, není tedy sakrální. Kristus ovšem svým vtělením tyto hranice prolamuje a relativizuje, jsou totiž situovány jinak. Protikladem posvátného není světské. Protikladem ducha není hmota, ale neláska, nenávisť, zloba. Ježíšem hlášané Boží království není čistě duchovní povahy. Obepíná totiž celý svět a také život člověka se vším, co k němu patří. Proto se křesťan během slavení eucharistie nedistancuje od vazby na tento stvořený svět, ale – řečeno poeticky – víno jako krev země a chléb jako tělo země se stávají nositeli vrcholného Božího sebesdílení v eucharistické hostině. Inkarnatorní mystika stvoření je neoddelitelnou součástí této naprosto specifické sakrality prostoru. Všechny předpisy ke slavení mše musejí být interpretovány ve vztahu k ní. Cokoliv může pomoci k jejímu prohloubení, musí být podpořeno, co ji narušuje, musí být odstraněno. Co ji však může narušit? Nevhodný prostor, nebo nevhodné jednání? Vzpomeňme na reakci apoštola Pavla na situaci v Korintu (1 K 11). Pavel tam s nebyvalou přísností a rozhořčením kritizuje jejich shromáždění: "To, jak se shromažďujete, to už není večeře, jak ji ustanovil Pán." Co se tam dělo? Při společném jídle, které vždy bylo součástí shromáždění, ti bohatší začali konzumovat vlastní jídlo, aniž by počkali na ostatní (otroci nemohli přijít, jak by sami chtěli, a také neměli vlastní jídlo). Dochází tam k asociálnímu jednání, k provinění proti lásce. Pavel svým tvrdým odsudkem vlastně říká, že ta večeře Páně, eucharistie, je neplatná. Ne proto, že byla slavena v domě, ne proto, že by při ní říkali špatně nějakou formulaci, že by na stole chyběl ubrus a byla na něm sklenice od vína, ale proto, že byla porušena vzájemná láska. A proto – říká apoštol Pavel – v takovém případě nebude žádná eucharistie. Z celého slavení mše n Břevnově vyzařovala radost, přátelství, upřímná zbožnost. Jistě, chyběl kousek plátna a na stole byla sklenice. Ale i kdyby tam to obojí bylo-nabylo, nedokázalo by to nahradit chybějící lásku. Té tam však naštěstí bylo dostatek, takže mše zcela jistě platná byla. Žádný prostor není nedůstojný ke slavení liturgie. Ta se však vždy musí slavit v atmosféře víry, lásky radosti. Pokud tyto veličiny chybí, je slavení nedůstojné, byť se konalo v katedrále. Myslím, že břevnovský hospodský Ježíš by řekl: Já se zde s vámi cítím dobře, A kdyby vám někdo z velekněžského domu řekl, že na mši musíte jít basiliky, tak tam nechod'te, už proto, že je tam zima. Já jsem přece s vámi stejný tady i tam. A objednal bych si, prosím, jedno pivo.

4. Litera zabíjí, duch oživuje (2K 3,6)

Při výkladu a aplikaci určitých předpisů a norem platí obecně dva principy: a) poslušnost předpisu (*fidelitas litterae*), b) poslušnost smyslu (*fidelitas rei*) V případě

nějakého konfliktu je třeba se rozhodnout pro jeden z nich. Klasický příklad z dějin liturgie představuje obřad Veliké noci. Tato původně celonoční vigilie se už od 5. století začala přesouvat na sobotní večer, později pak na odpoledne, aby pak od novověku skončila jako liturgie sobotního rána. Tato skutečnost byla z liturgického hlediska nepřijatelná a neudržitelná. Průkopník liturgické reformy, olomoucký rodák Pius Parsch (+1954) začal už od dvacátých let minulého století se svým společenstvím v augustiniánském klášteře v Klosterneuburgu u Vídně začal slavit tuto liturgii v čase, pro který je určena, tedy v noci ze soboty na neděli. Byl samozřejmě napomínán a napadán, že porušuje předpisy, byl denuncován až na nejvyšších místech, ale ve svém úsilí nepolevil. Jeho snaha přinesla plody až roce 1951, kdy byly tyto obřady reformovány, včetně jejich časového začátku. Parsch sám i za cenu postihu volil – jak sám říkal – *Sachgehorsam* (poslušnost věci) před poslušností normě (*Normengehorsam*). A k měnící se podobě liturgie při liturgických reformách říkal: „Mějme ducha, ten si již tělo najde.“ Autorita nemá vést k pouhému zachovávaní předpisů, ale k odhalování smyslu jednotlivých liturgických úkonů. Pokud ctihodný a vážený arcipat břevnovský nemůže legitimně rozhodovat o tom, co se bude dít "u nich doma", což by ovšem měl, pak s předpisy buď není něco v pořádku, nebo je špatně interpretujeme. Marek Vácha se právem spokojil s jeho souhlasem a dal tím najevo, že nepochybuje o jeho svěprávnosti. Měl snad z Hradu do Břevnova vyrazit nějaký inkvizitor (či sám arcibiskup?), aby na místě pronesl rozsudek? Poněkud pikantní je fakt, že text předpisu o tom, kde se liturgie bude konat, říká, že to zpravidla! (*de more*) posoudí biskup pro svou diecézi; může to tedy být i jinak. Břevnovský klášter s bazilikou není nějaký kostelík s farou v diecézi. Je to úctyhodná tisíciletá instituce se svou vlastní jurisdikcí. Takže zde se "de more" právem překlání na stranu kláštera, potažmo opata, už také podle principu subsidiarity. Marek Vácha se provinil pouze tím, že ukázal na jednostrannost výkladu jednoho předpisu. Možná si vzpomněl na slova papeže Pavla VI., která pronesl v jedné své promluvě: "Člověk, který nemyslí vlastní hlavou a nerozhoduje se vlastním srdcem, je nebezpečný svému okolí". Každý předpis musí být ve službě smyslu, ne naopak. Musí být kompetentně vyhodnocen, zda je věcně v pořádku, a pak je smysluplné se jím řídit. Plním ho ne proto, že ho vyřkla nějaká autorita, ale protože dává smysl. Zcela jistě může někdy nastat situace, že ten, kdo liturgii koná a je za ni zodpovědný, dospěje po úvaze k tomu, že předpis smyslu neodpovídá, nekoresponduje s ním. Pak volí podle svého poznání a svého svědomí, což je zcela legitimní. Pokud jde o četbu evangelia, existují případy, že jej při mši s dětmi mohou číst samotné děti i s rozdělením rolí. Je zajímavé, že nikoho nepohoršuje, když na Květnou neděli nebo na Velký pátek čtou evangelium s pašijovým příběhem laičtí věřící. A pokud jde o homilii, ta může mít v menším společenství dialogickou podobu, kdy účastníci mohou vydat své svědectví o tom, jak je text Písma oslovil. Při mši s dětmi se i doporučuje, aby promluvu měl katecheta nebo katecheta, protože mají k dětem blíže než kněz atd. atd. To, že Daniel Herman přečetl evangelium sám, je jen k prospěchu věci, protože na něj ihned navázal svou promluvou, která z biblického textu vycházela. Mimo jiné byla brilantní a takových promluv bychom při televizních přenosech rádi slyšel více. Obdivuji kritiky této události, kteří stačili najednou nejen poslouchat text o lidech, kteří vidí a zároveň jsou slepí, a ještě přitom stihnou vyhledávat důvody, proč by někdo měl či neměl číst nebo kázat. Pro strážce předpisů nabízím řešení: Co když při mši v Břevnově nezazněla homilie, ale bylo podáno krásné a autentické svědectví tří lidí? A ještě lépe: co když by to bylo na jiném místě mše, třeba v úvodu nebo po přijímání? Byli by pak

milovníci předpisů spokojeni? Na závěr toho zbytečného, marného a absurdního bloudění v předpisech chci na závěr říci něco o dokumentu, na základě kterého byl Marek Vácha potrestán a o který se také opírá vyjádření komise ČBK. Jedná se o instrukci Kongregace pro bohoslužbu z roku 2004 s názvem *Redemptionis sacramentum* (Svátost vykoupení), vyjádření liturgické komise ČBK se o něj opírá a cituje ho. Je to text, který je charakterizován podnadpisem "O tom, co je třeba zachovat a čeho se vyvarovat při slavení mše". Obsahuje vodopád předpisů a zákazů, který by úzkostlivější kněží neměli raději vůbec číst, protože je jim imputováno, že při mši od začátku až do konce nepřetržitě porušují předpisy (mimo jiné to ještě v první polovině vše bylo pod těžkým hříchem). Text budí dojem, jako by to byla velká a dlouhá odpověď na obrovské množství stížností, objednaných či neobjednaných. K jeho pochopení musíme znát kontext (*Sitz im Leben*), ve kterém vznikl. Papež Jan Pavel II., který vydání této instrukce schválil, (podepisoval už všechno, co mu předložili), byl v té době už velmi těžce nemocen a také zanedlouho zemřel. Ve Vatikánu tehdy vládla kurie a také vlivné společenství Opus Dei. Po vydání se zvedla vlna odporu a nesouhlasu, protože text nebyl v zásadě s nikým konzultován. V Itálii nad ním mávli rukou, ale němečtí teologové jej podrobili velmi důkladnému rozboru a kvůli jeho zcela negativnímu tónu jej označili jako text velmi slabé úrovně. Nevím, co vedlo biskupa Martina Davida k tomu, že jej použil v kauze břevnovského kláštera. Pokud chtěl použít nějaký dokument z tehdejší doby, mohl použít text vydaný o tři roky později (2007), což je postynodální exhortace Benedikta XVI s názvem "*Sacramentum caritatis*" (Svátost lásky), která byly vydána jako plod biskupské synody o eucharistii z roku 2004. Zde se k naší problematice vztahu místa pro liturgické slavení a shromážděné obce věřících říká toto: „Podstata křesťanského chrámu se odvozuje od liturgického konání, k němuž patří shromažďování věřících (*ecclesia*), kteří jsou živými kameny chrámu (taktéž *ecclesia*)" (čl. 41). Společenství věřících tedy podstatně určuje prostor, ve kterém se liturgie slaví. Vyhodnocování jeho vhodnosti a kvality nelze vynést bez vazby na v něm shromážděné společenství. Pokud jde o samotné vyjádření liturgické komise, mluvil jsem s jedním z jejích členů, který mi dosvědčil, že o obsahu rozhodnutí nebyl vůbec informován, a že by ho rozhodně nepodpořil. Je proto škoda, že se při jeho přípravě nerozvinula odborná rozprava všech členů komise. K dokreslení tónu a formy, která je pro celý tento římský dokument charakteristická jen jednu poznámku. Obřad lámání chleba, jehož symbolická hodnota je velmi cenná a hluboká, je zde popsán takto: "Obřad ať je krátký. Ať je brzy napraven zlozvyk rozšířený na některých místech, kdy se v rozporu s normami, též za pomoci laiků, tento obřad bez potřeby prodlužuje a připisuje se mu *přehnaný význam*" (čl. 73). Vatikánští preláti, zdá se, nikdy neprožili a nepoznali to, že se v menším společenství láme chléb pro všechny (každodenní a běžný, ne hostie), a je tak možné prožít neskutečně krásnou, prostou a hlubokou symboliku: Jeden chléb vznikl spojením mnoha zrn, je rozdělen mezi mnohé, aby tito mnozí byli jedno. Dehonestující odsudek z pera římské kongregace je tedy oficiální předpisem, který musí (?) být zachován, jinak – podle vzoru kauzy Marka Váchy – bude následovat postih. Já jsem paradoxně za tento ostudný text vděčný proto, že si tím více uvědomuji, že slova o "přehnaném významu" obřadu zdaleka nenaplnuji, a že musím mnohem víc přispět k tomuto jeho krásně přehnanému významu a snažit se jeho symboliku stále hlouběji naplňovat při slavení liturgie uprostřed živého a radostného společenství, jehož středem je Kristus: "Tento chléb, který lámeme, zda to není účast (*koinónia*) na těle Kristově?" (1 K 10). Na závěr už jen perlička z téhož dokumentu (čl. 78): "Není dovoleno spojovat slavení

mše s politickými a světskými událostmi." Milí biskupové, nežehnali jste někdy prapory – od obecních po hasičské, což je jistě světská událost – ve spojení se mší? Jestli ano, máme tu problém.

5. "*Ježíš na ně pohlédl...*" (Mk 3,5). Na úplný závěr našeho zabývání se předpisy, přejdeme k úvaze, kde už ale veškerá legrace končí. V souvislosti se zde projednávanou problematikou se mi vybavuje scéna z počátku Markova evangelia (kap. 3). Ježíš v sobotu přichází do synagogy v Kafarnaum k bohoslužbě. Zde potkal nemocného člověka, měl ochrnutou ruku. Protože zde byli i farizeové, kteří hlídali, zda bude zachovávat sobotní předpisy, Ježíš se sám rozhodl, že situaci vyhroť. Známe totiž jeho slova. "Nepřišel jsem přinést pokoj, ale meč", která by se však také dala přeložit přiléhavěji: "Nepřišel jsem dělat kompromisy, ale vyvolat konflikt". Nemocnému prikazuje: "Vstaň a pojď doprostřed". To není tělocvičný pokyn. Teď je středem člověk, který potřebuje pomoc. Teď jde jen o něho. A Ježíš klade klíčovou otázku, která je adresována ne nemocnému, ani ne lidem, ale farizeům. "Je dovoleno v sobotu jednat dobře, či zle, život zachránit, či utratit?" Co je pro vás důležitější? Předpis nebo člověk? "Ale oni mlčeli". Ze strany náboženských autorit, duchovních vůdců národa, nepřichází žádná odpověď, ale zaryté mlčení; možná trvalo i dlouho a atmosféra zřejmě zhoustla. Mezitím v textu čteme o Ježíšově reakci: "Rozhlédl se po nich s hněvem, zarmoucen zatvrdelostí jejich srdce". To je rekce velmi tvrdá a ve zvláštní kombinaci. Ježíš se hněvá a zároveň je smutný. Důvodem jeho zarmouceného hněvu je jejich tvrdost srdce (*sklérokardia*). Náboženská autorita se na jasně položenou otázku, zda je důležitější člověk nebo předpis, odmítla vyjádřit. A tak Ježíš těmto sklerotikům srdce dává odpověď sám. Jako důkaz pro ně, na které straně stojí on, říká nemocnému: "Zvedni ruku!" Jsi zdrav, raduj se. Sobota je pro tebe, ne ty pro sobotu. Předpis musí složit tobě, ne ty předpisu. Upřímně řečeno, nevím, co je horší: na jasně položenou otázku mlčet nebo mluvit a jednat. Tehdejší náboženská autorita mlčela (zřejmě se i báli lidí), dnešní promluvila. Z jejich jednání víme, na čí straně stojí ona. Jestliže však Marek Vácha byl postihnut za nezachovávání předpisů, bude někdo potrestán za nezachovávání prvního předpisu v církvi, kterým je vzájemná láska a úcta? Ale největším trestem pro nás všechny, kteří lásku porušujeme, je Ježíšův pohled hněvu a smutku. Toho se já osobně hrozím nejvíce. Katolická církev zná obsáhlou knihu předpisů, která se nazývá Kodex kanonického práva. Obsahuje těchto kánonů (článků) 1752. Já ji teď využívám jako symbol předpisů vůbec, omlouvám se proto všem církevním právníkům, mezi kterými jsou i lidé velmi čestní a empatictí. Poslední z kánonů kodexu obsahuje větu: „Při všem jednání je třeba jednat se zřetelem na **spásu duší** (*salus animarum*), která musí být **nejvyšším zákonem v církvi** (*suprema lex in ecclesia*).“ Všechny předpisy by tedy měly být čteny a interpretovány pod zorným úhlem "spásy duší", což přeloženo do srozumitelného jazyka znamená: musejí umožňovat a podporovat permanentní dozrávání člověka k plnosti a svobodě. Z toho hlediska by pak bylo ale logické, aby tento kánon byl v kodexu umístěn na místě prvním (jako číslo 1), nikoliv posledním s číslem 1752. To je ovšem dlouhý proces, neboť v katolické církvi trvá zavedení jakékoliv reformy velmi dlouho. Pro začátek by ale určitě stačilo, kdyby alespoň do svolání další synody za mnoho let se tento kánon posunul alespoň o jedno místo dozadu (č. 1751), tedy na velmi pěkné předposlední místo. Zaplať Pán Bůh i za to.

HOSPODIN V DIVADLE

Bohoslužba slova

rabína **Davida Maxy** a kněze **Marka Váchy**

Za doprovodu virtuóza Pavla Šporcla
& jeho Gipsy Way Ensemble

Vystoupí herec Jaroslav Achab
a spisovatel Josef Formánek

2. DUBNA 2025
19:00

Délka: 90 min
Přenášet živě bude TV Noe

Městské divadlo v Mostě
Divadelní 15, 434 01 - Most

Odpustky v jubilejním roce

Arcidiecéze olomoucká

29. prosince 2024 – 28. prosince 2025

Plnomocné odpustky pro sebe a pro duše v očistci je možné získat splněním tří obvyklých podmínek a návštěvou uvedených míst, kde se věřící zúčastní mše svaté, modlitby růžence nebo dalších modliteb a bohoslužeb uvedených v pravidlech, anebo na tomto místě stráví alespoň 15 minut v eucharistické adoraci a rozjímání, které zakončí modlitbou Otče náš, vyznáním víry v jakékoli povolené formě a vzýváním Panny Marie, Matky Boží.

Kdy a kde je možné odpustky získat:

Katedrála sv. Václava v Olomouci

www.katedralaolomouc.cz

středa

11.30 adorace a svátost smíření
12.00 mše svatá

Velehrad

www.farnostvelehrad.cz

neděle

13.00 adorace v kapli Matky unie
14.00 svátost smíření
15.00 mše svatá

Svatý Hostýn

www.hostyn.cz

Po celý rok je umožněna nepřetržitá adorace Nejsvětější svátosti v kapli Panny Marie Lasalettské (Plačící).

Kalvárie v Jaroměřicích u Jevíčka

www.kalvariejaromerice.cz
739 889 840
mrnkova.marie@ado.cz

neděle

14.30 adorace a svátost smíření
15.00 mše svatá

Svatý Kopeček

www.svatykopecek.cz
731 694 685

sobota

8.30 svátost smíření
9.00 mše svatá
poté adorace
a svátost smíření

Provodov-Malenisko

www.malenisko.cz
731 694 685

sobota

13.30 adorace a možnost svátosti
smíření
14.30 mše svatá

ARCIBISKUPSTVÍ
OLOMOUCKÉ

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Volají Američané Rusům – vynalezli jsme telefon do nebe. Rusi přijedou, vytočí číslo a ozve se: „Svatý Petr, prosím?“ Tak Rusi, že to byl omyl, zaplatí potom 100 dolarů a odjedou. Druhý den volají Rusi Američanům, že vynalezli telefon do pekla. Američani přijedou, vytočí dvě nuly a skutečně se ozve: „Haló, tady Lucifer!“ Oni se leknou, a ptají se, co jsou dlužní. „Jednu kopejku.“ „Tak málo?“ - „To je místní hovor.“

II.

Bylo asi 20 let po válce, když se před hodinářstvím na Václaváku v Praze už od časného rána tvořila fronta lidí, asi sto padesát metrů dlouhá. Poslední ve frontě stála stará, osmdesátiletá babička. Šel kolem starší muž a ptá se jí: „Prosím vás, co tu dávají, že je tu tolik lidí?“ „Ale, ze Sovětského svazu přišly hodinky,“ odvětlí mu babička. Pán se zamyslí a praví: „Tak to se postavím do řady i já, jestli nepřišly i ty moje...“

III.

Reportér se ptá stoleté babičky: „A máte ještě vůbec nějaké starosti?“ - „A víte, že ani ne? Odkdy je syn v domově důchodců, nemám žádné!“

IV.

Rus a Eskymák si vyjedou spolu na medvěda, jdou tři hodiny a najednou medvěd! Rus vezme pušku, namíří, už-už chce vystřelit, ale Eskymák vykřikne: „Nestřílej, utíkejme!“ Běží tedy oba ze všech sil, medvěd za nimi. Když už jsou skoro doma, Eskymák se otočí a medvěda zastřelí. Rus se ptá: „Proč jsem ho nemohl zastřelit už předtím?“ Eskymák: „Museli bychom ho daleko tahat...“.

V.

Muž se ptá: „Co bude dnes k obědu?“ – Žena: „Nic!“ - Muž: „Ani včera jsme nic neměli!“ - Žena: „Já vím, vařila jsem na dva dny...!“

VI.

Pohřbu tří vysokých stranických funkcionářů v Moskvě se zúčastnil i náš představitel. Během pohřbu se ptá jednoho tamního sovětského tajemníka: „Na co zemřeli tito tři soudruzi?“ – „Na otravu houbami,“ zní odpověď. „Ale vždyť jedem má uprostřed čela díru!“ – „Nechtěl jíst houby.“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 23. – 30. března 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 23. března	3. NEDĚLE POSTNÍ TOPOLANY - 16.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Marii ŠKAŘOUPKOVOU, dva syny, zetě, snachu a Boží požehnání pro rodinu	
		DRYSICE 9.30: za + Filoménu a Stanislava KUPČÍKOVY, rodiče z obou stran, + Mojmíra CHYTILA, živou a + rodinu	
		PODIVICE 11.00	za + dominikánky, kněze a za nová kněžská a řeholní povolání
		TOPOLANY 17.00: za +Jaroslava PŘIKRYLA, dvoje rodiče a Boží ochranu pro živou rodinu	
PONDĚLÍ 24. března	PONDĚLÍ PO 3. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00: za +Marii KOUTNOU, manžela, rodiče a Boží požehnání pro rodinu	
ÚTERÝ 25. března	SLAVNOST ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ DEN MODLITEB ZA ÚCTU K POČATÉMU ŽIVOTU A ZA NENAROZENÉ DĚTI	PODIVICE 8.00: za nenarozené děti a za obnovu kultury života v naší zemi	
		DRYSICE 15.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		DRYSICE 15.30	za blahořečení Štěpána kardinála TROCHTY (*1905)
		PUSTIMĚŘ 17.00: za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu BENÍČKOVU a MAHDALOVU	
STŘEDA, 26. března: STŘEDA PO 3. NEDĚLI POSTNÍ			
ČTVRTEK 27. března	ČTVRTEK PO 3. NEDĚLI POSTNÍ	PODIVICE 8.00: za + rodiče PLISKOVY, dceru, syna, zetě a Boží požehnání pro rodinu	
PÁTEK 27. března	PÁTEK PO 3. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		PUSTIMĚŘ 17.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu NAVLÁČILOVU
		PODIVICE 17.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
SOBOTA, 29. března: SOBOTA PO 3. NEDĚLI POSTNÍ			
NEDĚLE 30. března	 4. NEDĚLE POSTNÍ TOPOLANY - 17.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY	PUSTIMĚŘ 8.00: za zemřelou rodinu LOUBALOVU a POSPÍŠILOVU, a za živou a zemřelou rodinu NOVOTNOU	
		DRYSICE 9.30: za + P. Františka FERDU, rodiče a + Jiřinu KONAROVSKOU	
		PODIVICE 11.00: za + Vlastimíra PIVODU, rodiče, sestru, švagra, švagrovou, zetě, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu	
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

POŘAD BOHOSLUŽEB: 30. března – 6. dubna 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 30. března	 4. NEDĚLE POSTNÍ TOPOLANY - 17.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY	PUSTIMĚŘ 8.00: za zemřelou rodinu LOUBALOVU a POSPÍŠILOVU, a za živou a zemřelou rodinu NOVOTNOU	
		DRYSICE 9.30: za + P. Františka FERDU, rodiče a + Jiřinu KONAROVSKOU	
		PODIVICE 11.00: za + Vlastimíra PIVODU, rodiče, sestru, švagra, švagrovou, zetě, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu	
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 31. března	PONDĚLÍ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Marii a Karla ADAMCOVY, zemřelou rodinu a Boží požehnání pro živou rodinu	
ÚTERÝ 1. dubna	ÚTERÝ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	PODIVICE 8.00	za živou a zemřelou rodinu MADEJOVU a PICHLEROVU
STŘEDA 2. dubna	STŘEDA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ SV. FRANTIŠEK Z PAOLY, POUSTEVNÍK	DRYSICE 17.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		DRYSICE 18.00	ke cti sv. Jana Pavla II. (+2005) s prosbou za spravedlivý mír na Ukrajině a pokoj ve světě
ČTVRTEK 3. dubna	ČTVRTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	PODIVICE 8.00	za živé a zemřelé farníky a dobrodince farnosti
PÁTEK 4. dubna	PÁTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 17.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		PUSTIMĚŘ 18.00: za + Boženu JANSKOU, manžela, syna, dar zdraví a Boží požehnání pro celou živou rodinu	
		PODIVICE 18.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
SOBOTA 5. dubna	SOBOTA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	PODIVICE 8.00: na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní, s prosbou o ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro rodinu a přátele	
NEDĚLE 6. dubna	5. NEDĚLE POSTNÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA TOPOLANY - 17.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY	PUSTIMĚŘ 8.00	za zemřelého Jana ŘÍHU, živou a zemřelou rodinu
		DRYSICE 9.30: za zemřelé manžele PROCHÁZKOVY, dceru Marii a manžela	
		PODIVICE 11.00: za + Pavla BAXU dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	
		TOPOLANY 18.00: za + Vladimíra a Emílii KUDLIČKOVY, rodiče, prarodiče a duše v očistci	